

Máriina

ROČNÍK XXX.
číslo 1/2020
ISSN 1338-1490

do ba

MARANA THA

Príd', Pane Ježíšu!

MARIINA DOBA

Časopis pre podporu špirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXX. Číslo: 1/2020
ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS

ThLic. Peter Petrek

RNDr. P. Humbert Virdzek, OP

Mgr. Marian Vojtko

Vsdp. Pavol Majzel

Ing. Mgr. Dušan Monček

Mons. Jozef Kostolný

Don. Jozef Gánovský, SDB

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbim alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Január 2020

1. štvrťrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,- € za kus,
ročné predplatné 4,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: alzbeta@maria.sk
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednávatelia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podližnosti
a včas ich vyrovná.

„Môj nepriateľ sa bude jedného dňa do-
mnievať, že už slávi plné víťazstvo nad
svetom, nad Cirkvou a nad dušami.
Až vtedy zasiahnem ja - hrozne a ví-
ťazne - aby jeho porážka bola tým väč-
šia, čím väčšia bola jeho istota, že už na-
vždy zvíťazil.“

Čo sa teraz pripravuje, je niečo také
veľké, že sa nikdy nič také nestalo od stvorenia sveta - preto
to bolo všetko vo Svätom písme predpovedané. Už tam bol
predpovedaný hrozný zápas medzi mnou, Ženou odetou
slnkom a červeným drakom - satanom, ktorému sa teraz
darí zvádzať mnohých bludom bezbožníckeho marxizmu.
Už tam je predpovedaný boj anjelov a mojich synov s
prívržencami draka, vedenými odbojnými anjelmi. Pre-
dovšetkým bolo jasne predpovedané moje úplné víťazstvo.

Vy, moji synovia, ste boli povolaní prežívať tieto udalosti.
Je tu chvíľa, keď toto musíte vedieť, aby ste sa vedome
pripravili na boj. Je tu čas, aby som vám začala odhaľovať
časť svojho plánu.

Predovšetkým musí mať môj nepriateľ dojem, že všetko
získal, že má teraz všetko vo svojich rukách. Preto mu
bude dovolené dostať sa i dovnútra Cirkvi a podarí sa
mu zatemniť Božiu svätyňu. Najviac obetí uchváti medzi
služobníkmi svätyne...

Kňazi zasvätení môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, najmilší
synovia, ktorých zhromažďujem pre tento veľký boj: prvá
zbraň, ktorú musíte používať, je dôvera vo mňa, je vaša úpl-
ná oddanosť.

Premáhajte pokušenia strachu, malomyselnosti a smútku!
Nedôvera ochromuje vašu činnosť, a to veľmi pomá-
ha môjmu protivníkovi.

Buďte veselí a plní radosti! Toto nie je koniec mojej Cirkvi;
pripravuje sa začiatok jej plnej a obdivuhodnej obnovy...

(10.10.1975)

Matka evanjelizácie

Keď Ježiša všetci najbližší opustili, pod jeho krížom zostal jediný z jeho apoštolov, jediný z tých, ktorí mali ísť do celého sveta a hlásať evanjelium. Zostal len ten jediný, ktorý sa držal Márie, Ježišovej Matky. Možno zostal preto, aby jej bol oporou, že ju nechcel nechať samú, ale v skutočnosti ona, pevná vo viere, tu zadržala jeho. Ježiš, keď videl tento „malý zvyšok“ svojich apoštolov, zaiste sa snažil urobiť to, čo bolo najlepšie – zveril ho svojej Matke. Ale oslovil ju nie Matka, ale: „Žena, hľa tvoj syn.“ Tak plnil vôľu svojho Otca, ktorý ju už v raji takto pomenoval, keď ju ako Ženu ustanovil za veliteľku svojho boja na zemi. Až potom povedal Jánovi, ale bez toho, aby ho pomenoval, lebo to malo platiť každému Ježišovi vernému: „Hľa, matka tvoja.“ A od tej chvíle „si ju ten učeník vzal k sebe.“

K tomuto učeníkovi, jedinému čo zostal verný, teraz už neoddeliteľne spojenému s Máriou, sa potom vrátili aj ostatní, keď „sa obrátili“. A Peter, „keď sa obrátil“, ako mu Ježiš prikázal, potom posilňoval svojich bratov.

Začalo to vo Večeradle, kde spolu s Máriou očakávali prisľúbenú posilu zhora. Cirkev v Duchu Svätom spoznala, že to bola Máriina nikdy neotrasená viera, ktorá ich v tom očakávaní podržala – veď napriek tomu, že vo vtedajšej ešte židovskej spoločnosti žena aj v synagoge bola na oddelenom mieste a určite to tak bolo aj vo večeradle, na našich turíčnych obrazoch ju vidíme na prvom mieste uprostred apoštolov. Lebo v duchovnom zmysle také bolo jej miesto na Turíce. A v evanjelizácii, ktorá sa vtedy začala, sa začala jej úloha Matky. – Úloha Matky apoštolov, Matky ich evanjelizácie, Matky Cirkvi, Matky každého z nás.

Za vodami oceánov však žil ľud, ku ktorému sa evanjelizácia dlho nedostala, lebo kresťanský svet o tom svete ani nevedel. Až došlo k objaveniu toho „nového sveta“ – Ameriky.

V „starom svete“, kde si Boh vychoval svoj vyvolený národ, z ktorého chcel poslať na svet Spasiteľa, sa táto Božia výchova predsa len dostávala aj ďalej a do istej miery ovplyvňovala túto časť aj pohanského sveta. Veď vieme aj z Biblie o kráľovnej zo Sáby, čo prišla

k Šalamúnovi, o Námánovi sýrskom, čo ho Elizeus zbavil malomocenstva a on si zobral z izraelskej zeme, aby na nej mohol vo svojej pohanskej domovine obetovať pravému Bohu. Ale tam, za veľkými vodami, vládlo nepredstaviteľne kruté duchovno démonov, zlých duchov.

Pre mexických Indiánov tej doby bol mier neznámy pojem. Civilizácia Aztékov vznikla zo „šípov a štiťov“, z vojny. To je podstata ich existencie. Pre nich všetkých, Indiánov, veľmi zviazaných s ich náboženstvom, vznikol vesmír z boja a ľudských obetí. Keď bohovia prebudili vesmír k životu svojou obetou, bolo povinnosťou ľudí, najmä národa Slnka, s touto obetou spolupracovať a udržiavať vesmír krvavými obetami. Každá ľudská bytosť bola povinná obetovať aj svoju krv. Ale hlavne sa krv prináša ľudskými obetami a ustavičné výbojné vojny majú len tú úlohu – krmiť kultovné obety krvou nepriateľov. Boli to hony na ľudí susedných kmeňov. Rituálnym obetiam zažíva vytrhli z hrude srdce a ešte bijúce pozdvihli a obetovali modle božstva Quetzalcoatl, aztécky „operenému hadovi“ a ich telá potom jedli.

Do tohoto prostredia prišiel v roku 1519 španielsky kolonizátor Hernando Cortéz so svojou malou armádou. Obdivuhodne rýchle sa Aztéckej ríše zmocnil. K tomu dáva vysvetlenie skutočnosť, že Boh totiž aj Aztékom, tak ako Židom aj mnohým iným národom dal akési predzjavenie, ktorým vyšiel v ústrety budúcemu prijatiu evanjelia, i keď sa Zlému darilo toto Božie predzjavenie zahmlievať vo svoj prospech. Ale v podstate aj tam, u Indiánov, nachádzame túto Božiu prípravu.

Podľa ich viery v najvyššom nedostupnom nebi existuje boh Ometeotl, ktorý v sebe obsahuje ženský i mužský princíp, je Otcom i Matkou všetkých bohov a všetkých vecí. V jeho nebi panuje mier, harmónia a stálosť. Nižšie, v rovine bohov a ľudí vládne zmena, nestálosť, boj a vojna. A podľa ich kalendára a proroctiev Indiáni očakávali vo svojom náboženstve „zlom“, očakávali príchod toho, kto im bude plne reprezentovať Boha. A to očakávali práve v tom čase. Preto sa tak ľahko poddali

Cortézovi, lebo ho považovali za predstaviteľa toho nového Božieho kráľovstva.

Cortéz a jeho vojaci však zaslepení túžbou zmocniť sa bohatstva rieše veľmi účinne poslúžili Zlému a znemožnili potom Indiánom prijatie kresťanstva, na ktoré ich Boh takto pripravil. Hoci Cortéz už vo svojej prvej výprave mal dvoch kňazov, tí však aj pre neznalosť jazyka Indiánov boli bezmocní oznámiť im, že Kristovou obetou sa raz a navždy skončia všetky obety Starého zákona aj ich obety a nastáva to, čo podľa svojich proroctiev očakávali. A tak aj po príchode ďalších misionárov, hlásajúcich svojím slovom i životom pravé kresťanstvo, pre krutosť dobyvateľov a ich zaslepenosť po bohatstve zostali srdcia Indiánov neprístupné pre kresťanstvo.

Boh však ani tieto svoje deti nenecháva bez pomoci. Panna Mária sa zjavuje na kontinente „Nového sveta“ chudobnému domorodcovi, Juanovi Diegovi. Zjavuje sa mu na vrchu, ktorý bol obetiskom ročne asi 20 000 ľudských obetí modle Quetzalcoatl, čo znamená „operený had“ a tento vrch sa odvtedy na jej vlastnú žiadosť nazýva po aztécky *Coatlaxopeuh*, po Španielsky *Guadalupe*, čo znamená: tá, ktorá šliape hada. Desať rokov po dobytí Aztéckej ríše Cortézom sa teda na tomto vrchu na mieste Tepeyacu, mieste dovtedajšieho kultu „Matky bohov“, zjavuje Kráľovna neba, Matka Božia, Mária a hovorí jednoduchému domorodcovi: „*Vedz a príjmi ako pravdu, moje milé dieťa, že ja, Mária, najdokonalejšia, vždy panenská, som Matka Pravého Boha, Pôvodcu všetkého života, Stvoriteľa neba a zeme, ktorému všetko patrí... Prajem si, túžim, aby mi bol tu k mojej úcte postavený chrám, kde by som vám Ho ako milujúca Matka ukázala, chválila Ho a zjavila... Pretože ja som skutočne vaša milosrdná Matka, tvoja a všetkých ľudí a všetkých rás tohoto sveta...*“

Matka Božia poslať Juana za biskupom, aby mu tlmočil jej žiadosť, že má na tom mieste postaviť chrám. Biskup domorodcovi neverí. Žiada od neho znamenie – rozkvitnuté ruže, o ktorých Juan hovoril, že na mieste zjavenia v tomto zimnom období rozkvitli. Juan Diego sa teda vracia na vrch na miesto zjavenia a Matke Božej, ktorú tam opäť vidí, hovorí o požiadavke biskupa. Nabiera ruží a o tri dni po prvom zjavení

je Juan Diego opäť pred biskupom a vo svojej tilme, čo je indiánsky plášť i zástera, mu prináša krásne biskupove obľúbené kastilské ruže. Biskup padá na kolená, veď tieto ruže biskupovho rodného Španielska mohli v zime a na tvrdej pôde Tepeyacu vykvitnúť len zázrakom a biskupa dôkaz presvedčil.

No udeje sa ďalšia mimoriadna vec: Po vysypaní ruží pred biskupa zostáva na Juanovej tilme obraz Panny Márie. Je tam v podobe indiánskej princeznej, čiastočne indiánskych, čiastočne španielskych rysov, teda nového mexického národa. Je v požehnanom stave a je tu teda prítomný aj vtelený Boží Syn. Obraz je v štýle španielskeho maliarskeho umenia, ale kľúč na čítanie obrazu patrí celkom do kultúry Indiánov.

Takto Matka Božia otvára cestu ďalším misionárom, odstránila neprekonatelnú prekážku prijatia kresťanstva a ukázala sa ako skutočná Matka evanjelizácie. Už v roku 1539 prijímajú mi-

lióny Aztékov kresťanskú vieru. Chrám na Guadalupe je dodnes najnavštevovanejším pútnickým miestom na svete.

Tento zázrak spred storočí ukrýval v sebe až doteraz potvrdenia aj pre túto modernú dobu. Jednak už to, že indiánska tilma, zhotovená z tkaniny z miestnych rastlinných vlákien, má životnosť najviac 20 rokov. A tilma svätého Juana Diega sa dodnes ani po stáročiach nerozpadla.

No najmä to, že tento slávny milostivý obraz Panny Márie Guadalupskej bol už veľakrát skúmaný i najmodernejšou technikou. Každé nové bádanie prináša nové poznatky, ktoré sami vedci označujú za ľudsky nevysvetliteľné, teda za zázračné.

Len nedávno bol v zreničke oka Panny Márie po viac než 2500 násobnom zväčšení odhalený obraz výjavu, keď Juan Diego prináša biskupovi rozkvitnuté ruže. Je to scéna, ktorá sa v rezidencii biskupa odohrala pred takmer

piatimi storočiami. Bolo tam prítomných spolu 12 postáv. Panna Mária stojí vedľa biskupa. Oproti nemu kľučí Indián a vysýpa ruže zo svojej tilmy, na ktorej sa objavuje obraz Panny Márie. Okrem dospelých osôb je tam aj malé kučeravé dieťa. Táto skutočnosť dnes novým spôsobom potvrdzuje pravosť zázraku tomu, kto by chcel povedať, že tento zázrak niekto pred storočiami sfalšoval. Ani dnes by takú miniatúru nikto nevedel vytvoriť, aká bola v tejto dobe objavená v zreničke oka obrazu Panny Márie.

Ako Panna Mária kedysi v jeruzalemskom Večeradle svojou nezlomnou vierou otvorila dvere prvej evanjelizácii, tak v Novom svete svojím zásahom otvorila nepreniknuteľné dvere evanjelizácii nového kontinentu. A tak otvorí aj v tejto dobe dvere našich večeradiel modlitby novej evanjelizácii sveta, ktorý sa stále viac navracia k pohanstvu.

Antievanjelizácia

Priam akýsi opak toho, čo sa pred piatimi storočiami udialo v „novom svete“, sa teraz deje na „starom kontinente“. To azda najdiabolskejšie pohanské náboženstvo sa z minulosti Amerického kontinentu chce preniesť priamo cez sídlo Petrovej skaly do kresťanského sveta.

Začalo to nevinne: nedostatočná pastorácia v amazonskej oblasti Južnej Ameriky sa musí riešiť. Veriaci tam vidia niekedy kňaza len raz za rok. Treba nájsť taký spôsob, aby aj za pomoci laických pomocníkov bolo o veriach tejto oblasti čo možno najlepšie postarané. Je to osobitná situácia, ktorá vyžaduje osobitné riešenie, určené len pre túto oblasť. Mala by to riešiť miestna synoda biskupov. Pripravovala sa teda tzv. Amazonská synoda.

Lenže, zrazu sa ukázalo, že v tej príprave už parazituje niečo veľmi cudzododé a nebezpečné. Viacerí predstavitelia Cirkvi začali upozorňovať, že prípravný materiál tejto synody, zvaný *Instrumentum laboris*, obsahuje pohanské prvky, vnášané do katolíckej nauky, až sa začalo o synode hovoriť ako o pohanskej. Katolícka terminológia sa nahrádzala pohanskou. Vraj v snahe pri-

blížiť kresťanstvo domorodému obyvateľstvu.

Niekoľko by mohol namietať, že aj v našich krajoch sa mnohé pôvodne pohanské sviatky a zvyky pretransformovali na kresťanské. – Lenže to je niečo iné. To, čo sa tu dialo, išlo o ľudskú úctu, ktorú ľud vzdával falošným božstvám, kým nepoznal pravého Boha. Ľud im dával to, čo túžil dať svojmu Stvoriteľovi a kým ho nepoznal, dával to miesto neho falošným bohom podľa svojho mylného poznania. Keď však spoznal pravého Boha, len tú istú svoju ľudskú úctu mohol prinášať aj pravému

Bohu. Nikdy však sa nestalo to, že by zobrazenie falošných bohov bolo prevzaté do kresťanstva ako podoba pravého Boha s tým, že aj takto ho môžeme vidieť. Noví kresťania mreli, aby nevzdali úctu falošným božstvám a pohanským bôžikom.

V predvečer Amazonskej synody však boli amazonské pohanské sošky umiestnené na významné kresťanské miesta, ako sú vatikánske záhrady, dokonca bazilika svätého Petra a kostol Santa Maria in Transpontino (cezmosť) za riekou Tiber. Je to podoba kľučiackej nahej tehotnej domorodej ženy. Vraj je to symbol života, plodnosti, Matky zem. V skutočnosti je to pohanská modla, Pačamama, bohyňa na-

zývaná nie Matka zem, ale Matka sveta, skôr vo význame Matka vesmíru. Prví domorodí kresťania by umierali, keby ich nútili pokloniť sa tejto pohanskej modle. A vo vatikánskych záhradách, kde sa udiala ceremónia zasadenia pamätného stromu, sa tejto modle údajne viacerí účastníci ceremónie poklonili. Proti umiestneniu týchto pohanských artefaktov sa hneď zdvihla vlna odporu a petíciu proti ich umiestneniu už za prvé tri dni podpísalo 17 tisíc ľudí.

Dvaja muži sa zmocnili týchto sošiek, umiestnených v kostole Panny Márie v Transponto a hodili ich do neďalekej rieky Tiber.

Zástanca kontroverzného diania, kardinál Paulo Ruffini, prefekt vatikánskeho dikasteria pre komunikáciu, označil toto ich konanie ako namierené proti dialógu. – Lenže, čo je dialóg? – Dialóg je, keď každá strana predloží druhej svoj názor. Ak to mal byť dialóg, potom katolícka strana mala pohanskej strane predložiť svoj názor na tieto pohanské božstvá a nie ich „prijať medzi svoje“, ako to robievali pohanovia. Toto bolo

v dejinách Cirkvi azda prvé takéto „pohanské“ prijatie dokonca už proti prvému Božiemu prikázaniu: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa.“ Ani prorok Eliáš nevedol dialóg s Bálovými kňazmi, ani mnoho ďalších kresťanských hrdinov našej tradície počnúc rímskymi mučeníkmi. Toto je skutočný návrat k pohanstvu, tak nebadaný, že mnohí verní, možno aj sám pápež, neveria svojim očiam, čo vidia a budú len dobiehať krok za týmito zradcami viery, ktorí si razia cestu touto dobou krok pred jej obrancami.

Katolícky filozof Dr. Thomas Stark upozorňuje na ďalší negatívny prvok prípravného dokumentu tejto synody. Je ním nový „izmus“, tribalizmus. Je to preoblečená „teológia oslobodenia.“ Táto sa začala šíriť v Južnej Amerike a predstavovala Krista, ktorý prináša len sociálnu spravodlivosť na tento svet. V tomto podaní sa Kristovo učenie veľmi podobalo Marxovmu, preto bola teológia oslobodenia nazývaná aj „marxizmom v sutane“. Teológia oslobodenia bola odsúdená Kongregáciou

pre náuku viery v roku 1986 pod vedením kardinála Jozefa Ratzingera. Teraz však prichádza preoblečená za tribalizmus. Je to akési vymývanie mozgu v prospech veľmi nebezpečnej formy kolektivismu. A ani nezbadáme, a na spôsob niektorých domorodých kmeňov, ktoré majú kolektívnu výchovu detí, bude naraz výchova detí z rodičov prenášaná na spoločnosť. A zrazu by sme tu mohli mať „gender v sutane“. Podľa tohoto katolíckeho filozofa je tribalizmom preniknutý celý prípravný dokument tejto synody.

Ako symbol tohoto nového diania tu stoja proti sebe dve zobrazenia ženy – obe sú tehotné. Pred piatimi storočiami tam na Guadalupe Matka Božia, prinášajúca na svet zrodenie Pravdy, Cesty a Života, ktorým je Boží Syn, Ježiš Kristus, vystriedala vládu tej, ktorá prinášala kult smrti, krvi, ľudských obetí. Teraz sa práve táto postavila proti Božej Matke a chce ju vystriedať. Je to až neuveriteľne čitateľný obraz. – Kam sa to svet našej doby dostal?! Nájde Boh ešte obrancov pravej viery?

Pravá tvár Pačamamy

V Peru boli nedávno publikované výsledky práce archeológov na vrchoch Ánd. Bolo to však úplne nezávisle na terajšom diani okolo Amazonskej synody, ale celkom náhodou sa práve teraz ocitá v novom svetle uctievanie Pačamamy v Ríme.

Inkovia uctievali Pačamamu, ktorej zobrazenie bolo ako klačiaca nahá domorodá tehotná žena, ako „dračiu bohyňu“, ktorej boli prinášané zvieracie, ale v dôležitejších prípadoch aj ľudské obety. Podľa doterajších nálezov nimi boli výlučne deti.

Tieto rituály sa konali na vrcholoch vulkanických veľhôr, ale obeť môžu pochádzať z rôznych končín. Poľskí archeológovia poznajú najmenej 12 lokalít, na ktorých Inkovia pred 500 rokmi prinášali detské obety ako súčasť tzv. Capacocha-rituálu.

Tohto roku sa archeológovia sústredili na detské obeť na dvoch vulkanoch: Ampato vo výške 6288 m/n.m. a Pichu Pichu 5665 m/n.m. Na tomto mieste americký archeológ už pred desaťročiami našiel múmie obetovaných detí v polohe v sede na kamenných

platniach. Teraz sa nachádzajú v múzeu v zmrazenom stave.

Inkovia verili, že deti vo chvíli obetovania predstavujú najvhodnejších prostredníkov medzi ľuďmi a božstvami. Považovali ich za najvhodnejšie pre ich panenstvo a nevinnosť, čím mali primäť božstvá k žiadúcim rozhodnutiam. Tieto deti museli vynikať osobitnými vlastnosťami, krásou a vznešeným pôvodom. Jedna dievčenská obeť na Pichu Pichu mala zámerne deformovanú hlavu, nepochádzala z týchto hôr, ale z veľmi vzdialeného miesta. Podľa zubov musela obeť dlhú dobu znášať hlad a prežiť veľmi ťažkú traumu, než bolo dieťa prevezené do hlavného mesta k zástupcom teokratickej ríše.

Na miestach, kde boli deti obetované a zostali uchované, sa z nich stali ľadové múmie, zčasti veľmi dobre zachované, ak neboli poškodené údermi bleskov.

Najznámejším príkladom je dievča z El Plomo, nájdené blízko vrcholu na Cerro El Plomo (5424 m/n.m.) v Chile. V čase, keď bola obetovaná, mala 8 rokov. Jej koža bola v čase objavenia ešte mäkká.

Prieskum bol zatiaľ vykonaný na 192 vrcholoch vtedajšej ríše Inkov. Na 14 z nich bolo nájdených 27 múmií, konzervovaných mrazom vo veľkých výškach. Obete boli pred obetovaním omámené odvarom listov koky, po tom boli za živa zahrabané. Vo svojej zmrazennej pozícii boli potom uctievané ako živé mŕtvolky.

(podľa webu)

Dievča z El Plomo

Pokánie na odčinenie

V Mexiku poznajú svoju históriu a vedia, čo je Pačamama. Katolícky kňaz v arcidiecéze Mexiko City obradne spálil figúrky pohanskej Pačamamy pri modlitbe s veriacimi, aby zadostučinil za hriechy uctievania týchto sošiek vo Vatikáne počas Synody o Amazónii.

Otec Hugo Valdemar pred kostolom, zasvätenom Guadalupskej Panne Márii vykonal úkon odčinenia v duchu odvekej praxe Katolíckej cirkvi. Pred obrazom svätého Michala Archanjela, kde plamene šľahajú z kovového ohniska na stole pokrytom bielou plachtou, položil farebné sošky Pačamamy na stôl vedľa plameňov. Miništrant pritom drží obraz Guadalupskej Panny Márie a páter Valdemar vysvetľuje, čo sa bude diať. Hovorí: „Preblahoslavená Panna Mária Guadalupská ako vidíme, je tehotná mladá žena. Pod srdcom má Ježiša, ktorého má porodiť pre nový kontinent – nový svet. Ona hovorí, že prichádza, aby priniesla svoju lásku všetkým ľuďom celého kontinentu, nielen Mexika. Vo svojom lone nosí Ježiša, ktorý nám prinesie Evanjelium a odoženie temnotu modlárstva a diabla.“

Otec Hugo potom zdvihol sošky Pačamamy k obrazu Panny Márie a vysvetlil rozdiel medzi oboma:

„Priateľ exorcista hovorí, že táto modla – Pačamama – je v skutočnosti figúrkou antikrista! Je to rúhanie a párodia Panny Márie! Pačamama je tehotná, ale nosí antikrista, aby ho porodila v slobodomurárstve, aby sa zničili sviatosť v Cirkvi a aby sa táto vrátila k modlárstvu a poverám. Takže tento antikrist má dať zrod „cirkvi s amazonskou tvárou“, je to ohavnosť a proti-

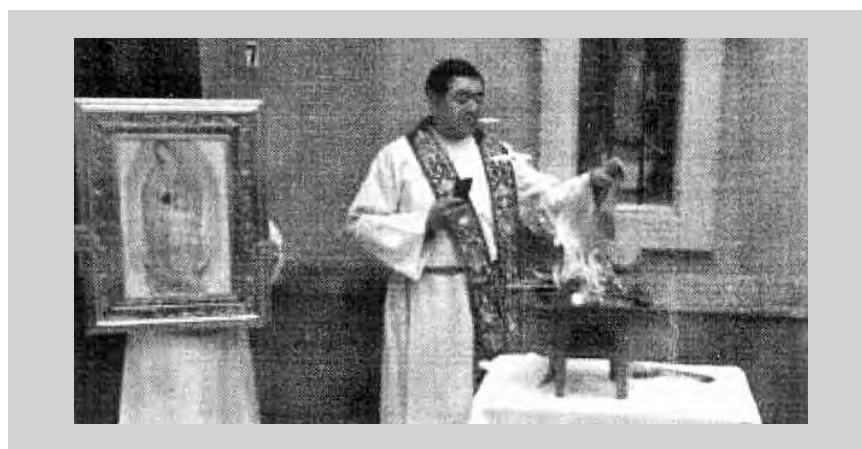
rečenie náuke Cirkvi. A je to tá dynamika, do ktorej títo modloslužobníci chcú Cirkev dostať.“

Pristúpil k ohnisku a povedal:

„Takže na znamenie odporu proti urážkam Preblahoslavenej Panny Márie v Ríme v jej kostole v Traspontino my na protest a ako znamenie uzmiernenia Boha pálime satanskú modlu Pačamamy.“

Potom kňaz spustil Pačamamu do ohňa, kde ju plamene spálili. A po nej aj ďalšie dve sošky. Kňaz potom viedol ľudí v modlitbách a prosil Boha o odpustenie za spôsobené urážky.

(podľa webu)

Babylonské zmätenie jazykov

Dospeli sme do doby, keď sa hriech predstavuje ako dobro. Zlo je predstavované za dobro a obrana viery za negatívne správanie. Dvomi mužmi, čo hodili modly z kostola v Traspontino do Tiberu vraj išlo o senzáciu a bol to skutok, namierený proti dialógu. A to povedal cirkevný predstaviteľ, samozrejme z krídla progresívnych. Takisto skutky, akým bola odprosujúca pobožnosť mexického kňaza, by sa tomu typu predstaviteľov Cirkvi iste zdala prekonaná, zastaralá, netolerantná, protiekumenická. A predsa takéto skutky obrany pravej viery sú v súlade s dvetisícročnou tradíciou v Cirkvi, ba i prvých tisícročí Starého zákona. Musí byť povedané jasné slovo, vykonaný jasný skutok, prejavovaný jasný postoj. Dnes sa nosí nejednoznačnosť, kompromis, zahmlievanie. To sa nazýva toleranciou a dialógom.

To rozdelenie vo vnútri Cirkvi, o ktorom hovorí aj Matka Božia cez otca Gobbiho v „modrej knihe“, tu existuje a podľa tohto posolstva sa táto vnútorná schizma v jednej chvíli stane zjavnou aj navonok. Pokým sa to nestane a vo vnútri Cirkvi i vo vnútri spoločenstiev veriacich budú vedľa seba pôvodní veriaci s progresívnymi, dovtedy budú vo vnútri Cirkvi a našich spoločenstiev úplne protichodné názory vedľa seba. Dovtedy si jeden nikdy nemôže byť istý, keď počuje názor cirkevného predstaviteľa alebo veriaceho spolupráta, že počuje správny názor, alebo či celkom opačný. Dovtedy sa nedá povedať: „My veriaci sme tohoto názoru,“ lebo medzi veriacimi môžu byť aj ľudia celkom opačného názoru. Alebo: „My, veriaci, volíme toho a toho.“ Lebo medzi veriacimi sú i takí, ktorí volia pravý opak, než je prospešné pre Božie záujmy na

tomto svete. Veriaci sme rozdelení, Cirkev je vnútorne rozdelená...

Kardinál Müller, emeritný prefekt Kongregácie pre náuku viery, nedávno povedal: „Medzi kňazmi, biskupmi a dokonca kardinálmi vládne hrubá nevedomosť! Sú služobníkmi Božieho slova, ale nevedia to a nepoznajú náuku!“

O vraj „ekumenickej omši“ v Miláne tento bývalý prefekt Kongregácie pre náuku viery povedal: „Je to takmer bohorúhaný čin.“ Tak komentoval túto „omšu“, kde Evanjelium prečítala evanjelická farárka, potom hovorila kázeň, počas premenenia stála za kňazom a následne rozdávala Eucharistiu. Kardinál Müller toto považuje za úder právému ekumenizmu.

V súvislosti s tým kardinál Müller povedal, že veriaci by mali proti takému liturgickému zneužívaniu verejne protestovať. Veriaci majú na to právo. Majú hovoriť: „Protestujem proti tomuto znesväteniu svätej omše. Prišiel som,

aby som slávil katolícku svätú omšu, ale nie, aby som sa zúčastnil namiesto toho na nejakej konštrukcii omše kňaz-

zom, ktorý nevie nič o katolíckej viere.“

Našťastie sa ešte nájdú ľudia, ktorí majú odvahu prvokresťanov hodiť

modly do Tiberu, a tiež ktorí dokážu Boha odprosovať za znesvätenia.

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

„Teraz, v čase dušičiek, bola v televízii diskusná relácia o posmrtnom živote. Za pultíkmi stáli rôzni ľudia, budhista, ktorý verí v reinkarnáciu, ateista, vedec, jasnovidka-veštica a bol tam aj katolícky kňaz. Čakal som, ako bude kresťanská viera víťaziť nad tým všetkým. Ale vyznelo to napokon ako remíza. Mal som z toho zlý pocit. Dano“

V tejto dobe relativizmu a povinnej tolerance ku všetkému, akoby jednoznačná pravda ani nemohla existovať, ale každý má právo na svoj názor, tak ponímané, akoby všetky názory boli rovnocenné. Dá sa predpokladať, že účinkujúcim bolo zadané toto rešpektovať. Sice ten budhista sa niekedy rozhorlil v snahe všetkých presvedčiť o svojej pravde, ale keď sa rozhovor niekedy začal uberať takým smerom, akoby hovoril v prospech niektorej viery, vtedy moderátor zasiahol, že sa odbočilo, že téma je len posmrtný život. Takže vlastne mali všetci len uviesť svoju predstavu o posmrtnom živote. Ateista a vedec, ten zrejme tiež neveriaci, tí v nič neverili. A tí „veriaci v niečo“ tomu niekedy dávali tiež dobré zauchá, že sa tí neveriaci mohli len utvrdiť vo svojej nevere. Napríklad keď sa začali sporiť o to, koľko gramov váži duša, keď vyjde z tela. Alebo veriaci v reinkarnáciu miešal do toho aj to, že keď sa človek narodí, má iné telo, ako po rokoch, buňky odumierajú a tvoria sa nové, akoby aj to bola reinkarnácia. V skutočnosti sa za reinkarnáciu považuje, keď sa narodí celkom nový človek a dostane dušu človeka, ktorý kedysi už žil, aj pred storočiami, bez akéhokoľvek vzájomného príbuzenského vzťahu, jednoducho akoby náhodile, ale nie že by išlo o zmenu toho istého tela výmenou buniek. Do týchto „múdrostí“ ťažko sa mohol katolícky kňaz nejako zmysluplne zapojiť. Všetci aj tak reagovali, že je to riadny guláš, o čom sa hovorí, že vlastne každý len verí v to svoje, aj ateista len verí v nejestvovanie posmrtného života. A uzavrel to tým, že rozdiel je v tom, že ateista oproti veria-

cemu je len veľmi ochudobnený o poznanie jednej veľkej oblasti ľudského života.

Rozišli sa s tým, že každý má právo veriť si v tú svoju pravdu. Lenže aké je to riešenie? – Žalostné, nepravdivé. Lebo skutočná pravda môže byť len jedna, nemôže byť pravda aj to, aj úplný opak toho. Čiže keď ľudstvo je na tom naozaj tak, že nemá možnosť poznať skutočnú pravdu, je to žalostné. Načo potom „vznikol“ ten jeho rozum, schopný poznať pravdu.

Dá sa povedať, že všetci boli len veriaci – aj ateisti len verili, že posmrtný život neexistuje. Boli tam vlastne dve skupiny: jedna bola ateisti, druhá bola veriaci, ale každý v niečo iné. No tieto aspoň zanechali informáciu, že existuje niečo nadprirodzené, len každý z nich tomu rozumel ináč.

Jasnovidke, ktorá vraj pomocou svojich nadprirodzených schopností našla niekoľko stratených ľudí, bolo poväčšine ťažko rozumieť, hovorila silným ruským prízvukom, ak nie priamo ruštinou a dosť zle artikulovane. No boli tam spomenuté nadprirodzené schopnosti, ktoré sa vymykali materialistickému svetonázoru a tieto ateisti by mali veľký problém to nejako vysvetliť. Lebo ich názory o schopnosti mozgu na samovoľné generovanie niečoho, čo je neskutočné, len zdanlivé, by ťažko obstáli, ako sa mohla v mozgu vygenerovať správna informácia o tom, kde sa nachádza stratený človek. A niekoľkokrát opakované argumenty budhistu o tom, že človek môže zrazu hovoriť cudzou rečou, ktorú sa nikdy neučil, čo podľa neho je dôkazom, že jeho duša žila v minulom živote v inom človekovi

a ten hovoril tým jazykom, je zase niečo nadprirodzené, čo ateista ťažko vysvetlí, že by si mozog náhodile vygeneroval skutočne jestvujúci jazyk. Teda z tejto relácie zostal aspoň ten odkaz, že čosi nadprirodzené tu skutočne existuje.

Keby táto relácia bola v katolíckej televízii, kde by nebolo odbočením hovorí aj o viere samotnej, katolíckeho poznania by malo aj na tieto nadprirodzené javy adekvátne vysvetlenie.

Katolícka viera má poznanie, na ktoré by človek svojimi silami a schopnosťami nikdy neprišiel. Je to poznanie z Božieho zjavenia. A toto zjavenie má logiku, veď ak Boh stvoril bytosti pre svoje spolužitie s nimi, tak je logické, že s nimi aj komunikuje. Je logické, že im dal poznať, čo chcel, aby o ňom a jeho zámeroch vedeli.

Z Božieho zjavenia vieme, že pôvodne bol len duchovný svet a aj v ňom Boh stvoril bytosti, a to duchovné, ale úplne slobodné – anjelov. A aj z nich niektorí svoju slobodu zneužili na vzburu proti Bohu. Archanjel Michal vtedy zhromaždil všetkých verných anjelov, ktorí vyznali svoju vernosť Bohu a tým sa ostatní zo spoločenstva s Bohom vylúčili do zúfalej prázdnoty. Týchto padlých anjelov nazývame zli duchovia, diabli.

Boh potom stvoril hmotný svet a v ňom bytosti s hmotným telom a nemotnou nesmrteľnou dušou – ľudí. Hmotný svet stvoril len na čas skúšky, aby tieto nové bytosti, ľudia, boli na tento čas skúšky z duchovného sveta vyčlenení a nemohli v ňom škodiť, aby

až tí, čo sa osvedčia, doňho potom mohli vstúpiť. A do tohto hmotného sveta majú prístup aj Boží anjeli, aj zlí duchovia. Tí prví ľuďom pomáhajú nájsť cieľ svojho života u Boha, tí zlí duchovia sa zúfalo snažia získať si ľudí, pre ktorých by mohli byť tými bohmi, ktorými túžili byť vo svojej vzbure proti Bohu.

No a tak tu máme rôzne pohanské náboženstvá. Aj v nich sa vyskytujú nadprirodzené javy, lebo zlí duchovia majú tiež nadprirodzené schopnosti. „Povahu“ týchto zlých duchov poznáme aj z evanjelia, z príbehov Ježišových pozemského života, keď vyhánal zlých duchov z ľudí, ktorí boli nimi posadnutí, ale aj zo skúseností dnešných exorcistov, lebo posadnutosť zlým duchom aj dnes existuje. Na Ježiša zlí duchovia z týchto posadnutých ľudí zúfalo volali: „Čo ťa do nás, prišiel si nás zničiť?“ Bolo poznať, že mali hrôzu z Ježišových príchodu na svet, vedeli o ňom, a zúfali z toho, že už je to tu. Mali hrôzu z toho, že musia opustiť svoju obeť, ktorú posadli. Prosili Ježiša aby mohli vojsť aspoň do stáda sviň, čo sa pásli na úbočí. Exorcisti majú skúsenosť, že keď diabol na ich otázku povie svoje meno, už je to dobrý znak, už prejavuje svoju slabosť. Kým ho nechce povedať, je stále silnejší. Posadnutý človek, teda vlastne diabol jeho ústami a často aj iným hlasom, než je hlas toho človeka, vie povedať niekomu skryté veci, o ktorých nemá ako vedieť niekto iný. Práve toto je jedným z rozlišovacích znakov posadnutosti od psychiatrickej diagnózy.

Aj sami apoštoli po Ježišom nanebovstúpení vyhánali zlých duchov z posadnutých ľudí. V „Skutkoch apoštolských“ je opísaná príhoda, keď istý človek mal otrokyňu a ona mala jasnovidecké a vešdecké schopnosti. Apoštoli sa nad ňou modlili a opustil ju zlý duch, tým ale ona svoje vešdecké schopnosti stratila. Jej majiteľ sa na apoštolov hneval, lebo tým stratil zdroj príjmov. A pre nás je to odpoveďou na to, že nie mozog si vygeneroval informácie o neznámych veciach, ale nadprirodzená bytosť – zlý duch ich dodával. Preto sa v Katolíckej cirkvi považuje za hriech obrátiť sa na jasnovidcov alebo veštenie. Je to nebezpečné zahrávanie sa so zlými duchmi.

A čo cudzie jazyky vraj prevtelených

duší? – Duchovné bytosti, dobré i zlé, sa vedia takto prejavovať. Spomeňme si na príbeh Turíc v Jeruzaleme. Apoštoli hovorili galilejským dialektom a všetci pútnici, ktorí prišli na sviatky do Jeruzalema z rôznych krajín ich počuli a rozumeli pôsobením Ducha Svätého hovoriť vo svojom vlastnom jazyku. V prvých časoch kresťanstva bolo bežné, že sa prítomnosť Ducha Svätého prejavovala „hovorením v jazykoch“, keď veriaci, oslavujúci Boha, začali hovoriť jazykmi, ktoré prv nepoznali. Preto to dnes nie je tak bežné? – „Blahoslavení, ktorí nevideli a predsa uverili.“ Čo bolo v minulosti už potvrdené, by aj nám malo stačiť k viere. Ale aj dnes to nie je neznámy jav – zvlášť na zhromaždeniach, osobitne vyzývajúci Ducha Svätého sa jeho prítomnosť neraz prejaví hovorením v jazykoch.

No a rovnako exorcisti majú skúsenosť, že posadnutý človek hovorí jazykom, ktorý normálne nepozná. Nie sú to duše z minulých životov, z Božieho zjavenia vieme, že každá duša má na tejto zemi len jediný život, ten treba zvládnuť, žiadny reparát nebude.

Zlí duchovia majú prístup na našu zem. Ako boli zdesení, keď zažili, že už Ježiš prišiel na túto zem aby obmedzil ich vládu, tak sú zdesení, že by raz mali túto zem opustiť, že by z nej mali byť „vyhodení“, ako boli už prv vyhodení z neba. Vedia, že touto úlohou je poverená Mária, o ktorej Boh povedal v raji pekelnému hadovi: „Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a Ženou, medzi tvojím a jej potomstvom, ono ti rozšľape hlavu, kým ty budeš číhať po jeho päte.“ Vie to, ale predsa akosi dúfa, že sa tomu vyhne – ako je to možné, keď je vysoko inteligentný? – tak, ako u inteligentného človeka, ktorý si myslí, že sa mu hriešny život nejako prepečie – a tento postoj predsa poznáme. Je to inteligencia, napadnutá a zdeformovaná pýchou.

Pre diabla je hrozná predstava, že by nemal nad nikým moc. Vo veľkých pohanských národoch sa cítil skutočne ako boh, ako po tom túžil vo svojej vzbure proti Bohu. No uspokojí sa aj s nejakým šamanom, cez ktorého ovláda aspoň nejaký domorodý kmeň. Aj jeden človek, ktorého proti jeho vôli „posadne“, je mu víťaný, a zrejme ešte viac, ak ovláda niekoho ako hriešnika so súhlasom jeho vôle. Len nebyť

„sám“ v tom svojom zavrnutí. Nemať nikoho v moci je preňho ako zúfalá túžba po droge za každú cenu. Prosíka aspoň do stáda sviň aby mohol vstúpiť. Keď bude raz zo sveta vyhodený, čo je v Božom zjavení slúbené, to bude pre diabla ako príšerný abstinénčný syndróm. To je to večné utrpenie, do ktorého chcú stiahnuť aj ľudí, ktorých ako stvorených pre život s Bohom čaká v zatratení stratou Boha to isté.

Zahrávať sa so zlými duchmi je veľmi riskantné. Málo o nich vieme. Ale dosť vieme o tom, ako sa im ubrániť – žiť, ako nám to Ježiš zanechal v Evanjeliu, žiť podľa učenia Cirkvi, sviatočným životom. Keď sa však s nimi zahrávame, nevieme, ako to môže skončiť a čo potom s tým. Aj exorcisti musia skúšať, ako na to, niekedy musia vynaložiť veľké úsilie. Exorcizmus môže robiť len kňaz, aj to nie každý, len taký, ktorý je na to pripravený, že má o tom dostatok vedomostí z poznatkov a skúseností iných, ale hlavne, ktorý je k tomu Cirkvou poverený. Lebo toto poverenie znamená, že je za ním autorita Cirkvi, ktorá je hlavnou silou proti diablovi.

Zahrávaním sa so zlým duchom môže byť aj nevinná figúrka čerta v našej knihovničke – nikdy nemôžeme vedieť, či nejaký zloduch, vyhnaný odniekiaľ sa práve ne-„túla po pustých miestach bez vody“ a nehladá, kde by sa uchýtil a či aj toto akceptovanie svojej podoby u nás si neprisvojí ako náš slobodný súhlas, daný jemu. Začínajú byť pozorované skúsenosti, že aj také zdanlivo nevinné zábavky, ako je Halloween, sú zahrávaním sa so zlými duchmi. Veštenie, okultizmus, vyvolávanie duší zosnulých, to s nami komunikujú v zástúpení našich zosnulých práve oni. Naši zosnulí totiž z večnosti nemajú žiadne voľné vychádzky.

Všimnime si, aká je obozretná Cirkev v prípadoch nadprirodzených javov. Vieme predsa, ako to bolo v prípadoch zjavení Matky Božej vo Fatime, v Lurdoch a inde, že hoci všetko vyzeralo sväto a vierohodne, dlhé roky, ba desaťročia, Cirkev vyčkávala s vyslovením uznania týchto zjavení. Diabol je úžasný klamár, je to „otec lži“, ako ho Ježiš nazval. Dokáže vyzeráť aj dlho celkom „sväto“, keď má nejaký zákerný zámer. Takto, ako sa správa Cirkev, by sme sa mali aj my správať v prípade nejakých

zdanlivo prorockých snov alebo iných javov, ktoré by sme mohli považovať za Božie znamenia. Boh sa za to nenahevá, ako sa nehevá ani na svoju Cirkev za túto jej obozretnosť, a keď je to od neho, On sa vie postarať, aby sme to pochopili spoľahlivo.

Ozaj, ako by to asi bolo, keby neboli naši prarodičia zlyhali?... – Táto zem by bola aj tak miestom skúšky. Ľudia by tu boli slobodní, ako sú aj teraz, rozhodnúť sa, či pre Boha alebo preč od neho. Lebo do neba, kde už je zjednaný poriadok a padlí anjeli sú odtiaľ vyhodení, by boli prijatí len tí, čo na tejto zemi obstáli. No po tej prehratej prvej skúške je to tu ťažšie, lebo Boží nepriateľ sa stal „kniežatom tohto sveta“. A Boh jeho výhru rešpektuje. Ani len tých, čo tu na zemi po Bohu túžili a boli mu verní, Boh svojmu nepriateľovi násilím nezobral. Vieme, že spravodliví z čias Starého zákona, teda pred Kristom, museli čakať v záhrobie na vykúpenie a až po ňom sa im nebo otvorilo, keď ich víťazný Ježiš do neba odviedol. Vieme, že po Ježišovej smrti mnohí zomrelí vyšli z hrobov a ukázali sa mnohým. Určite sa nielen ukázali, ale im aj povedali, čo táto Ježišova smrť, z ktorej sú oni zhrození a sklamaní, pre nich znamenala. Zrejme práve od nich o tom Cirkev vie.

Tak, ako Boh nezobral svojmu nepriateľovi z jeho získaného panstva na tejto zemi svojich spravodlivých z čias Starého zákona, tak mu nezoberie ani teraz násilím len zo svojej moci tých, ktorí neprijali Ježišovo vykúpenie. A ako prijať Ježišovo vykúpenie, to vieme z jeho Evanjelia. Tam je všetko to, čo nám priniesol a čo vo svojom zápase s diablom vyhral. Čo Ježiš v zápase na život a na smrť s diab-

lom vyhral, to si zase Boh nedá zobrať a to si aj prevahou svojej moci obháji. To je to, čo máme naozaj isté. Teda napríklad: „Komu odpustíte, bude mu odpustené, komu hriechy zadržíte, budú zadržané.“ Darom si ja myslím, že si to s Bohom nejako sám vybavím. Nie. Tu je niečo Bohom ponúknuté, vykúpené a to platí. Ak si to chcem sám s Bohom vybaviť, musím si to od diavla sám vybojovať, vykúpiť, a na to nemám. Ani len moja smrť na kríži nemá potrebnú cenu na to, keď nepríjem ako výkupnú cenu smrti samého Boha, Ježiša Krista. – Alebo: „Na tejto skale postavím svoju Cirkev a brány pekelné ju nepremôžu.“ Ničomu inému nebol daný taký prísľub bezpečia pred diablom, ako Cirkvi. Nie hociktorej, ale tej, postavenej na skale Petrovej. Preto sa diabol snaží od nej odtrhnúť, čo sa len dá, aby tam ten prísľub neplatil. Cirkev, ktorú Ježiš založil na skale Petrovej je takou oázou uprostred nepriateľského územia Božieho nepriateľa. Poslúchať ju, to nie sú len nejaké formality. To sú tie vyhraté prostriedky, ktoré platia, ktoré Ježiš na kríži vyhral a nám dal na pomoc. Tie sú pre nás isté. A nie niečo, čo si sami stanovíme.

Nuž, taká relácia, aká bola v TV na dušičky, veľmi asi niekomu nemohla pomôcť. Ale aspoň tolko, že existujú ľudia, ktorí majú skúsenosť s nadprirodzenom. A sú ľudia, ktorí o tom vedia ak nie z vlastnej skúsenosti, tak zo skúsenosti iných. Tak, ako vieme o mnohých iných veciach na tejto zemi a veríme im. Veď mnohé nadprirodzené javy sú zdokumentované, ako iné veci, čo sú zdokumentované. Kolke eucharistické zázraky, po ktorých zostal trvalý dôkaz, kolke lekárske nevysvetliteľné náhle uzdravenia, kolko iných

nadprirodzených javov, ktoré sú zdokumentované a potvrdené svedkami tak, ako sú zdokumentované vedecké objavy. Aj nájdenie stratených ľudí či vecí – spomeňme len bl. Annu Máriu Taigi, ktorá pomocou svojho mystického daru od Boha vedela o skrytých veciach a udalostiach, o ktorých správy v tom čase prišli až oveľa neskôr. A kto by naozaj sa chcel sám presvedčiť, nech ide na modlitebné stretnutie hnutia obnovy v Duchu Svätom. Nech vyhľadá exorcistu, ktorý je v každej diecéze a dohodne sa s ním. To, čo tí v relácii hovorili, naozaj existuje, aj keď títo si to nesprávne vysvetľovali. A tak aspoň tolko sa dá aj podľa tej relácie vylúčiť, že presvedčenie materialistických ateistov je určite to chybné. Vie sa, že existuje schopnosť vidieť veci skryté, že existuje schopnosť hovoriť bez učenia sa inými jazykmi, a mnohé iné nadprirodzené javy. Tak potom aspoň materialistický ateizmus môže z nášho rozhodovania vypadnúť. A potom už len hľadať vysvetlenie a poznanie o tom vyskytujúcom sa nadprirodzene – vysvetlenie, ktoré má zo všetkých názorov najväčšiu logiku.

Akú logiku má prevetelovanie? Kto to takto stvoril, kto to na čo potreboval, aby sa to takto dialo? Prečo sa musí človek viackrát narodiť, aby dosiahol to, že sa nakoniec rozplynie do nirvány – do ničoho? To tu naozaj nemuselo radšej nič byť a bolo by to jednoduchšie. Jediné kresťanská viera dáva poznať stvoriteľské dielo, ktoré má zmysel, ktoré má logicky pochopiteľný výsledok, že má cieľ aby vzniklo, že z toho niečo zmysluplné je. Tak teda uvažujme. – A sám Boh povedal: „Hľadajte a nájdete.“

Kardinál Charles Joseph Chaput, arcibiskup Filadelfie:

Keď žiadny diabol – tak žiadny Vykupiteľ

Pápež František sa vo svojom prvom príhovore v pápežskom úrade dotkol niečoho, čo už bolo v Cirkvi takmer tabu: existencie diavla. Nasledujúci príspevok ukazuje, aké dôležité je pripomínať túto tému.

Leszek Kolakowski bol výnimočný literát. Ako mladý muž bol ostrým kritikom Cirkvi, bol to vodcovský marxis-

tický filozof v Poľsku, až kým nevzniesol mnohé „nevhodné“ otázky o živote v Sovietskom zmaze za vlády Stalina a bol vyhostený z krajiny. Odišiel na Západ. A stal sa z neho fanúšik Jána Pavla II. a jeden z veľkých učencov minulého storočia.

Je tomu 32 rokov, čo mal Kolakowski prednášku na Harvarde na tému „The Devil in History“ (Diabol v deji-

nách). Už na začiatku jeho prejavu vládlo v auditóriu napätie. Mnohí poslucháči poznali Kolakowského práve. Vedeli, že vie byť vtipný a že má nebezpečný zmysel pre iróniu. Ale netušili, čo touto svojou prednáškou na takú tému zamýšľa.

V ten deň boli medzi poslucháčmi aj historici Tony Judt a Timothy Garton Ash. Asi 10 minút po začiatku prednášky sa naklonil Ash k Judtovi a šepkal neveriacky: „To je neuveriteľné! On hovorí skutočne o diabli!“ A on to skutočne robil.

V tomto momente sa prejavila úzkoprsosť týchto intelektuálov. Vedľa Judta a Asha boli všetci poslucháči ohromení, že známy, sveta známy intelektuál, ktorý hovorí plynule piatimi jazykmi, môže skutočne veriť tomuto „náboženskému nezmyslu“, ako je diabol a prvotný hriech. Ale Kolakowski robil práve toto. A stále znova to opakoval vo svojich prácach.

Napríklad hovoril: „Diabol je súčasťou toho, čo sme zakúsili. Naša generácia toho zažila dosť, aby mohla brať vážne toto posolstvo.“

Ďalej píše: „Zlo patrí nepretržite k ľudskej skúsenosti. Nejde o to, ako by sme sa mali proti nemu imunizovať, ale o to, ako ho poznať a ako sa diablu brániť.“

A ešte: „Ak nejaká kultúra stratí zmysel pre posvätno, stratí všetok zmysel.“

Kolakowski poznal, že nemôžeme porozumieť našej kultúre, keď neberieme diabla vážne. Diabol a zlo sú neustále prítomní v dejinách ľudstva a taktiež vo vnútornom boji každej ľudskej duše. Všimnime si, že Kolakowski – na rozdiel od našich katolíckych osobností, ktoré by to mali lepšie vedieť – nepoužíva slovo „diabol“ ako symbol pre temné veci v našich srdciach, alebo ako obrazný význam pre to, čo sa deje vo svete.

On hovoril o duchovnej bytosti, ktorú Ježiš nazýva „Zlý“ a „Otcem lži“ – o padlom anjelovi, ktorý neustále pracuje na tom, aby prekazil Božie spáso-

nosné pôsobenie a Ježišovo dielo záchrany.

Preto je evanjelizácia kultúry určitým spôsobom stále duchovným bojom. Sme v boji o duše. Naším protivníkom je diabol. I keď satan nie je rovný Bohu a nakoniec bude porazený, môže v ľudských záležitostiach spôsobiť veľké škody. Prví kresťania to vedeli. Takmer všetky stránky Nového zákona sú písaným dokumentom tohoto povedomia.

Moderný svet robí ťažkým uveriť v diabla. Ale rovnako aj v Ježiša. A presne o to ide. Stredovekí teológovia tomu rozumeli ešte naozaj dobre. Používali latinský výrok: *Nullus diabolus, nullus Redemptor*. Kde niet diabla, tam niet Vykupiteľa. Bez diabla sa dá ťažko vysvetliť, prečo musel Ježiš prísť na svet, aby trpel a za nás zomrel. Od čoho by nás potom mal oslobodiť? Človek nemôže porozumieť Ježišovmu poslaniu bez diabla. A toto on plne využíva. On vie, že keď ho umiestnime do ríše mýtov, potom budeme zaobchádzať takým istým spôsobom aj s Bohom.

* * *

Jeffrey Russell, ktorý napísal pozoruhodné štvorzväzkové *Dejiny diabla*, raz zistil, že po postave Ježiša, Márie a diabla sa teší zvláštnej obľube téma Fausta. Objavuje sa v maliarstve, poézii, románoch, operách, kantátach a zá-

padných filmoch. To by nám mohlo niečo napovedať. – Kto je Faust? Je to učenec, ktorý svoju dušu predal diablu za slub, že mu ukáže tajomstvo vesmíru.

Faust je typom určitého druhu moderných ľudí, umelcov, vedcov, filozofov. Faust nepristupuje k Božiemu stvoreniu ako niekto, kto hľadá pravdu, krásu a zmysel. On sa k nemu blíži s netrzeplivosťou, aby zistil, ako by si stvorenie lepšie podmanil a kontroloval, a to s klamnou predstavou, že mu to patrí, že by toto poznanie malo byť vlastne jeho dedičstvom. Zachvátený svojou vlastnou ješitnosťou dáva prednosť tomu, že radšej predá svoju dušu, než aby sa pokoril pred Bohom.

Faust predstavuje poučenie pre náš život a našu kultúru. Kde nie je viera, tam nie je ani žiadne chápanie, žiadne poznanie, žiadna múdrosť. My potrebujeme oboje: vieru i rozum, aby sme prenikli do tajomstva stvorenia, ale aj do tajomstva nášho vlastného života. To platí pre jednotlivcov rovnako, ako pre celé národy.

Kultúra, ktorá používa rozum a jeho vedľajšie produkty – vedu a techniku, ktorým ale chýba viera, tá uzavrela faustovský obchod s diablom, ktorý môže skončiť len v beznádeji a v seba-zničení.

Táto kultúra si opanovala svet svojím bohatstvom, svojou mocou a svojimi materiálnymi zdrojmi. Pritom ale predala svoju dušu. (Z *Vision 2000*)

Našiel som zmysel života

(Svedectvo)

Volám sa Michal a mám 27 rokov. Narodil som sa v roku 1985 v Mławie (v Poľsku). V detstve som bol dobrým chlapcom, vychovaným vo veriacej rodine, ktorá dbala, aby som bol každú nedeľu v kostole. Od prvého svätého prijímania až do siedmej triedy som aj ministroval, i keď som sa nerád modlil a svätá omša ma skôr otravovala. Príčinou bolo, že nikto ma nedokázal pre ňu nadchnúť, ale tiež to, že už od najútlejšieho veku som sledoval akčné filmy a hral počítačové hry plné násillia, ktoré ma vzdalovali od Pána Boha.

Aj s okultizmom a špiritizmom som sa prvý raz stretol už ako dieťa, keď sme so sestrou a jej kamarátkou vy-

volávali duchov. Inokedy mi zase teta veštila pomocou prsteňa a niťi, koľko budem mať detí a podobne.

S pribúdajúcim vekom som sa od Boha vzdaloval. Už v štvrtej triede sa u mňa prejavil vnútorný chaos a prvé znaky závislosti na počítačových hrách. Začal som sa aj Bohu rúhať a cítil som sa byť životom otrávený. Príčinou boli vnútorné zranenia z rodiny a precitlivosť. Obviňoval som z toho Pána Boha a nenávidel ho za to, že ma stvoril a že musím trpieť. Upadal som čím ďalej tým viac do hriechu: klamal som, zanedbával učenie a stával sa lenivým, za všetko som obviňoval iných, nie seba.

Ako šiestakovi mi rodičia kúpili sate-

litnú anténu a stal som sa závislým na pornografických programoch. Objavili sa prvé krádeže peňazí doma rodičom, neskôr v obchodoch a napokon aj návštevám, čo k nám prichádzali, keďže otec bol starostom nášho stredne veľkého poľského mesta. Pridali sa ešte alkohol a rocková hudba. Napriek tomu, že rodičia dávali mne a sestre svojím životom dobrý príklad, ja som sa doma stále viac búril. Na strednej škole som sa skamarátil so skupinou dievčat a chlapcov, chodili sme po barych, opíjali sa a fajčili marihuanu. Školu som totálne zanedbával, čo sa prejavilo na klasifikácii.

V tom čase som sa tiež prvý raz zamiloval, keď sa ale láska nevydarila, ponoril som sa celkom do satanskej hudby, aby som sa odreagoval. Napokon ma život omrzol natolko, že som si

prial rýchle umrieť. Obrátil som sa preto s prosbou priamo na satana. Pred rodičmi som to tajil, nepreniesli by cez srdce, že ich syn je satanistom. Stále viac ma nutkala myšlienka na samovraždu. Každú nedeľu som síce bol v kostole, lebo rodičia to chceli, ale moja nenávisť voči Bohu rástla. Maľoval som satanské hviezdy, obrátené kríže a písal básne plné zúfalstva. Na dovŕšenie všetkého mi ešte známi ponúkli tarotové karty a vylosoval som si tu svoju. Začal som si aj sám sebe veštiť. Nanešťastie sa veštby plnili a určovali môj emočný stav. Zlý ma mal už vo svojej moci. Rodičia boli zo mňa nešťastní, profesori sa sťažovali, že nechodím do školy, ale nič nepomáhalo. Mal som v tom čase aj niekoľko hriešnych pomerov s dievčatami a čítal som pochybnú literatúru erotického zamerania, čo ma od Boha vzdalovalo stále viac.

Po maturite som sa dostal na štúdiá do Olsztyna, preč od svojich doterajších priateľov. Nebol som schopný nadviazať nové kontakty a zostal som sám. Nevnímal som ale, že práve vtedy sa odohral dôležitý zápas o moju dušu. Počul som stále akési vnútorné hlasy, plné zúfalstva, dnes viem, že to boli démoni. Pritom ale nastávali momenty, keď som náhle, bez toho, aby som si to uvedomil, velebil Boha, najmä pri počutí peknej hudby. Pozvolna som sa začal sem-tam aj modliť, vyzývať Ježiša a prosiť ho o svetlo v mojich životných ťažkostiach. Nakoniec som nabral odvahy a pristúpil som k sviatosti zmierenia a k Eucharistii. To mi dodalo obrovskú silu, zakúšal som aj mystické stavy. Po spovedi som plakal od šťastia, sväté prijímanie ma zaplavovalo priam nebeským pokojom. Vzápätí sa ale opäť ozval hlas Nepriateľa, ktorý ma vyzýval k hriešnemu životu. Znova som začal sledovať pornografiu na internete a odďávať sa tomu. Mal som túžbu nadviazať kontakt s dievčaťom, ale nebol som toho schopný.

Vtedy sa vo mne ozvalo pokušenie, že som prekliaty. Hovorili mi to tajomné hlasy, ktoré som počul. Trpel som aj utkvelou predstavou o skorom konci sveta a hltal všetky predpovede, kedy a v ktorý deň sa to stane. Pritom som ale stále viac času trávil v kostole, pretože jedine tam som zažíval chvíle pokoja. Dosť veľa som tiež dával almužny

ako poďakovanie Bohu za jeho lásku a z lásky k nemu. Trávil som v kostole niekedy aj celé hodiny, modlil sa, ďakoval Pánovi a radoval sa ako malé dieťa. Pritom ma napadali pekné myšlienky o láske: keď človek na seba zabudne a oddá sa celkom Bohu, oslobodí sa od všetkých zlých závislostí. Odrazu sa v mojich myšlienkach objavila aj Panna Mária. Prežíval som, že ona ku mne prichádza, aby ma potešila, posilnila, bránila pred satanom a podala záchrannú ruku.

Začal som sa zaujímať o duchovnú literatúru. Osudným sa mi však stalo, že som považoval všetky náboženstvá za rovnako hodnotné a myslel som si, že každé vedie k tomu istému Bohu. Okrem toho moja duša bola stále zatemnená hriechom, lebo som sa neoslobodil od závislosti na internetovej pornografii, ktorú som stále sledoval. Démoni potom vykonali svoje. Keď som šiel raz z kostola, upútala môj zrak kniha indického guru Osho. Zaujala ma, tak som si prikúpil ďalšiu knihu toho istého autora – a už som bol v novej démonskej pasci.

Božie milosrdenstvo je ale stále na blízku. Šiel som vtedy k jednému priateľovi do Varšavy, ale zistil som, že mám peniaze tak práve na vlak a mestskú dopravu, na jedlo už nie. Rozhodol som sa teda, že sa budem postiť, i keď vlastne nedobrovoľne. Chýbali mi ale peniaze na cestu späť. Myslel som si, že si od priateľa požičiam, lenže on ráno, keď som ešte u neho spal, musel náhle odísť. Čo teraz? Ozvali sa vo mne hlasy, aby som neváhal a niekde peniaze ukradol. Ja som ale bežal do kostola, vrúcne som sa modlil a prosil Pána o pomoc. Vtedy sa mi ale ozval v mojom vnútri hlas anjela, ktorý ma vyvie-dol z kostola a priviedol na miesto, kde ležalo na zemi sto zlotých. Plný radosti a so slzami v očiach som velebil Pána.

I keď som naďalej chodil pravidelne do kostola, mojím čítaním bola literatúra guru Osho, napriek tomu, že autor písal rúhavo o Kristovi a kládol dôraz na sex a pohodlný život. Ja som tým bol stále viac fascinovaný. Zoznámil som sa s dievčaťom, bola z toho veľká láska, rozprával som jej o knihe mistra Osho – a zhešili sme proti šiestemu prikázaniu. Tento hriech sa po čítaní onej knihy stal pre mňa čímisi normálnym a prirodzeným.

Napokon som s tým dievčaťom začal žiť. Dostala sa ku mne kniha o jóge, došlo i k meditácii podľa nej, ktorá spočíva v uprenom pohľade na jeden bod. Čoskoro som stratil záujem o všetko okolo seba a stále častejšie som upadal do stresu. Ochorel som na chrbticu. Opäť sa ozvali hlasy so sľubom, že ma uzdravia, keď sa im plne vydám a otvorím.

V jednom momente som ale započul iný hlas. V mojej izbe visel obraz Božieho milosrdenstva. Pri pohľade naň sa vo mne náhle ozvalo: „Kým je pre teba Ježiš?“ Hneď mi ale tie predošlé hlasy dali odpoveď: „To je len také božstvo, aj ty môžeš byť taký, ako on.“ Vtedy som pochopil všetko. Milosrdný Pán ma chcel uchrániť pred totálnym upadnutím do temnoty, aby som nedával prednosť iným bohom pred ním samotným. Ja som ale nemal silu obrátiť sa na neho, naopak, začal som uplatňovať transcendentálne meditácie pod vedením jedného guru. V jednej chvíli som pocítil, ako akási tajomná sila narovnáva moje telo. Chrbtica bola náhle zdravá.

Démoni ale, na rozdiel od Boha, nikdy človeka v skutočnosti neuzdravia, len prenesú potiaže inam. U mňa to bola psychická stránka. Ich hlasy sa teraz ozývali tak, že to bolo neznesiteľné. V kostole som nebol schopný sa modliť, odťahovalo ma to k meditácii o Budhovi a nirváne. Veľmi silným sa stalo pokušenie vyhľadávať špiritistické seance a meditačné kurzy východoázijských kultov. Neodolal som. Naďalej som síce chodil do kostola, bolo mi jasné, kde je pravda a kde blud, lenže moja vôľa nebola schopná zanechať návštevy týchto pochybných zhromaždení a vydať sa plne Ježišovi Kristovi. Našťastie som vtedy objavil v knižkupectve spis svätého Otca Pia, ktorý píše o spútanosti zlým duchom a nutnosti exorcizmu. Vzal som sa s tým v spovedi kňazovi a ten ma hneď odoslal ku skúsenému exorcistovi.

Celý obrad trval niekoľko hodín. Musel som sa najprv zrieť všetkých démonov, ktorých som si pozval do života, sexu, pornografie, zúfalstva, samovraždy, krádeží, alkoholu, drog, okultizmu, mágie, východných meditácií, jógy. Potom až nastal neľahký boj o moju dušu medzi Kristom, prítomným tu skrze kňaza - exorcistu a zlými duchmi.

Teraz som slobodný, všetky problémy po exorcizme zmizli. Svojej priateľke som oznámil, že mienim žiť čisto a rešpektovať šieste prikázanie, čo ona neakceptovala a rozišla sa so mnou. Nevadí, patríť teraz plne Pánovi, žijem v posväcujúcej milosti, diabol už nadou mnou nemá moc. Ďakujem za to Ježišovi Kristovi a zároveň varujem všetkých, aby si nikdy nezačínali s ezoterikou, okultizmom, špiritizmom, bojovými hrami na internete a pornografickými webmi. To všetko sú démoni a ja

som kvôli nim stratil svoje najlepšie roky. Pán mi ale ukázal svoju moc a lásku, lebo som sa mu ani v tom najhoršom zmätku celkom neuzavrel, snažil som sa i v tom zúfalom stave nezatvrdiť svoje srdce a pomáhať iným, preto ma pekelné mocnosti nikdy celkom neovládli a Pán ma mohol napokon úplne oslobodiť. Dnes stojím pred ním ako jeho kedysi stratená ovečka, ktorú On sa vydal hľadať, aby ju zachránil – a našiel. Aleluja! (Z Fronda)

LEN S PÁPEŽOM

„Predovšetkým pre Cirkev nadišla hodina veľkej skúšky, pretože bude otrasená stratou viery, zatemnená odpadlivosťou, zranená zradou, opustená svojimi synmi, rozdelená rozkolom, ovládnutá slobodomurármi, stane sa úrodnou pôdou pre vzrast jedovatého stromu ničomníka, antikrista, ktorý uprostred nej založí svoje kráľovstvo.“ (1. 1. 1993)

Toto všetko, čo v roku 1993 platilo, že „bude“, teraz už „je“. Je otrasená, zatemnená, zranená, rozdelená, ovládnutá slobodomurármi... A uprostred toho pápež, „dobrák od kostí“, ako jediný terč, na ktorého je zamerané všetko to vymúdené a prepracované útočenie. Majú ho našťudovaného po ľudskej stránke, vedľa každého jeho slovo zneužiť, premyslenou taktikou otázok vymáňať od neho to, čo by sa dalo pre ich ciele interpretovať. Dokázali dosiahnuť, že sú i veriaci voči nemu rozdelení, že si mnohí z nich myslia, že aj pápež patrí medzi nich, že je jedným z nich, z tých „slobodomurárov“, že je heretik.

Lenže samotní tí „slobodomurári“ si to nemyslia, nie sú s ním spokojní. Nerať ich pápež František sklamal, s tým bývajú radšej takticky ticho, ale občas prepuknú v kritiku. Nie, nemajú ho v hrsti, i keď by veľmi chceli. I keď treba priznať, že sa im aj značne darí. Ale uvedomme si, že nevieme všetko. – Vlastne aj vieme, lebo Matka Božia nám povedala aj toto:

„Predovšetkým musí mať môj nepriateľ dojem, že všetko získal, že má teraz všetko vo svojich rukách. Preto mu bude dovolené dostať sa i dovnútra Cirkvi a podarí sa mu zatemniť

Božiu svätyniu.“ (18. 10. 1975)

Nuž my naozaj nemôžeme vedieť, čo patrí do tejto „taktiky neba“ z toho, čo sa nám na pápežovi prípadne nepozdáva. Preto musíme len poslúchať nebeskú Veliteľku a stať pri pápežovi.

V ostatnom čase sme zažili jednu kontroverznú kauzu okolo Amazonskej synody. Odhladiť od problematiky prípravného dokumentu zdanlivo len sprievodnou záležitosťou bolo uplatnenie pohanského božstva na posvätných miestach, čo vyznelo ako povesťné „ohavné spustošenie na posvätnom mieste“. Ktovie, ako to bolo pápežovi predložené, zrejme ako len nejaké mimohochodom dekoratívne uplatnenie amazonskej ľudovej tvorivosti. Napokon z toho vzniklo pohoršenie a ktovie, či nie dokonca zmarenie potenciálneho plánu neba. Namiesto tohoto návratu pohanstva tam mohla byť oslávená Matka Božia, ktorá nad tým pohanstvom zvíťazila. Kým teraz to vyznelo ako opak, ako návrat k pohanstvu, ako víťazstvo pohanskej bohyně nad Matkou Božou. Zmarila sa tu krásna príležitosť, aby pri príležitosti tejto synody zažiarila víťazná Mária Guadalupská, aby ona bola jediným symbolom tejto synody a zaujala pozornosť médií celého sveta, veď jej obraz je trvalým zázrakom, viditeľným a hmatateľným aj pre dnešný svet, dokonca pokiaľ ide o zreničku oka, pozorovateľným len najmodernejšou technikou.

Len pri náhodnom zapnutí našej verejnoprávnej TV bolo možné počuť záver krátkej správy o tomto obraze, aký je mimoriadny, že je na podklade, ktorý má životnosť maximálne 20 rokov a v tomto prípade sa po päťsto rokoch nerozpadol, na hrubej tkanine je obraz mimoriadne jemný, vedecky nedefinovateľnej technológie, vytvorený neznámymi farbami, ktoré ostávajú trvácne, a najnovšie objavený obraz výjavu

v zreničke oka po veľkom zväčšení. Nebolo hovorené nič o zázraku, ale bol vyslovený naozaj údiv a vyznelo to tak, že iné to ani byť nemohlo ako zázrak. Naozaj, tie nešťastné figúrky zastrelili to, čo mohlo byť týmto obrazom, ktorý je akoby aktuálnym zázrakom aj pre našu dobu, povedané dnešnému svetu. – Ktovie, či aj toto mohlo patriť k tomu dojmu, ktorý má satan získať, že všetko vyhral, aj túto dôležitú bitku.

Vnucovanie genderu a zdanlivo úplne z iného rožka amazonské pohanstvo a hľa, zrazu sa dozvedáme, že práve toto pohanstvo je veľmi kompatibilné s genderom, s mentalitou, ktorú gender v dušiach vytvára. Je to jeden a ten istý bacil, ktorý tu satanské sily šíria. Pri jednej z Františkových nedávnych ciest lietadlom, ako to zvyčajne býva, sa ho redaktor z amerického denníka The New York Times pýtal, čo hovorí na kritiku zo strany neokonzervatívnej časti Cirkvi, najmä v USA, ku ktorej sa Svätý Otec už vyjadril cestou z Afriky. Odpovedal:

„Keď je niekto kritizovaný, musí pristúpiť k sebakritike a povedať si: Je to pravda, alebo nie? Ja z kritik vždy čerpám úžitok... Tí, čo kritiku prinášajú, sú poctiví aspoň v tom, že ju prinášajú. Nepáči sa mi, keď sa kritizuje pokútne. To je nečestné, neľudské,“ povedal pápež s tým, že kritika je „stavebný prvok“, vedie k diskusii a potom k správnejmu výsledku. „Vysloviť kritiku a počkať na odpoveď, ísť za pápežom, hovoriť s ním, napísať článok a požiadať o odpoveď – to je poctivé, to je láska k Cirkvi. Naopak, neviest dialóg znamená Cirkev nemilovať.“

Pápež sa zmienil aj o historických schizmách, ako bolo odlúčenie sa starokatolíkov po Prvom vatikánskom koncile (1869-1870) alebo založenie Kňazského bratstva sv. Pia X. (Iefevristov) po Druhom vatikánskom koncile. Povedal: „Schizmatická voľba je jedna z variant, ktorú Pán ľudskej slobode vždy ponecháva. Nebojím sa schizmem. Ale sa modlím, aby ku nim nedochádzalo, pretože je v hre duchovné zdravie mnohých ľudí.“ A dodal: „Schizma je vždy elitárske odtrhnutie, ktoré vyvoláva ideológia oddelená od vierouky.“

Hneď pri prvom svojom príhovore sa pápež František prejavil ako verný náuke Cirkvi, proti modernistickému trendu, pre ktorý je charakteristické „neveriť v peklo“. Pápež František sa hneď vo svojom prvom príhovore v pápežskom úrade dotkol niečoho, čo bolo v Cirkvi

už takmer tabu: existencie diabla a varoval pred jeho nástrahami. Toto by jeden modernista z úst nevypustil. To však nepriateľsky ladené médiá prešli mlčaním, ako aj iné indicie, ktoré napovedajú o jeho pravovernosti. Ale okamžite nafúknu alebo si prispôbia, čo sa dá z jeho úst interpretovať v ich prospech.

Vezmime si k srdcu, čo napísal v uplynulom novembri o pápežovi Františkovi a Amazonskej synode P. Richard Cortez, zodpovedný kňaz za MKH v USA:

„Panna Mária vo svojich posolstvách Don Gobbimu opakovane zdôrazňuje, že sa musíme modliť za Svätého Otca a byť verní pápežovi. Chcel by som zdôrazniť, že sa musíme za neho veľmi modliť, milovať ho a podporovať ho, ako nám to sama hovorí... Dnes mnohí hovoria: Nerozumiem pápežovi. Nevie, prečo to robí. Áno, súhlasím, niekedy sa zdá, že nechápeme všetko do hĺbky. Musíme však byť verní a modliť sa a ne strácať pokoj v srdci. Je dôležité byť ako jednoduché deti a dôverovať Panne Márii. Náš Pán je ako dobrý pastier a Panna Mária, ktorá nám hovorí, že sú to jej časy, určite presne vie, čo sa deje. A snáď je to pre nás skúška. Média dnes píšu o všetkom ako sa im zapáči. Vo vnútri Cirkvi sú tiež ľudia, ako nám pripomína Matka Božia, ktorí sú ochotnejší načúvať zlu, než Bohu alebo Cirkvi. Výsledkom je polarizácia, zmätok, vypäté emócie a pocit, že Cirkev je roztrhnutá... Je skutočnosťou, že Amazonská synoda je pre pápeža len poradnou synodou. Všetko, čo bolo povedané alebo napísané na synode nemá platnosť, kým sám pápež nenapíše svoju postsynodálnu apoštolskú exhortáciu. Môže to trvať kludne aj niekoľko mesiacov, až rok. Je na pápežovi, aby napísal, čo chce napísať. Vtedy budeme vedieť, čo si pápež myslí a čo chce povedať Cirkvi. Všetko ostatné dovtedy je možné považovať len za mlátenie prázdnej slamy a ukecanosť. Ani pracovný dokument nie je definitívnym dokumentom. Môže sa výrazne zmeniť, ak sa tak pápež rozhodne a napíše to čo chce vo svojej záverečnej apoštolskej exhortácii...“

Takže sa naozaj nemusíme desiť toho, čo sa deje vo svete a v Cirkvi. Len dôverujeme v pomoc a vedenie Panny Márie. Ona nás povzbudzuje: „**Toto je môj čas a ja som s vami...**“

(5. 7. 1984)

Kresťanská nádej posilňuje mučeníkov

(Katechéza pápeža Františka)

Keď Ježiš v evanjeliu vysielal učeníkov, neuvádza ich v klam vídinami ľahko dosiahnuteľných úspechov. Nao-pak – jasne ich upozorňuje, že ohlasovanie Božieho kráľovstva sa vždy stretáva s odporom. Neváha pritom použiť až krajné varovanie: „Budete všetkými nenávidení pre moje meno.“ (Mt 10,22) Kresťania milujú, ale nie vždy sú milovaní. Ježiš nás pred túto skutočnosť stavia od samého začiatku – vyznanie viery sa väčšou či menšou mierou odohráva v nepriateľskom ovzduší.

Kresťania sú teda muži a ženy, idúci „proti prúdu“. Je to normálne, lebo vzhľadom na to, že svet je poznačený hriechom, prejavujúcim sa v rôznych formách sebecka a nespravodlivosti, Kristov učeník kráča opačným smerom. Nie v polemickom duchu, ale pre vernosť logike Božieho kráľovstva, ktorá je **logikou nádeje** a uskutočňuje sa v životnom štýle, založenom na Ježišových ustanoveniach.

Tým prvým je **chudoba**. Keď Ježiš posielal svojich učeníkov, máme pocit, že skôr dbá o to, aby ich „vyliekol“ než „obliekol“. Aj Kresťan, ktorý nie je pokorný a chudobný, nedokáže sa odpútať od bohatstva a moci a najmä sám od seba, sa Ježišovi nepodobá. Kresťan prechádza cestami tohoto sveta s nevyhnutnou výbavou pútnika, ale so srdcom plným lásky. Jedinú porážku môže utpieť vtedy, keď upadne do pokušenia pomsty a násillia, keď zlo odpláca zlom. Ježiš nám hovorí: „Posielam vás ako ovce medzi vlkov“ (Mt 10,16) – teda bez otvorenej tlamy, vystrčených pazúrov a zbraní. Kresťan má skôr byť obozretný, niekedy aj prezieravý, čo sú cnosti, ktoré evanjeliová logika prijíma. Násillie však nikdy. Ak chceme zvíťaziť nad zlom, nemožno zdieľať jeho metódy.

Jedinou silou kresťana je evanjelium. V ťažkých časoch je nutné veriť, že Ježiš ide pred nami a neustáva v doprovádzaní svojich učeníkov. Prenasledovanie nestojí v rozpore s evanjeliom, ale je jeho súčasťou – keď prenasledovali nášho Majstra, ako by sme mohli dúfať, že budeme ušetrení boja? Ale kresťan nesmie uprostred víru strácať nádej a myslieť si, že bol opustený. Ježiš uisťuje svojich učeníkov slovami: „Vám sú však spočítané aj všetky vlasy na hlave.“ (Mt 10,30) Akoby chcel po-

vedať, že žiadne z ľudských utrpení, aj tých najdrobnejších a skrytých, nie je Božiemu zraku neviditeľné. Boh vidí, zaiste ochraňuje a raz daruje svoje výkupné. Medzi nami je totiž Nieкто oveľa silnejší, než zlo, mafie, temné kráže a tí, čo zarábajú na zúfalstve druhých a povýšene ich utláčajú... Nieкто, kto odjakživa počuje Ábelovu krv, ktorá k nemu volá zo zeme.

Kresťania sa teda vždy majú postaviť na „opačnú stranu“ sveta – na tú, ktorú si zvolil Boh. Nie sú prenasledovateľmi, ale prenasledovanými, nie sú panovační, ale mierni, nevychvalujú sa, ale sa podriaďujú pravde, nie sú špekulanti ale poctivci. Táto vernosť Ježišovmu štýlu, ktorý je štýlom nádeje – až na smrť – bude prvými kresťanmi nazvaná krásnym menom **martýrium**, čo znamená „svedectvo“. Slovná zásoba im ponúkala mnohé ďalšie voľby – bolo možné nazvať ju heroizmom, sebazrieknutím, sebaobetou. Ale kresťania prvej hodiny ju nazvali menom, ktoré vydáva vôňu mučeníctva. Mučeníci nežijú sami pre seba, nebojujú za presadenie vlastných názorov a prijímajú smrť výlučne z vernosti evanjeliu. Mučeníctvo ani nie je najvyšším ideálom kresťanského života, pretože nad ním stojí milosrdná láska voči Bohu a blížnemu. Apoštol Pavol to veľmi dobre vyjadruje v chválospeve na lásku: „A keby som rozdal všetko imanie a vydal sa do múk ohňa a lásky by som nemal, nič by mi to neosožilo.“ (1Kor 13,3) Kresťana odpudzuje predstava, že by sa samovražední atentátnici mohli nazývať „mučeníkmi“ – v ich smrti nie je nič, čo by sa mohlo blížiti postojom Božích detí.

Keď si niekedy prečítame príbehy včerajších a dnešných mučeníkov – ktorí sú početnejší než mučeníci v počiatkových dobách – ohromuje nás, v akej sile podstupovali skúšky. Táto sila je znamením **veľkej nádeje**, ktorou sa sýtili – nádeje, čerpajúcej istotu z toho, že nič a nikto ich nemohol odlúčiť od lásky Božej v Ježišovi Kristovi (porovn. Rím 8,38-39).

Nech nám Pán stále dáva silu, aby sme sa stávali jeho svedkami. Nech nás obdarúva životom kresťanskej nádeje, najmä v skrytom mučeníctve preukazovania dobra a láskyplného plnenia každodenných povinností. (RV)

Gender – absurdná ideológia

Interview s Mathiasom von Gersdorff

Matias von Gersdorff sa narodil r. 1964, je praktizujúci katolík a je presvedčený, že ľudstvo má budúcnosť len na základe kresťanských hodnôt. Viera je teda rozhodujúcou motiváciou pre jeho verejnú agnázovanosť. Stal sa aktívnym už v r. 1990, po páde Berlínskeho múru ako 26 ročný. Vtedy hrozilo, že v zjednocujúcej zmluve rozdeleného Nemecka potratová lobby presadí do legislatívy zjednoteného Nemecka potratový zákon NDR, kým zákon Západného Nemecka predsa len viac chránil život nenarodených. Rozvinula sa prudká parlamentná debata, ktorej sa Matias aktívne zúčastnil v rámci akcie „SOS životu“. Dodnes je aktívny v akcii „Deti v nebezpečí“, ktorá bojuje najmä proti nemravnosti v televízii. V súčasnej dobe k jeho aktivitám pribúdajú protesty proti projektom na všeobecné zavádzanie genderu do škôl.

Kirche heute: Môžete v krátkosti vysvetliť, čo sa rozumie pod slovom „gender“ alebo „genderová ideológia“?

Mathias von Gersdorff: Gender v podstate tvrdí, že pohlavie muža a ženy sú len kultúrne konštrukcie, teda že sú vlastne ľubovoľné. Najradikálnejší genderoví ideológovia prehlasujú, že nie sú žiadni muži a ženy, ale množstvo pohlavných identít (totožností) alebo vôbec nejaké fluidum a každý jednotlivec sa vznáša medzi viacerými týmito identitami sem a tam. Každé pripútanie sa teda k polarite muža alebo ženy je vraj preto nie len svojvoľné, ale despoticke a fundamentalistické. Účelom tejto polarizácie je vraj udržiavanie patriarchálnej spoločnosti. Aby sa toto prekonal, musí sa polarita muž-žena zrušiť, prípadne „dekonštruovať“ (odbúrať) – ak máme použiť terminológiu ideológov genderu. Existujú však aj umiernenější zástancovia „genderu“. Istým spôsobom by sa dalo povedať, že na „gender“ je možné nalepiť rôzne nálepky podľa toho, na aké publikum sa obracia. Ale všetky odtiene genderu majú dva spoločné menovatele: Sú radikálne rovnostárske vzhľadom na pohlavie muža a ženy a chcú (aspoň čiastočne) zmazať pojmy muž a žena. Tým je gender rovnostárska a relativistická

ideológia, pretože neverí v jednoznačnosť pojmov.

Kirche heute: Prečo podľa vášho názoru predstavuje táto cesta osudové poblúznenie?

Mathias von Gersdorff: Pretože úplne odporuje stvoriteľskému poriadku Božiemu. Boh stvoril človeka ako muža a ženu a nijako ináč. Tento základný bod našej viery, ale aj prirodzeného práva „gender“ spochybňuje. Gender neuznáva prirodzenosť za definitívnu alebo aspoň za poznateľnú. Všetko je vraj produktom ľudského názoru.

Kirche heute: Aké nebezpečenstvo ukrýva v sebe genderová ideológia celkom konkrétne pre nás?

Mathias von Gersdorff: Gender je nerozumná a protiprirodzená ideológia. O čo viac sa premietne do života spoločnosti, rodín a jednotlivých ľudí, o to deštruktívnejšie bude pôsobiť. Naša celá kultúra je postavená na základe, že ľudstvo pozostáva z mužov a žien. Túto všeobecne známu skutočnosť gender popiera, čo má veľké kultúrne následky. Pretože gender popiera aj kresťanský poriadok stvorenia, malo by preniknutie genderu obrovské následky pre sprostredkovanie kresťanskej viery. Gender vytvára v podstate istý druh gnostického svetového názoru, v ktorom už nič nie je jednoznačne definované. Všetko je v pohybe, bytie už nie je jednoznačne určené. Pretože je gender proti rozumu a proti prírode, môže byť zavedený len pomocou diktátorských metód. To môžeme pozorovať už dlho vo verejných diskusiách: Tu normálna diskusia, ako musí prebiehať v demokracii, neexistuje. Prívrženci genderu sa už od počiatku pokúšajú ohovárať protivníkov a umlčovať ich a vylučovať z verejnej debaty. Nikde nebol gender zavedený alebo genderové zmyšľanie nenadobudlo prevahu na základe parlamentného rozhodnutia. Aj v Nemecku sa tak stalo na základe pokynov Európskej komisie. Vlastne nemajú inú možnosť. Rozumnými argumentami sa gender nedá presadiť. V tom okamihu, keď sa ľudia dozvedia, o čo v skutočnosti ide, nastane situácia ako pred dvoma rokmi v Bádensku-

Württembergu. Ľudia budú protestovať, podpisovať petície, protestovať na ulici, posilať protestné listy a podobne.

Kirche heute: Akú úlohu hrá v tejto súvislosti štátna sexuálna výchova?

Mathias von Gersdorff: Súčasná stratégia je takáto: začať s genderovou výchovou čo najskôr, teda skôr, než budú deti ovplyvnené rodičmi.

Kirche heute: Kam sa v tejto oblasti zaraďuje homosexuálne „manželstvo“?

Mathias von Gersdorff: Je to politický nástroj, ako dosiahnuť spoločenské a politické uznanie. „Sexuálne identity a orientácia“ bola nutná k tomu, aby sa v zápätí „uviedli do salónu“ ďalšie orientácie. Na facebooku je už možné si vybrať zo zoznamu viac než 60 „sexuálnych identít“. Niektorí si myslia, že je oveľa viac takých „pohlavných identít“. Iní si dokonca myslia, že nie je vlastne žiadna pohlavná identita, ale nejaké fluidum, teda niečo ako súvislé pokračovanie pohlavných identít. Podľa toho by bolo naše pohlavie v neustálom stave vznášania sa medzi rôznymi realitami.

Kirche heute: V čom spočívajú plány do budúcnosti priaznivcov genderového mainstreamingu?

Mathias von Gersdorff: Pohlavie je podstatným znakom našej totožnosti. Ak ľudia dôjdu k presvedčeniu, že toto nie je definované alebo snád vôbec neexistuje, má to silnú spätnú väzbu na vlastné sebaurčenie. Nakoniec vznikne mentalita, ktorá je relativistická, ktorá neverí v jednoznačne definované pojmy a v jednoznačné určenie bytia. Bytie, stvorenie, by bolo podľa toho názoru magmou, ktorá je stále v pohybe. Prijať kresťanskú vieru je pre niekoho, kto má také chápanie sveta, nemožné. Taká osoba by si musela najskôr uvedomiť, že musí svoje základné filozofické názory celkom zmeniť.

V tomto bode je zaujímavé si uvedomiť, že v Južnej Amerike, kde prírodné náboženstvá majú ešte určitý význam, sa gender pomerne rýchlo spája s týmito prírodnými náboženstvami a vytvára sa panteistický pohľad na svet. Podľa toho sú všetky bytosti jedno v jednom jedinom bytí (*Pan*). Znie to síce radikálne, ale bol by to logický dôsledok stvorenia, v ktorom individuálne bytie nie je jednoznačne stanovené.

Ohľadom totožnosti sa dnes hovorí o „kutilskej biografii“, „patchwork-identite“, „flexibilnom človeku“ atď. Vyskytuje sa „postmoderná kríza totožnosti“, následkom rozpustenia spoločenských štruktúr, ktoré prispievajú k tvorbe totožnosti, ako sú: národnosť, rodina, pohlavie atď. Následkom vpádu moderných spoločností žije dnes človek bez vzťahu k sociálnym veličinám a „kutí“, zostavuje si svoju totožnosť na základe prvkov, ktoré mu dodávajú móda, médiá a populárna kultúra (pop-music, popové hviezdy, filmové hviezdy, televízne seriály atď.) Tak to vnímajú moderní sociológovia.

Kirche heute: Pred nedávnym bol zavedený v Bádensku-Württenbersku akčný plán „Za prijatie a rovnaké práva v Bádensku-Württenbersku“. Ako sa pozeráte na tento krok?

Mathias von Gersdorff: V súčasnej dobe sa genderisti pokúšajú vytvoriť fakty. Zavádzajú vzdelávacie plány do škôl, ktoré obsahujú genderovú ideológiu. Navrhujú „akčné plány“, aby uviedli gender do spoločnosti. Jedno je nápadné: Neexistujú žiadne súkromné iniciatívy, ktoré sa o to zasadzujú. Genderová lobby si totiž privlastnila štát, aby rozširoval gender. To došlo medzitým tak ďaleko, že niektoré spolkové ministerstvá vyvesujú zástavy s dúhou,

čo sú zástavy genderovej lobby, pred svoje budovy. Taktiež štátne médiá sa zúčastňujú ohováračských kampaní proti odporcom genderu. V jednom štátnom vysielaní boli dokonca označení ako „homofóbni ...“ – a nasledoval veľmi sprostý výraz. Príšerné!

Kirche heute: Čo očakávate od Cirkvi? Čo môžu robiť kňazi a biskupi? Aký prínos by mohli vykonať cirkevné spolky a hnutia?

Mathias von Gersdorff: Bohu vďaka, zazneli aj v nedávnej minulosti veľmi dobré stanoviská zo strany Cirkvi. Myslím zvlášť na pastierske listy portugalskej, poľskej, slovenskej a španielskej biskupskej konferencie, ako aj na pastierske listy biskupa Vitusa Huondera z Churu a biskupov cirkevného regiónu Triveneto. Všetky tieto pastierske listy varujú pred genderom, niektoré vykrešľujú dokonca veľmi podrobne toto nebezpečenstvo.

Bolo by potešiteľné a tiež je najvyšší čas, aby nemeckí biskupi vydali stanovisko podobného znenia. Gender totiž stále viac vstupuje do spolkov, ako je „Zväz nemeckej katolíckej mládeže“ alebo „Zväz nemeckých katolíckych žien“.

Kirche heute: Vidíte aj nejaké známky nádeje?

Mathias von Gersdorff: Ako katolík

mám vždy nádej, pretože verím vo všemohúcnosť a milosrdenstvo Božie. Ak ale získa genderová ideológia väčšiu silu a vplyv, bude katastrofa neodvratná, podobne ako tomu bolo v prípade iných nerozumných a neludských ideológií. Pomyslime len na to, čo to stálo, aby sa ľudia oslobodili od komunizmu alebo od nacizmu.

Kirche heute: Existujú nejaké prania alebo rada, ktoré by ste rád dal na záver našim čitateľom na cestu?

Mathias von Gersdorff: Genderová ideológia môže získať vplyv len vtedy, keď nenarazí na žiadny alebo len na malý odpor. Je preto potrebné zúčastňovať sa nejakým spôsobom iniciatív, organizovať protesty proti genderu. Už som to ukázal na akcii *Deti v nebezpečí*, ktorú sám vediem. Existuje aj akčný zväz „Demokracia pre všetkých“, ktorý organizoval demonštrácie proti genderu v Stuttgarde – s rastúcim úspechom, za čo vďačíme pani Hedvige von Beverfoerde, hovorkyni tohoto zväzu. Každý môže nájsť nejakú pre seba vhodnú akciu, aby sa zapojil proti tomuto nebezpečenstvu pre našu krajinu, naše rodiny a našu vieru. A veľmi dôležité je nezabúdať a stále dôverovať v moc Božiu.

Kirche heute: Ďakujeme!

Trójsky kôň

(Reflexie)

Je všeobecne známa história trójskej vojny a neslávneho trójskeho koňa, ktorý sa stal symbolom lsti. Keď nepriateľské vojsko dlho obliehalo Tróju a tá dlho odolávala jeho náporu, vtedy sa nepriatelja uchýlili k vojenskej lsti. Vyrobili dreveného koňa, postavili ho pred bránu mesta ako dar na pamiatku a zatrubili na odchod, zdanlivo opúšťali svoje pozície a vzdávali sa. Keď to Trójanovia videli, uverili lsti. Otvorili svoje mestské brány a drevenú skulptúru vtiahli na svoje námestie, tam sa okolo nej zabávali, oslavovali koniec nebezpečenstva a svoje víťazstvo. V noci však, keď mesto spalo, z dreveného koňa vyliezli nepriateľskí vojaci, ktorí v ňom boli skrytí, otvorili mestské brány a nepriateľské vojsko vtrhlo do spiacieho mesta a celkom nerušene završilo svoju skazu.

Takýmto „trójskym koňom“ mal byť pre nás Istanbulský dohovor. Obludná ideológia genderu, ktorá silným nápo-

rom oblieha celý svet a všetky krajiny, od tých zaostalých až po najvyspelejšie, sa majstrovsky ukryla do útrob Istanbulskeho dohovoru. Vraj ide o ochranu žien proti násiliu.

Ale veď ochrana proti násiliu je v každej legislatíve riešená: keď sa odhalí týranie, nie je problém tyranu odsúdiť. Prečo je teda tak veľmi potrebné dostať tento dohovor na naše námestia? – Len pre to, čo je v ňom tak šikovne ukryté, čo je v ňom skryte pripravené otvoriť dvere genderu, aby sa dostal tam, kam sa mu to dosiaľ nepodarilo.

Našťastie na rozdiel od Trójanov, z ktorých nik nevyslovil žiadne podozrenie, že by si toho koňa trochu skontrolovali, tento dnešný Istanbulský kôň vzbudil značné odmietanie. Ozýva sa najmä Cirkev, ako to bolo aj v čase nástupu nacizmu a komunizmu. Ale to nebezpečenstvo je v tom materiáli tak majstrovsky ukryté, že aj mnohí veriaci, ba nájdu sa aj kňazi, čo ho tam nenašli. Nie je tam gender priamo menovaný, ale kto ho lepšie pozná, jasne tam vidí

pripravené dvere, ktoré sú uspôsobené otvoriť sa práve na mieru genderu. Len ten dohovor prijať, vtiahnuť ho na Slovensko, potom už len otvoriť tie skryté dvere a gender nerušene vstúpi a vykoná svoju skazu, ako to vojsko v oklamanej Tróji. Keď sa raz uzákonia tie ne-normálnosti genderu, potom všetci, čo budú proti nim, budú zákonne postihnutelní. Veď aj za nacizmu sa išlo podľa zákonov, ktoré vtedy platili. Tak isto aj za komunizmu, podľa vtedy platných zákonov bolo možné súdiť kňazov, biskupov, veriacich... Bude to všetko legálne a podľa platného práva. A to právo bude proti neznášanlivosti, intolerance, proti tým, čo sú za násilie na ženách, ako za komunizmu bolo proti tým, čo sú za vojnu proti mierovému budovaniu, za vlastizradu, sú nepriateľmi ľudu...

Dobre, pripustíme, že sa naozaj mýlime v tom, že by Istanbulský dohovor mal v sebe toto nebezpečenstvo. Ale aj tak tento odpor proti nemu má význam. Všimnime si, čo hovorí ten, čo vo svojej krajine už nachádza gender oveľa

ďalej, ako u nás: Je potrebné organizovať protesty proti genderu, akokoľvek. Nuž, ak aj je „Istanbul“ nevinný, nech vidia tí, čo natíškajú gender všetkými škárami, že sme proti nemu. Nech vidia, že sa proti nemu stavíme už aj tam, kde nie je, o to viac budeme proti jeho otvorenému prijatiu. – Ale nebudme naivní, keď vidíme, ako veľmi ten Istanbulský dohovor potrebujú, môžeme si byť istí, že v ňom naozaj je skryté to, čo je pre nich záujem číslo jedna: a to je gender, ktorý naruší mentalitu ľudstva proti schopnosti prijať kresťanstvo. Je to diabolský plán. Každá totalita svoje nenormálne zákony skrývala za obhajobu nejakého dobra.

Aj iný „trójsky kôň“ je tu pripravený – na koniec februára. Sú tu liberálne denominácie, ktoré majú len veľkú starosť o ľudí, o ich dobro. Samé sladké reči, o hlavnej neoliberalnej agende sa úplne mlčí, ako mlčali tí vojaci v drevenom koňovi. Len aby sme si toho vraj „sľubného“ koňa vtiahli 29. februára do vnútra Slovenska, potom uvidíme, aký dar sme to dostali.

Je fanatizmus vždy len zlý?

A nie sú to tragédie celovečerné, sú to tragédie celoživotné. Neprečunujeme sa teda, ale naopak, neustále sa prehodnocujeme, číňme nielen pokánie srdca ale aj pokánie rozumu.

Keď pozorne počúvame Božie slovo a snažíme sa podľa neho aj žiť, nevyhnutne sa stávame fanatikmi. Nepovažujeme to však za nič hanlivého, lebo fanatikom určitého zamerania je každý človek. Každý je totiž určitým smerom zameraný. Všimnime si dobre, koľko je okolo nás fanatikov v priemernosti a v lahostajnosti. Kristus nás povoláva k inému fanatizmu: „Kto stratí pre mňa svoj život, nájde ho.“ To je ten správny fanatizmus – rozdať celý svoj život iným ľuďom a k ich prospechu a ísť v tejto veci do dôsledkov, tak, ako to robil Kristus: „Kto však hľadá svoj život, stratí ho.“ Toto je fanatizmus nesprávny, ktorý sa vyskytuje v nespočetných variáciách a jeho nebezpečenstvo na nás číha všade.

Už aj odvrátenie sa od neho je správne, ale nie je to ešte ten správny fanatizmus. Príkaz kresťanstva nie je negatívny – nekonať zlo, ale pozitívny – konať dobro. Nezabúdajme na to, nespíme na vavrínoch, snažíme sa vždy nielen nekonať zlo, ale rásť, a to viditeľne a poznateľne v tom dobrom.

Vlado Gregor

(Takto o nás píše a hovoria v zahraničí:)

Okysličenie unavenej viery Západu

Film o biskupovi Vojtaššákovi v talianskej réžii

„Vojtaššák, dni barbarov“, tak bol nazvaný nový hraný dokument o spišskom biskupovi Jánovi Vojtaššákovi. Snímok v réžii talianskej autorskej dvojice Alberta Di Giglia a Luigiho Beneschio priblížil publiku Vatikánskej filmotéky dramatické kapitoly prenasledovania Cirkvi v Československu.

Biografický príbeh predstavujúci talianskemu publiku životnú drámu jedného z veľkých svedkov viery z doby komunistického útľaku vznikol v spolupráci so Spišským biskupstvom a najmä vďaka veľkej angažovanosti amatérskych hercov, osobne zasiahnutých vnútorným hrdinstvom tohoto biskupa.

Ján Vojtaššák (1877-1965) stál od roku 1920 na čele Spišskej diecézy. V roku 1950, v rámci plošného zásahu režimu proti Cirkvi, bol najprv internovaný vo svojej rezidencii, neskôr prevezený do pražskej ruzyňskej väznice a v januári nasledujúceho roku vo vykonštruovanom procese v Bratislave odsúdený na 24 rokov ťažkého väzenia a ďalším trestom za údajné úklady proti republike, velezradu, vojenskú zradu a vyzvedačstvo. Vo väzení zostal až do 5. októbra 1963. Zomrel po necelých dvoch rokoch v Ríčanoch pri Prahe, kde žil v nútenom exile, so zákazom pôsobiť na Slovensku.

Hlavnú postavu biskupa Vojtaššáka stelesnil herec Milan Kasan, po jeho boku účinkujú ochotníci z Vojtaššákovho rodiska Zákamenného a životný príbeh ilustruje rozprávanie kardinála Jozefa Tomka. Dokument zaznamenáva aj svedectvá ľudí, ktorí biskupa Vojtaššáka osobne poznali. Práve hlboké vnútorné putá mnohých ľudí k tejto osobnosti boli tým, čo na talianskych režiséroch najviac zapôsobilo. Hovorí Alberto Di Giglio:

„Vďaka obtiažneho vstupovania do zložitosti tohoto príbehu sa pre nás stala nečakaným vodítkom, na ktoré sme sa spoľahli, dôvera miestnych ľudí

k Jánovi Vojtaššákovi. Prejavilo sa to priamo v hereckých výkonoch. Hlavný protagonista Milan Kasan dokázal dojať úplne všetkých, ako v Benátkach na Festivale ľudia a náboženstvo, tak aj tu, vo Vatikánskej filmotéke. Dokázal vytvoriť dokonalý súlad s historickou osobnosťou. To bola vec, ktorú nikto nečakal, ktorú sme neočakávali ani my a ktorú by žiadny casting nedokázal zariadiť.“

Čo z toho príbehu nesmie byť zabudnuté?

„Predovšetkým: kto sme. Kto je kresťan, kto je kňaz, čo je Cirkev. Myslím, že tento film o tom vypovedá, obracia pozornosť k tejto časti Európy, ktorá toľko trpela, ktorá bola skutočne vymazaná, zrušená. Z tohoto popola povstala úžasná, silná a mocná viera, ktorá pre nás bola skutočne »nákazlivá«. Každého z nás zasiahla krásna a láskavosť tohoto národa, ale predovšetkým aj sila tohoto svedectva. A myslím si, že je akýmsi okysličením pre trochu stagnujúcu a unavenú vieru nás, obyvateľov Západu,“ hovorí režisér Alberto Di Giglio.

Pripomeňme si, že v roku 1996 začala spišská diecéza beatifikačný proces biskupa Vojtaššáka. Po odovzdaní dokumentácie do Vatikánu prišlo v roku 2003 do rúk biskupa Tondru vyjadrenie, podľa ktorého Svätá stolica nepovažovala pokračovanie tejto kauzy za vhodné. Ako problematické sa javilo pôsobenie tohoto biskupa v rokoch 1940-45 v úlohe podpredsedu Štátnej rady, ktorá fungovala ako horná komora parlamentu, a teda niesla spoluzodpovednosť za „riešenie“ židovskej otázky. V posledných historických štúdiách sa však ukazuje, že práve vďaka zásluhe biskupa Vojtaššáka nedošlo k druhej vlne deportácií Židov zo Slovenska a vychádzajú najavo ďalšie jeho postoje na obranu prenasledovaných, čo znova otvára cestu k jeho blahorečeniu.

(Podľa www.cirkev.cz, 2.12.2019 „Svetlo“ č.1/20)

Reflexie:

Nie sme spokojní so sebou, ba sme až nešťastní zo seba, a pritom ešte stále máme potenciál niečím prispieť

iným, Európe i svetu na povzbudenie, oživenie, okysličenie skleslej viery Západu. Nie od nás, ale z Talianska, z „centra“ katolicizmu sa šíri aj tento

film a nie my, ale iní, talianski režiséri a tamojší diváci o nás hovoria s dojatím, sú povzbudení našou vierou. Sme biedni, ale ešte stále precivilizovaný Západ nachádza u nás povzbudenie. Toto všetko sa stratí, sa zotrie, keď sa svet dozvie, že Slovensko, tá vraj kresťanská krajina, si vo všetkých voľbách zvolila liberálov a odovzdala svoju krajinu **do rúk praktických likvidátorov viery a kresťanských mravov**. Ani nedokážeme domyslieť, aký až dosah by mala naša nevernosť v týchto podľa mienky mnohých najrozhodujúcejších voľbách našich novodobých dejín.

Modlitbou sa dá dosiahnuť všetko. Je čas temnej moci, veriacim sa nedarí, veriaci v politike sú rozmetaní silami Zlého. No všimli sme si, že len čo sme sa začali poniektorí modliť na úmysel volieb vyzvanie Ducha Svätého na spôsob našej Velitelky, aj opačným silám sa začalo nedariť. Liberáli sa chceli zjednotiť a mohli sme vidieť, ako sa im to nedarilo. Aj strany našich Maďarov, ktoré sa priklonili k liberálom, sa snažili zjednotiť a nedokázali to. Skúsme dôverovať, skúsme zatiaľ aspoň do volieb

denne aspoň raz, alebo aj v každej voľnej chvíli zvolať k Duchu Svätému. A potom, či vyhrajú jedni alebo druhí, keď sme urobili, čo sa dalo a s vierou sme sa modlili, potom si môžeme byť istí, že tak ako to je, je to podľa plánu neba, lebo taká je cesta ku konečnému víťazstvu Márie, ktoré je isté.

Zápas ešte voľbami nekončí. Ak vyhrajú liberáli, o to ťažší zápas budeme musieť podstúpiť my, veriaci, proti ne-normálnostiam genderu, ktorý nám budú natláčať.

Keď vyhrajú voľby tí, ktorí sa už osvedčili proti „Istanbulu“ a „Marakéšu“, aj tak nás čaká zápas. Lebo ich budeme musieť mocne podporovať. Agresivita celosvetových vraj „progresívnych“ síl sa nevzdá. A ich sila je veľká, to sú iné „gorily“ a iné „kočneroviny“, čo sú za tou agendou, len tie ešte nepoznáme. Síce nám sú aspoň z vízie Leva XIII. vlastne aj známe – že za nimi sú aj mocnosti temna. – No Boh je mocnejší...

Keby Slovensko dokázalo nastúpiť cestu splnenia svojej úlohy, o ktorej hovoril Ján Pavol II., a stalo by sa jasným príkladom viery, že by zasvieti-

lo ako naozaj krajina, držiaca sa kresťanských zásad a mravov, potom ešte aj iným príkladom by mohlo zažiariť – tým, o ktorom hovoril otec Gobbi v bratislavskom amfiteátri pri svojej rozlúčke roku 1996: „Piccola nazione, ma grande! ... Grande per esempio, che darà a tutti!“ – „Malý národ, ale veľký! ... Veľký pre príklad, ktorý dá všetkým!“

Keby Slovensko naozaj zažiarilo pred zrakmi sveta, potom by mohlo dať príklad aj v prijatí Máriinho záchranného plánu, o čom sama Matka Božia hovorí otcovi Gobbimu v posolstve v tých dňoch jeho návštevy u nás:

„Požehnávam tento malý národ, ... v ktorom nebeská Matka dostala jednu z najväčších odpovedí na pozvanie patriť ku Mariánskemu kňazskému hnutiu a stať sa tak súčasťou víťazného šíku mojich malých detí.“

Preto ukážme svetu silu večeradiel, šírme ich a dôverujme. Verme v silu modlitby a zatiaľ aspoň do volieb si povedzme: denne aspoň raz volajme: „Príď, Duchu Svätý, príď na mocný príhovor Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, tvojej milovanej nevesty!“ -amv-

25. marec

„Toto je deň, ktorý dal nám Pán!“

A my máme niekoľko dôvodov, aby sme dali našnu Pánovi naň odpoveď.

Prvý dôvod:

Aj keby sa nič ďalšie v ten deň neudialo, ani sviečkové zhromaždenie by nebolo, stačí len to, že je to výročný deň, keď sa udialo zasvätenie sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie, o ktorom sestra Lucia mohla povedať, že sa uskutočnilo a v nebesiach bolo prijaté. To je tak veľká vec, že sama osebe si zaslúži spomienku. Veď sa naň čakalo 67 rokov. Celé tie desaťročia sa nedalo s komunizmom pohnúť, až po tomto zasvätení padol, a to viditeľne zázračne.

No nielen spomienku si táto udalosť zaslúži, ale aj v našom konaní sa jej chopiť. Keby pastierik Dávid nebol mal skúsenosť s tým, že v dôvere v Boha premohol leva a medveďa, keď ohrozovali jeho stádo, nikdy by nebol vykročil proti Goliášovi. Ale keď tento obor v plnej zbroji v čele vojska vyzýval, kto pôjde s ním bojovať za Izrael a nikto sa

nenášiel, vtedy si tento chlapec spomenul na svoju skúsenosť, ktorú mu Boh dal a vykročil proti obrovi. Aj my sme dostali skúsenosť, ako padol červený drak, ktorý sa postavil proti Žene odetej slnkom. Po tejto skúsenosti aj my musíme nastúpiť aj do boja proti apokalyptickej šelme ako Máriine malé deti, ako jej víťazný oddiel. Tu ide o Boží plán. Kto by si trúfol nahradiť ho niečím ľudským!

Druhý dôvod:

Nestačilo, aby Dávid len vyznal svoju dôveru v Boha, ale s touto dôverou sa musel aj postaviť Goliášovi v boji, aby Boh mohol na jeho slabosti ukázať svoju moc. Preto vzal svoj prak, zdvihol pri potoku 5 kameňov a v tejto zbroji sa postavil proti pozube ozbrojenému obrovi. A z moci Božej zvíťazil.

Ani proti komunizmu nestačilo len vysloviť zasvätenie. Bol potrebný aj skutok postavenia sa proti nemu, aby sa na tomto skutku ukázala sila toho zasvätenia. Tento skutok sa stal, a práve vo výročný deň zasvätenia, že veriaci len so zbraňou symbolu Kristovho svetla a ruženca sa postavili proti ozbrojenej ateistickej moci. A ozbrojená

velmoc padla zázračne ako dychom Božím.

Teraz aj proti bohorúhavej šelme sa musíme postaviť v boji. Nezostať doma, ale vyjsť na bojové pole a postaviť sa jej zbraňou našej nebeskej Velitelky, aby na nás mohla ukázať svoju moc, ktorú dostala od Boha poverením ešte v raji.

Tretí dôvod:

Nie je jedno, akou zbraňou bojujeme – proti komunizmu bolo treba čakať 67 rokov, kým bola použitá správna zbraň. – Od zjavení vo Fatime v roku 1917, keď Mária predpovedala komunizmus ako diabolský útok proti Bohu a keď určila proti nemu zbraň, ktorým bolo pápežovo zasvätenie jej Nepoškvrnenému Srdcu, uplynulo do roku 1984 celých 67 rokov. Viacerí pápeži sa snažili toto zasvätenie vykonať, ale sestra

Lucia vždy musela povedať, že sa neuskutočnilo tak, ako bolo potrebné – spolu s biskupmi sveta.

Až po zasvätení, vykonanom 25. marca 1984 povedala, že „sa uskutočnilo a v nebesiach bolo prijaté.“ A ukázal to aj výsledok.

Nie je jedno, akou zbraňou budeme bojovať aj teraz, keď vyjdeme na bojové pole a postavíme sa proti šelme. Musí to byť zbraň, ktorú zvolila nebeská Veliteľka. Na Slovensku „dostala jednu z najväčších odpovedí na pozvanie patriť k jej víťaznému šíku“, teda tu môže očakávať, že vyjdeme s tou zbraňou, ktorú pre svoje víťazstvo určila: je to zbraň večeradla modlitby s ňou, našou nebeskom Matkou. Tam, vo Večeradle v Jeruzaleme, Cirkev získala skúsenosť, akú má toto večeradlo silu privolať Ducha Svätého. Veď len Duch Svätý môže spôsobiť duchovnú premenu. A Mária vie, ako ho privolať. Keď na to Cirkev sama neprišla, Mária nám to prišla pripomenúť. A ako sa satan snaží túto zbraň nám zatieniť, by nám tiež malo niečo povedať.

25. marec 2020

Nech v tento deň každý, kto začul volanie nebeskej Matky a Veliteľky Božieho boja, vyjde na bojové pole so zbraňou ruženca. Nech jej bojovým polom sa stane celé Slovensko. Nech sa k Bratislave pripoja všetky mestá a dediny. Nech sa na posvätných miestach našich obcí podľa možnosti všade konajú večeradlá modlitby s Pannou Máriou – so vzývaním Ducha Svätého, prečítaním časti jej posolstva, modlitbou ruženca, za Svätého Otca a zasvätením sa jej Nepoškvrnenému Srdcu. Aj dvaja ľudia vytvoria večeradlo. – Mária nesklame!

Program v Bratislave ešte nie je určený. Budeme sa snažiť, aby to mohlo byť ako v ostatné roky, o pol šiestej od Morového stĺpa cestou k Notre Dame s Korunkou Božieho milosrdenstva a pri Notre Dame o 18.00 modlitba večeradla. Či nám bude možné program takto zachovať alebo ako bude upresnený, sa budete môcť dozvedieť na našej webovej stránke www.mkh.sk.

„Bojujte, deti svetla!“ – hovorí nám naša Matka. – Teda „skúsme a presvedčme sa!...“

Róbert kardinál Sarah:

Budme staviteľmi katedrály

(2)

(Pokračovanie príhovoru J. Em. Róberta kardinála Saraha v kostole sv. Fantiška Xaverského v Paríži 25. mája 2019, len niekoľko hodín po jeho návšteve vyhoretej katedrály Notre Dame.)

Bez váhania vám hovorím: Chcete obnoviť Cirkev? Potom musíme padnúť na kolená!

Chcete obnoviť túto nádhernú katedrálu, ktorou je Katolícka cirkev? Pokľaknite na svoje kolená! Katedrála je naväčšmi zo všetkého miestom, kde ľud klačí, katedrála je miestom, na ktorom je Boh prítomný v Najsvätejšej Sviatosti. Najnaliehavejšou úlohou je znovuoobnoviť zmysel pre adoráciu! Strata zmyslu pre klaňanie sa Bohu je zdrojom všetkých požiarov a kríz, ktoré otriasajú svetom i Cirkvou.

Potrebujeme tých, ktorí adorujú! Svet umiera, pretože takýchto adorujúcich postráda! Cirkev žijí pre nedostatok adorujúcich, ktorými by uhasila svoj smäd! Nemáme ľudí, ktorí klesnú na svoje kolená ako Ježiš, keď sa obrátil k svojmu Otcovi a nášmu Otcovi: „Potom od nich poodišiel čo by kameňom dohodil, pokľakol a modlil sa takto: »Otcé, ak chceš, odním odo mňa tento kalich! Ale nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!«“

Neobjavíme a nepochopíme znovu dôstojnosť človeka, kým nepoznáme transcendenciu Boha. Človek je len vtedy nádherný a vznešený, keď pred Bohom klesá na kolená. Veľký človek je pokorný a pokorným sa stáva na kolenách!

Moji priatelia, ak niekedy strácame nádej, keď čelíme silám tohto sveta, keď niekedy naše ramená klesnú pred mocou tohto sveta, pamätajte, že nikto nemá moc odňať vám slobodu pokľaknúť! Keď bezbožný kňaz zneužíva svoju autoritu a bez citu vám zabraňuje pokľaknúť pri svätom prijímaní, nestrácajte svoj pokoj pred Pánom v Eucharistii. Neodporujte mu, ale radšej sa modlite za tých kňazov, čo svojim správaním znesväcujú a urážajú toho, koho držia vo svojich rukách. Usilujte sa napodobniť pokoru Boha a nechajte svoje srdcia, svoju vôľu, svoj rozum, svoju sebalásku a celé svoje vnútorné bytie pokľaknúť. Toto je výlučne Boží pries-

tor. Človek na svojich kolenách je silnejší než svet! Je neotrasiteľnou hradbou proti ateizmu a hlúposti človeka. Človek na svojich kolenách núti Satana triasť sa v celej jeho pýche!

Všetci, čo ste v očiach ľudí bez moci a vplyvu, ale viete klačať pred Bohom, nemajte strach pred tými, čo vás chcú zastrašovať! Vaše poslanie je veľké. Je to „zachraňovať svet pred jeho zničením“!

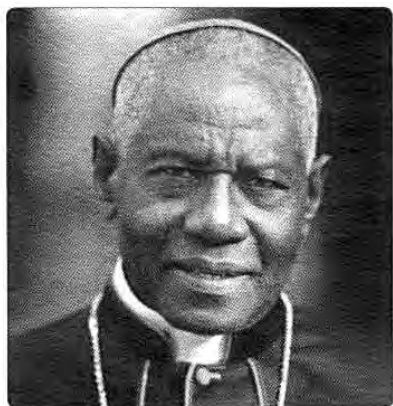
Hovorím predovšetkým k vám, ktorí ste chorí, slabí na tele alebo na duši, ktorí ste hendikepovaní a ktorých spoločnosť považuje za zbytočných a chce umlčať. Keď sa modlíte, keď adorujete, stávate sa veľkými! Máte zvláštnu dôstojnosť, pretože jedinečným spôsobom pripomínate ukrižovaného Krista! A dovoľte mi to prirovnanie: celá Cirkev klačí pred vami, pretože ste obrazom Ježiša, jeho prítomnosti! Chceme vám slúžiť, milovať vás, utešiť vás, potešiť vás. Chceme sa tiež od vás učiť. Kázate nám evanjelium klaňania sa vo vašom utrpení. Ste teda pokladom!

Katedrála stráca svoj zmysel, keď do nej nikto neprichádza adorovať, svojou tvárou padnúť na zem pred Božiu tvár! Katedrála postráda svoj zmysel, keď liturgia, ktorú slávime, nie je mienená tak, aby nás viedla k Bohu, smerom ku krížu. Preto teda naša katedrála potrebuje kňazov, ktorí v nej budú slúžiť svätú omšu a modliť sa modlitbou Cirkvi.

Ak sa majú ľudia klaňať Bohu, potom kňazi a biskupi musia byť prvými adorujúcimi. Sú povolaní byť neustále pred Božou tvárou. Ich existencia má byť nekončiacou sa modlitbou, neustálou bohoslužbou. Sú našimi pastiermi.

Často je to biskup a kňazi, čo zanedbávajú modlitbu. Lebo sa sústredia na seba a svoje aktivity a príliš sa sústreďia na ľudské výsledky svojej služby. Nenachádzajú čas pre Boha, pretože stratili citlivosť pre Boha. Boh už nemá miesto v ich živote.

Moji milí priatelia, som presvedčený,

Robert kardinál Sarah

že jadrom krízy v Cirkvi je kríza kňazstva, kríza kňazov. Keď sa katedrála rozpadá, je to preto, že identita kňazov sa rozpadla ako prvá. Odňali sme im kňazskú identitu. Naučili sme ich myslieť si, že musia byť obchodníkmi, výkonnými pracovníkmi, ktorí sú aktívni a všade a v každej minúte všadeprítomnými.

Ale kňaz je predovšetkým pokračovaním prítomnosti Krista. Je v podstate adorujúcim človekom, ktorý je neustále v Božej prítomnosti. Nemusí dokazovať, čo robí, ale čím je. Je *ipse Christus*. Kristus sám.

Prípady sexuálneho zneužitia mladistvých odhaľujú základnú duchovnú krízu, vážnu, hlbokú a tragickú trhlinu medzi kňazom a Kristom. Samozrejme, sú tu i sociálne faktory: kríza v 60. rokoch a sexuálna revolúcia v spoločnosti, ktorá sa privalila na Cirkev. Musíme mať však odvahu ísť ďalej. Ako Benedikt XVI. nedávno povedal, korene tejto krízy sú duchovné. Základným dôvodom pre zneužitie alebo život morálne nezlučiteľný s kňazským celibátom je konkrétna neprítomnosť Boha v živote kňaza. Sme už dlhšiu dobu svedkami podoby kňazského života, ktorý už nie je určený vierou. Len vtedy, keď viera nie je určujúcou pre konanie človeka, sú potom také prestúpenia možné. A Benedikt XVI. nám pripomína:

„Stredom nášho života musí byť určité každenné slávenie Eucharistie. Najdôležitejšie sú slová konsekrácie: »Toto je moje Telo, toto je moja Krv«, čo znamená, že hovoríme »in persona Christi«. Kristus nám tu dovoľuje povedať jeho vlastné »Ja«, vyslovujeme »Ja« Krista. Kristus »nás k sebe priťahuje« a dovoľuje nám byť s ním zjedno-

tení. Zjednocuje nás s jeho »Ja«. Tak teda, skrze toto konanie, skutočnosť, že nás »priťahuje« k sebe, aby naše »ja« bolo v jednote s jeho »Ja«, si uvedomujeme stálosť, jedinečnosť jeho kňazstva... Je to táto jednota s jeho »Ja«, ktorá sa uskutočňuje skrze slová konsekrácie... Preto je celibát predzvesť, náznak, uskutočniteľný skrze milosť Pána, ktorý nás k sebe priťahuje ku vzkriesenému, oslávenému životu.“

Venoval som túto knihu (tu prezentuje svoju knihu: *The Day is Far Spent* – Deň sa chýli k večeru) kňazom na celom svete, pretože viem, že trpia. Mnohí sa cítia byť opustení. My, biskupi, nesieme veľký podiel zodpovednosti za krízu kňazstva. Boli sme im ich otcami? Počúvali sme ich, rozumeli sme im a viedli sme ich? Dali sme im príklad? Príliš často sú diecézy pretvorené na administratívne zložky. Je tu tolko stretnutí. Avšak my sami sme vzdialení od toho, aby sme sa v tichu modlili alebo spievali modlitbu Cirkvi v našich katedrálach. Obávam sa, že sa strácame v podradných, svetských záležitostiach.

Miesto kňaza je na kríži. Keď slávi svätú omšu, je u zdroja svojho celého života, a tým je kríž. Celibát je konkrétny spôsob, ktorý nám dovoľuje žiť tajomstvo kríža v našom živote. Celibát vpisuje kríž do nášho tela. To je dôvod, prečo je celibát neprijateľný pre moderný svet. Kňazský celibát je škandalom pre moderného človeka, pretože kríž je škandalom.

V tejto knihe chcem kňazov povzbudiť. Chcem im povedať: milujte kňazstvo. Budte hrdí, že ste ukrižovaní s Kristom! Nebojte sa nenávisť sveta! Chcem vám ukázať svoju náklonnosť kňazom celého sveta ako otec a brat! Chcem tu medzi vami a s vami vyjadriť svoju hlbokú úctu všetkým verným kňazom na svete! Chcem im pred vami a s vami vziať česť!

Milí priatelia, milujte svojich kňazov! Nedakujte im za to, čo robia, ale za to, čím sú! Milí priatelia, nezarmucujte sa cieľenými vyšetrovaniami, ktoré zobrazujú hroznú situáciu nezodpovedných kňazov, ktorých vnútorný život je chorý a ktorí sú v samom strede vedenia Cirkvi. Zachovajte si pokoj a dúfajte, ako Panna Mária a svätý Ján pod krížom. Nemorálni kňazi, biskupi ani kardináli nemôžu poškvrniť jasné svedectvo viac než štyristotisíc kňazov na ce-

lom svete, ktorí slúžia Pánovi každý deň s vierou, svätotou, radosťou a pokorou!

Musíme sa držať reality a byť konkrétni. Áno, sú tu hriešnici. Áno, sú tu neverní kňazi, biskupi a dokonca i kardináli, ktorí zlyhajú pri zachovaní celibátu. Zároveň však, a to je tiež veľmi vážne, zlyhali pri zachovaní pravej náuky! Hriech by nás nemal prekvapiť. Na druhej strane, musíme mať odvahu ho pomenovať. Nesmieme sa báť znovu objaviť duchovné zbrane duchovného boja: modlitba, pokánie, pôst. Musíme mať jasný cieľ potrestať nevernosť. Musíme nájsť konkrétne prostriedky tomu zabrániť. Viem, že bez spoločného modlitbového života, bez minimálneho spoločného bratského života medzi kňazmi je vernosť ilúziou. Musíme sa pozrieť na model v Skutkoch apoštolov.

Chcem zopakovať vám, kňazom a rehoľníkom, ktorých nie je vidieť a ste zabudnutí, vám, ktorým spoločnosť často nadáva, vám, ktorí ste verní sľubom vášho svätenia, že pred vami sa sily tohto sveta trasú! Pripomínate im živú a nepostrádateľnú prítomnosť Boha pre budúcnosť ľudstva. Vaša prítomnosť je neprijateľná pre knieža ľži. Bez vás, drahí bratia kňazi a zasvätené osoby, človečenstvo by bolo chudobnejšie, menej žiarivé, menej krásne! Bez vás by naše katedrály boli bezúčelné budovy bez žita!

Ste hradbou pravdy, pretože ste sa rozhodli milovať, a to i na kríži. Milí bratia kňazi, milí zasvätení bratia a sestry, skúsenosť kríža je skúsenosť pravdy našich životov! Osoba alebo kňaz, ktorý hlása pravdu Boha, nevyhnutne prílihe ku krížu. Zakúsi utrpenie, ukrižovanie a smrť na kríži. Všetci kresťania a osobitne kňazi sú neustále na kríži, aby ich svedectvo pravdy mohlo šíriť svoje svetlo a ľži boli zničené. Zvláštnym spôsobom nosíme vždy a všade so sebou na svojom tele utrpenie a smrť Ježiša, aby život Ježiša mohol byť hlásaný našimi telami (porovn. 2Kor 4,10).

Často počujem, že sa hovorí o celibáte, že je to len otázka disciplíny v histórii. Pevne som presvedčený, že je to tvrdenie chybné. Ako som povedal prv, celibát odhaľuje v sebe podstatu kresťanského kňazstva, menovite dokonalú súhrnu a naprosté stotožnenie sa kňaza s Kristom, veľkňazom Nového

zákona a budúcich dobier (porovn. Hebr. 9,11). V tomto zmysle kňaz nie je len *alter Christus*, druhý Kristus, on je skutočne *ipse Christus*, Kristus sám. Skrze eucharistickú obeť je celkom pretvorený v Krista, je takzvané „premenený“, utvorený, zmenený v Krista. A pretože Kristus a apoštoli žili dokonalú čistotu a celibát ako znamenie ich naprostého a úplného daru Otcovi, je preto dôležité i dnes vidieť celibát ako dôležitú nevyhnutnosť pre Cirkev. Hovoríť o ňom ako o druhotnej skutočnosti je zraňujúce pre všetkých kňazov na svete!

Som hlboko presvedčený, že relativizácia kňazského celibátu zredukuje kňazstvo len na spoločenskú úlohu. Ale kňazstvo nie je úloha, ale povolanie. Byť kňazom neznamena najprv a predovšetkým niečo konať, ale niekým byť. Znamená byť Kristom; znamená byť predĺženou prítomnosťou Krista uprostred ľudu. Kristus je skutočným ženíchom Cirkvi. Miloval svoju Cirkev a vydal sa za ňu, „aby ju posvätil tým, že ju očistil kúpeľom vo vode, ktorý doprevádza slovo; on ju totiž pred seba chcel predviesť ako celú žiariacu, bez úhony a vrásky, bez čohokoľvek podobného, ale svätú a nepoškvrnenú.“ (Ef 5, 25-27). Kňaz vydáva seba ako Kristus sa vydal za Cirkev. Celibát jasne ukazuje tento dar a je jeho konkrétnym a živým symbolom. Celibát je pečať kríža na náš kňazský život! Je to povzdych kňazskej duše, ktorá vyznáva svoju lásku Otcovi a absolútny dar seba samého Cirkvi!

Chcieť relativizovať celibát vedie k pohrdaniu týmto radikálnym darom, ktorý tolko verných kňazov žilo odo dňa svojho svätenia. Chcem tu zvolať s toľkými mojimi bratmi kňazmi, že skutočne trpím, keď vidím pohrdanie kňazským celibátom! Samozrejme, táto oblasť sa nezaobíde bez slabostí. Ale ten, kto padá, vzápätí povstáva a pokračuje svojou cestou nasledovania Krista s väčšou oddanosťou a rozhodnosťou.

(z webu)

*Mons. Dominik Schwaderlapp,
svätia biskup, Kolín nad Rýnom*

Eucharistia – sviatosť Božej pokory

Veni Sancte Spiritus!

V Nazarete v Galilei, v dnešnom Izraeli, stojí bazilika Zvestovania. Je postavená nad tzv. jaskyňou Zvestovania, tam, kde povedala Mária anjelovi: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ A v tejto jaskyni stojí oltár, na ktorom je nápis: „HIC verbum caro factum est“ – „Tu sa Slovo stalo Telom.“

Toto miesto je pre mňa jedným z najpôsobivejších miest v celej Svätej zemi: Je to miesto jedinečné, ktoré viac než iné miesta zdôrazňuje to zvláštne, nezameniteľné na kresťanstve: Veríme v Boha, ktorý nesedí na tróne vzdialený od sveta, ale zostúpil na tento svet, aby sa s nami stretol zoči-voči.

Samozrejme by mohol prísť ako blesk z neba, s mocou a v sláve. Avšak: moci sa človek síce podriadi, ale nemiluje ju. Boh ale nechce našu poddanosť, ale lásku. A preto sa vydal na tento svet, vzal na seba ľudskú prirodzenosť, bez toho, aby stratil božskú: Stal sa človekom „nám vo všetkom podobným, okrem hriechu.“

To, čo v Nazarete v okamihu Zvestovania začalo, tiahne sa ako červená niť celým jeho pozemským životom od Betlehema po Golgotu. Svoju životnú cestu a svoje poslanie zhrnul sám Ježiš Kristus do slov: „Syn človeka neprišiel, aby sa mu slúžilo, ale aby slúžil a svoj život vydal ako výkupné za mnohých.“

Táto červená niť odovzdanosti nekončí na Golgote. Vedie cez zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie až do súčasnosti. Eucharistia je most z „vtedy“ do „dnes“. Vtelenie v Nazarete pokračuje pri každej svätej omši. Lebo premenou chleba a vína je na každom oltári a v každom svätostánku tak skutočne prítomný, ako bol vtedy v Betleheme, keď sa narodil, alebo vtedy na Golgote, keď bol ukrižovaný.

„Som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“. Pán plní každý deň na mnohých miestach tohoto sveta svoj sľub: „Syn človeka neprišiel, aby si nechal slúžiť, ale aby slúžil...“ Toto slovo sa pri každej svätej omši stáva živou skutočnosťou. Ježišova služba v Eucharistii je viac než otrocká služba,

akú prejavuje svojim učeníkom mytím ich nôh. Pokora Božia v Eucharistii presahuje dokonca aj jeho pokoru na kríži. Svätý Tomáš Akvinský to formuluje vo svojom hymne: „Na kríži si ukryl iba božstvo svoje, tu je však skryté aj človečenstvo tvoje.“ Ak na kríži bolo Ježišovo človečenstvo ešte viditeľné, tak v spôsoboch chleba a vína o tom nemôže byť ani reč.

Tajomstvo Eucharistie je najväčší dar, ktorý nám Boh na zemi zanechal. Eucharistické kongresy, ktoré sa konajú pravidelne na rôznych miestach sveta, nás chcú doviesť k tomu, aby sme znova s vďačnosťou objavili tento veľký poklad našej viery a aby sme ho zakotvili do nášho života.

Plod smrti Pána

Eucharistia je čokoľvek iné, len nie nevinná záležitosť. Nejde tu o bratské „spolu si zajesť“, len o naše spoločenské – v časoch môjho detstva a neskôr bola Eucharistia neraz redukovaná na aspekt bratskej hostiny, spojenej so všetkými možnými liturgickými nešvármi, ktoré už nemali s vlastným tajomstvom Eucharistie nič spoločné.

Majme pred očami scénu Poslednej večera Pána. Koná sa večer pred jeho utrpením. Ježiš „túžil“ po tom, aby so svojimi učeníkmi prežil túto večeru. Aj jeho slová zdôrazňujú, že tu ide omnoho o viac, než len o paschu: „Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás.“ – „Toto je moja krv, ktorá sa vylieva za vás a za mnohých.“

To, čo sa o deň neskôr stane na Golgote, predpovedá Pán už večer predtým: Svoje obetované Telo a svoju vyliatu Krv dáva svojim apoštolom ako pokrm a nápoj. V pokrme Eucharistie nám Pán daruje to, čo vydobyl na Golgote: lásku namiesto hriechu a život namiesto smrti. Udalosť na Golgote preskakuje čas a stáva sa živou skutočnosťou: vtedy na kríži s utrpením a mučením, dnes mimo utrpenia, pod pokornými spôsobmi chleba a vína. Nie Posledná večera sa tu stáva skutočnosťou, ale to, že dal svoj život, jeho

obeta na kríži. Eucharistia je tak upozornením: nezabudnúť nič z toho, čo všetko na seba Pán zobral, aby nás zachránil.

Pri kňazskom svätení odovzdáva biskup svätenému kalich a paténu a hovorí pri tom: „Príjmi dary veriacich k sláveniu Eucharistie. Buď si vedomý toho, čo budeš konať, a tiež podľa toho ži: svoj život pripodobňuj tajomstvu Kristovho kríža.“ My sme ako kňazi a Boží ľud povolaní sláviť Eucharistiu s veľkou úctou. Nezvykneme si nikdy na toto tajomstvo! Snažme sa o to, aby sa nám svätá omša nikdy nestala povrchnou rutinou! To, že ju sieme sláviť, stálo Božieho Syna život. Žijeme zo života niekoho iného. Žijeme zo života, smrti a zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Eucharistia je preto: „Pomník, ktorý nás upozorňuje na smrť Pána.“

Chlieb života

Slávenie Eucharistie nie je len púha pripomienka a pamiatka na niečo minulé. Spôsobuje živú a trvalú prítomnosť Ježiša Krista pod spôsobmi chleba a vína. Stáva sa nám pokrmom, stáva sa nám požívateľným a stráviteľným. Premenenie nie je pripomienka v našej hlave, ale dianie na daroch – avšak dianie, ktoré náš rozum sám osebe nie je schopný pochopiť. Tu nám zostávajú len slová svätého Tomáša: „Zrak môj i chuť chceli by ma oklamať, ale sluch ma učí pevnú vieru mať.“

Keď si ale túto vieru osvojíme, potom pochopíme: Čo vtelením v Nazarete, narodením v Betleheme a veľkonočným tajomstvom v Jeruzaleme začalo, to nachádza v Eucharistii svoje pokračovanie až do súčasnosti. Boží Syn berie na seba naše človečenstvo, aby

sa s nami zjednotil. Chce, aby sme s ním splynuli!

Kristus nás nielen objíma, aby bol s nami, on sa nám dáva ako pokrm! A on tak činí, aby sme do neho vošli. Tak sa zjavil Pán svätému Augustínovi so slovami: „Nie ty mňa premeníš v seba, ale ty budeš premenený vo mňa.“ (Vyznania 7,10) Boh chce naše zbožštenie! Ako by bolo možné lepšie splniť prikázanie svätiť siedmy deň, keby sme tento dar nechali ležať bez povšimnutia! Len tak má nedelne prikázanie svoj plný zmysel.

Platí však aj to, že nesmieme nerozvážne a bezmyšlienkovite prijímať sväté prijímanie. Srdce a rozum musia byť pripravené. V tejto súvislosti mi robí starosti fenomén, že rady pri prijímaní sú stále ešte dlhé, ale pred spovednicami krátke. Tu niečo nie je v poriadku! Objavme znova tento veľký poklad Božieho milosrdenstva, ktoré je nám darované, je to: Eucharistia a sviatosť zmierenia. Obe patria k sebe.

Spôsoby chleba a vína sú skromné a nepatrné. Aby sme ale nezabudli, kto to je, kto sa nám pod týmito spôsobmi ukazuje, existujú gestá a znamenia úcty. V žiadnom prípade nie sú len vonkajšie alebo bezvýznamné. Sú niečím ako budíkom, ktorý nás burcuje. K tomu patrí pokľaknutie pred svätostánkom pri vstupe do kostola. K tomu patrí i klaňanie počas premenenia, zopäté ruky. K tomu patrí i atmosféra ticha a zbožnosti, ktorá nás prehľbuje v usobranosti. K tomu patria i drahocenné nádoby pre eucharistické spôsoby. Sú znamením nášho presvedčenia: Ten, ktorého tieto nádoby uchovávajú, je nekonečne cennejší než všetko zlato tohoto sveta. „Chlieb života, v ňom sa ľuďom dáva Božia добрôta.“

Sladkosť sveta najvyššia

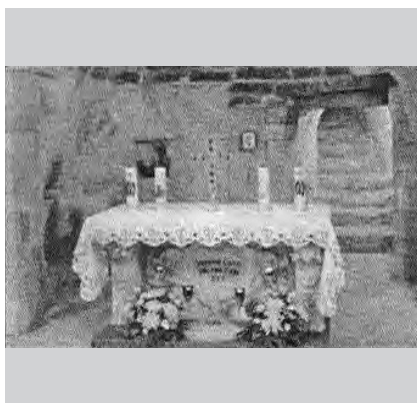
„Daj nech duch môj tebou sa živí, po sladkosti tvojej vždy je dychtivý.“ Svätý Tomáš nám tu pripomína niečo rozhodujúce: Sväté prijímanie je kúsok neba na zemi. A to je niečo nevýslovne oblažujúce. Veď tým, že sa s Kristom stretáme pod spôsobom chleba, stretáme sa s nebom a tým tiež so všetkými, ktorí tam sú. Tak pri svätom prijímaní prichádzajú k nám do blízkosti aj všetci naši drahí zosnulí, dokonca bližšie, než za života. Či to nie je radosť?! Lebo Eu-

charistiou nesieme v sebe nebo a žiadna moc sveta nám toto nebo nemôže vziať.

Hlboko ma dojal životný príbeh zosnulého kardinála zo Saigonu vo Vietname, Franza Xavera Nguyen Van Thuan. Niekoľko dní po uvedení do úradu arcibiskupa v r. 1975 bol uväznený a vyše 13 rokov bol pre svoju vieru väznený Vietcongom, z toho 9 rokov na samotke. Píše o tom: „Nikdy nebudem môcť slovami vyjadriť moju veľkú radosť: sláviť denne svätú omšu s tromi kvapkami vína a jednou kvapkou vody v holých rukách. To bol môj oltár, to bola moja katedrála!... Ježiš v Eucharistii bol stále u mňa vo vrecku mojej košele... V noci sa vážni striedali po skupinách pri adorácii. Eucharistický Ježiš pomohol nepredstaviteľným spôsobom svojou tichou prítomnosťou. Spústa kresťanov našla cestu späť k vrúcnej, angažovanej viere. Ich svedectvo v službe a v láske malo na ostatných uväznených silný vplyv. Aj buddhisti a ostatní nekresťania sa obrátili na vieru. Sila Ježišovej lásky bola neodolateľná.“ (*Hoffnung die uns trägt*, 129-130).

Každý človek túži po radosť, po blaženosti, po rozkoši. Mnoho ľudí súčasnosti to hľadá v konzumnom spôsobe života, zábave a na exotických miestach tohoto sveta. Ale to všetko, čo môžeme takto dosiahnuť, sú v tom lepšom prípade pomíňajúce rozkoše, ktoré majú zvetralú príchúť. Eucharistia je blaženosť, ktorá – raz nájdená – nikdy nemizne. Ona nesie vpred, i keď sú všetky ostatné radosti na ústupe. Kto našiel Eucharistiu, našiel lásku, a kto našiel lásku, našiel šťastie.

Dovolím si jednu osobnú poznámku: Už takmer 20 rokov som kňazom a za každý deň týchto dvadsiatich rokov som Pánovi vďačný, aj keď nie každý deň bol slnečný. Spočítané a podčiarknuté, zažil som veľmi veľa, čo mi spôsobovalo radosť a naplňalo ma šťastím. Najkrajším darom pre mňa je a zostáva, že smiem každý deň sláviť svätú omšu. Rozhodne nemám počas každej omše extatické zážitky. A darí sa mi, ako mnohým, ak nie všetkým: Musím dosť bojovať, aby som svoje myšlienky udržal, a neraz sa aj tak túlajú inde. Ale to všetko je druhoradé. Pán vie aj o našej roztržitosti. Nerobne si z toho žiadne starosti.

Jaskyňa Zvestovania v Nazarete

Jedno je pre mňa v každom prípade isté: Bez každodenného slávania svätej omše by som nemohol byť kňazom. Svätá omša je kus neba na zemi a tým stále aj rozkoš a blaženosť – i keď sa myšlienky túlajú!

Tu sa Slovo stalo Telom

„HIC verbum caro factum est.“ – „Tu sa Slovo stalo Telom.“ Toto „tu“ na oltári v jaskyni Zvestovania v Nazarete sa stáva „tu“ a „dnes“ vždy, keď slávime Eucharistiu. Božia cesta k nám je cesta pokory a „urobenia sa malým“. Eucharistia sa stará o to, že nie sme len divákmi tohoto veľkého diania. Sme vtiahnutí do veľkonočného tajomstva spásy a posvätenia. Sme už teraz – ako píše sv. Pavol – „spoluobčanmi svätých a spoločníkmi Boha.“ (porovn. Ef 2,19).

Čo môžeme robiť, aby pre nás tento veľký dar zostal živou skutočnosťou a aby sme ho nenechali ležať bez povšimnutia? K tomu niekoľko rád:

* Na prvom mieste je samotné slávenie Eucharistie, a to čo najčastejšie, najmenej v nedeľu, ale ak je to možné, aj v ostatných dňoch týždňa.

* Treba spomenúť aj pravidelnú spo-

ved'. Oslobodzuje nás nielen od hriechov, ale zjemňuje aj naše svedomie. A potom týchto pocítíme, ak sa naše srdce od Krista nepozorovane vzdaluje.

* Práve o Eucharistii existuje celé množstvo dobrej duchovnej literatúry. Od pápežských pastierskych listov až po texty veľkých duchovných učiteľov.

* Zvlášť dôležitý prvok, ako prehĺbiť lásku ku Kristovi v Eucharistii je adorácia pred Najsvätejšou Sviatosťou: tiché stretnutie pred svätostánkom alebo pred vystaveným Pánom v monštrancii. Byť tu pred ním nás s ním spája stále hlbšie. Nemusíme vyslovať veľké slová a tvoriť múdre myšlienky. Držme naše srdce pred Pánom, všeto ostatné urobí on sám...

Amen.

(Z Der Fels)

brať tak „izraelský“, alebo „biblický“, kde čísla znamenali skôr nejakú symboliku.

Boh má od počiatku, bez toho, aby sme my vedeli, kedy ten počiatok bol – ak chceme matematicky, tak možno v nekonečne, ale bol – teda už odvtedy mal plnosť slávy až doteraz. Je oslávený všetkým, čo sa udeje, dobrým i zlým – veď bol oslávený aj smrťou svojho Syna. Podobne, ako jeho vyvoleným je všetko na ošoh, aj ich hriechy, keď im pomôžu sa spamätať, ako bol odchod mánotratného syna, ktorý mu pomohol vrátiť sa zmenený, tak podobne aj Bohu je na slávu všetko, aj to, že dokázal tým neverným dať slobodu a ponechať im ju, aj keď ju obrátili proti nemu, o to viac ho oslávi vernosť tých, čo mu zostali v takej istej plnej slobode verní.

Nám ide teraz o to, aby aj náš život a všetko v ňom bolo Bohu na slávu, aká mu patrí od počiatku do konca, čo sa pre nás, ak tak chceme, matematicky stretá v nekonečne.

-amv-

„Ludia, ktorí milujú Pannu Máriu, vyžarujú najviac svetla“

(kardinál E. Simoni)

(Čriepky z Collevalenza 2019)

Aj v roku 2019 sa v posledný júnový týždeň konali duchovné cvičenia formou večeradla pre kňazov a národných responsabile Mariánskeho kňazského hnutia v talianskom mestečku Collevalenza, kde sa nachádza exercičný dom a svätýňa Milosrdnej lásky.

Účasť na týchto duchovných cvičeniach je naozaj jedinečná skúsenosť, pretože tam prisľúbila Panna Mária svoju osobitnú prítomnosť tak ako vo večeradle počas Turíc:

„Prišli ste obťažaní mnohými starosťami, poznačení tolkými bolesťami, zavalení tolkou ľudskou bezútešnosťou!...“

Keď sa budete pozeráť na moje Nepoškvrnené Srdce a dáte sa preniknúť lúčmi jeho svetla, dostane váš duch dar Božej múdrosti a odeje sa do krásy pravdy, ktorú vám zjavil Ježiš...

Budem vás sprevádzať svojím mater-
ským požehnaním. Nemaňte obavy:
Som stále s vami!“ (4. júla 1986)

Tento duch radosti a útechy vychádzajúci z Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, duch nových Turíc, sprevádza všetky duchovné cvičenia formou večeradla. Každý rok prináša tiež niečo osobitné, špecifické, čo závisí od konkrétnych udalostí či prednášateľov, ktorí boli pozvaní.

Rok 2019 priniesol dôležitú udalosť volby nového generálneho responsabile, ktorým sa stal taliansky kňaz Luigi Pescatori.

Veľmi zaujímavá bola prednáška kňaza, novinára a spisovateľa Enza Gabrieliho. Je postulátorom pre kauzy svätých a bol pozvaný, pretože Mariánske kňazské hnutie má v procese blahorečenia kňaza, misionára a prvého mučenika MKH otca Nazarena Lanciottiho. Tiež sa pripravuje zahájenie procesu blahorečenia prvého animátora Hnutia, kňaza dona Stefana Gobbiho, ktorý vždy tvrdil, že zakladateľkou tohto Hnutia je Panna Mária, on je len jej nástroj či „udica“. Don Stefano navštívil Slovensko trikrát a jeho život približuje biografia Farár celého sveta, preložená aj do slovenčiny. (Menej známe je, že Mariánske kňazské hnutie už jedného

Otázka:

„Keď sa modlíme Sláva Bohu Otcu, ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz... to sa modlíme za slávu Božiu pred zvrhnutím anjelov? O ktorý počiatok ide? M. z Liptova“

Keď sa to modlíme, tak myslíme predovšetkým na to, aby sme teraz vzdávali Bohu chválu a česť na jeho slávu. Len preto, aby nám to pomohlo, si pripomíname, že už dávno pred nami tú slávu mal, aby sme ju aj my takú niesli vpred dejinami. Ale nemusíme sa zaoberať tým, o ktorý počiatok ide, s tým my aj tak nič nenarobíme, keby sme to aj vedeli, žeby sme nejakou matematicky práve takú slávu chceli aj my Bohu pripísať. Isteže by sa dalo uvažovať, či mal Boh väčšiu slávu pred pádom anjelov, keď bola ešte čistá, ničím nenarušená, alebo či bola väčšia po ich zvrhnutí, keď dosiahol víťazstvo svojich verných. No bolo by to len plané „teologárenie“. Skôr než takto „európsky“, alebo „matematicky“ by sme to mali

blahoslaveného má, a to talianskeho kňaza, františkána-minoritu Gabriela Allegru (1907-1976), misionára v Číne, ktorý preložil do čínštiny Sväté Písmo. Keď sa mu dostala do rúk modrá kniha, bol z nej nadšený a tiež preložil tú časť, ktorá v tom čase vyšla. Vďaka jeho prekladu sa Hnutie veľmi rozšírilo i v komunistickej Číne a v Hong Kongu.)

Prednášateľ o. Enzo hovoril o podmienkach nutných pre proces blahorečenia, ňou sú najmä živý záujem medzi veriacimi o kandidáta na blahorečenie, zbieranie svedectiev a vyslyšané modlitby k nemu. .

Ďalšou vzácnou skúsenosťou bola návšteva albánskeho kardinála Ernesta Simoniho. Ide o kňaza, ktorý hovoril svedectvo svojho života počas návštevy pápeža Františka v Albánsku v roku 2014. Po vypočutí jeho svedectva bol pápež František dojatý k slzám a plakal (nie je známa iná verejná udalosť, ktorá by rozplakala pápeža Františka). Podišiel k nemu, chcel mu, vtedy ešte jednoduchému kňazovi, pobožkať ruky, ale on si nedal a tak ho vrúcne, bratsky objal. Po návrate do Ríma ho vymenoval za kardinála.

Kardinál Simoni je v súčasnosti jediný kňaz, ktorý prežil väznenie a nútené práce počas komunistickej diktatúry E. Hodžu, ktorý vyhlásil Albánsko ústavne za prvý ateistický štát. V tom čase sa komunisti snažili oddeľovať kňazov od ľudu a keď sa im to nedarilo, zabíjali ich. Za jeho vlády ovládli komunisti krajinu tak, že iba za prežehnanie sa mohol byť veriaci človek zastrelený.

Kardinál Simoni prišiel do Collevallenzy v sprievode kňaza, ktorý v úvode predstavil v skratke jeho život: don Ernest stal sa kňazom v roku 1954. Slúžil tiež ako mocný exorcista. V kázňach nabádal ľud, aby bol verný Kristovi aj za cenu preliatia krvi, cenu života. Preto bol v roku 1963, na vigíliu Vianoc, zadržaný štyrmi policajtmi ako úhlavný nepriateľ ľudu. Vtedy sa začala jeho osobná kalvária väzenia a nútených prác, ktorá trvala až do roku 1990. Dvakrát bol odsúdený na trest smrti, avšak nedošlo k jeho vykonaniu. Po zatknutí bol uväznený vo vlhkej „diere“ veľkosti 2x2 metre, kde boli chrobáky a zvieratá. Do cely mu dali „plošticu“ na odpočívanie, potom poslali osobu, ktorá bola donútená zradiť ho, podchytiť v reči, provokovať, nájsť niečo v jeho slovách, aby ho komunisti mohli od-

súdiť na smrť. Bol i psychicky týraný a predsa vo všetkých nátlakoch, ktoré na ňom páchali, odpovedal podľa evanjelia: Ježiš učil, že máme milovať nepriateľov, odpúšťať im, modliť sa za nich, dať za nich aj život. Dodával: „ja sa modlím aj za diktátora Hodžu.“ Diktátor, ktorý cez odpočúvacie zariadenie potajme počúval, čo hovorí, zmenil jeho rozsudok smrti na nútené práce. V kronike bolo zaznamenané, že keď mu ukázali zbrane a hrozili, že ho zabijú, on povedal: „Som ja hoden položiť život za svojho Majstra? Aká môže byť väčšia radosť ako zomrieť za svojho Pána?“ Keď komunisti videli, že nátlakom nič nezmôžu, zmenili taktiku: navrhli mu, že keď zaprie svoju vieru, ako vzdelaný muž, ktorý ovláda štyri jazyky, dostane miesto profesora na univerzite v Tirane a najkrajšiu ženu Albánska. On na to odpovedal, že on už má ženu a to najkrajšiu na svete, nielen v Albánsku – a ňou je svätá Cirkev. Ani týmto štýlom komunisti pri ňom nepochodili.

Po zmene rozsudku smrti na nútené práce vo väzení mu dávali, pretože bol kňaz, tie najhoršie práce: každé ráno musel odpratávať výkaly po štyri tisíc väzňoch, potom pracoval v bani. Najkrajšie bolo, že aj tam sa mu darilo slúžiť svätú omšu, s kúskom chleba, ktorý si odložil a vďaka hroznu, ktoré mu posielala manželka istého významného profesora – moslima. Texty sv. omše vedel naspamäť. Nik nerozumel, čo robí, ale spoluväzni, mohamedáni, sa dívali na neho a ronili veľké slzy od dojatia, hoci nič nechápali, len cítili, že sa v rukách dona Ernesta deje niečo veľké. Spoluväzňov povzbudzoval slovami: „majte dôveru, Pán Ježiš je tu s nami.“ Don Ernest sa tiež denne modlil ruženec, hovorieval, že je to najmocnejšia modlitba, ktorá satanovi vytrháva milióny duší a posieľa ich do neba. Toto nám o ňom priblížil kňaz, ktorý ho sprevádzal.

Pán kardinál si za svoje kardinálske heslo zvolil vetu, ktorú povedala Panna Mária vo Fatime: „Moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí“. A v erbe má kríž, okolo neho reťaz, ktorá je pod ním roztrhnutá, ako znamenie, že kríž Pána Ježiša láme každé puto.

Príhovor pána kardinála bol jednoduchý, ale mocný, plný Ducha Svätého. Povzbudzoval k veľkej láske k Pánu Ježišovi prítomnému v Eucharistii: máme si pred ním klakať, adorovať ho a viesť ľudí, aby si pred Ním klakali –

pred Ním sa raz skloní každé koleno. Je to veľká milosť, že ho máme tak blízko a predsa býva opustený. Máme milovať i každého človeka, aj hriešnikov a snažiť sa ich zachrániť tým, že ich privedieme k Ježišovi, On je Spása každého. Ľudí zachraňuje modlitba sv. ruženca, svedčí o ňom človek, ktorý má čisté srdce. Povzbudzoval tiež, aby viedli ľud i mládež k zasväteniu sa Božskému Srdcu Ježišovmu a hovorili o Božom milosrdenstve, lebo je všemohúce.

Ako členom Hnutia, ktoré patrí Najsvätejšej Panne, vrazil, aby sme šíрили úctu k Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie – žijeme mariánske časy, Panna Mária je naša Mama, prináša pokoj, vedie nás k Bohu a chce zachrániť všetkých. Ľudia, ktorí milujú Pannu Máriu, vyžarujú najviac svetla. Máme sa modliť denne tri ružence.

Pán kardinál Simoni je svedkom živej, odvážnej viery a lásky milujúcej všetkých, aj nepriateľov, ktorú neumlčala ani hrozba smrti, ani najbezcitnejšie zaobchádzanie. Svedkom vernej a mocnej Ježišovej lásky, pravdivosti slov svätého Písma: „*víťazstvo, ktoré premohlo svet, je naša viera*“ (Jn 5, 4). a „*v tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje*“ (Rim 8, 37).

Ani tento rok nechýbala vzácna návšteva arcibiskupa, osobného priateľa a podporovateľa dona Stefana Gobbiho, Mons. Giovanni d Ercoleho, ktorý sa prihovril účastníkom duchovných cvičení cez prednášku i počas homílie svätej omše.

„*Čo nového nám naša nebeská Matka tento rok povedala?*“ (4. júla 1986)

Cez vzácne návštevy i príhovor o kauze svätých a mučeníctve nám pripomenula to podstatné, o čo sa aj modlíme pri zasvätení: že sme všetci povolaní k svätosti a vernosti Ježišovi, keby to bolo potrebné, až po mučeníctvo, preliatie krvi: „*Zaväzujeme sa žiť svoje kresťanské povolanie podľa tvojho priania...*“ Cez živých svedkov nás povzbudila, že i v tomto čase veľkej skúšky, mnohých trápení a prenasledovaní je stále s nami, vedie nás po víťaznej ceste kríža k svojmu Synovi Ježišovi, Pánovi, ktorý už zvíťazil. Preto „*s plnou dôverou pozdvíhujeme svoje oči k Tebe, Ježišova a naša milosrdná a mocná Matka a prosíme ťa o pomoc pre záchranu všetkých tvojich detí.*“

Sr. Margita, OSF

Okružný list pre

MARIÁNSKE KŇAZSKÉ HNUTIE**Ave Mária**

1. januára 2020 – Bohorodičky Panny Márie

Drahí členovia Mariánskeho kňazského hnutia!

Všetci viete, že som zanechal zodpovednosť byť responsabile Mariánskeho kňazského hnutia. Znova vám vysvetlím, že to bolo u mňa jedine v poslušnosti vôli Panne Márii, vyjadrenej prostredníctvom viacerých zhôd okolností. Žiadal som kardinála prefekta Kongregácie pre klérus o pomoc, aby som mohol pokračovať vo vykonávaní tohto vznešeného poslania. Jeho odpoveď končila takto: „Pozývam vás teda poslúchnuť vášho predstaveného.“ A poslanstvo z „modrej knihy“, v mojom každodennom čítaní, bolo z 20. novembra 1982. Otvoril som ho, len čo som si prečítal list od kardinála. A do očí mi padli tieto slová Panny Márie: „Čnosť, ktorú milujem a ktorú si u svojich kňazských synov zvlášť cením, je *poslušnosť*.“ A nasledujúca veta hovorila výslovne o *poslušnosti predstaveným*. Pre mňa to bol veľmi jasný pokyn od Panny Márie. Stále som sa nechal viesť „modrou knihou“ a vždy to budem robiť. A dúfam, že taktiež vy. Ja teda poslúcham svojho predstaveného, ktorý nechce, aby som pokračoval byť generálnym responsible MKH. Poslúcham Pannu Máriu, moju Mamu a Kráľovnú. V každom prípade, Hnutie je Jej a ona si ho povedie, ako to opakovane hovorí. Toto potvrdenie dostali aj p. Quartilio a Ottavio, keď otvorili knihu náhodou, len čo sa vrátili z poslednej hospitalizácie dona Stefana, 15. júna 2011.

Tento rok som navštívil 68 miest v 7 krajinách, s 27 let-

mi lietadlom, pričom som viedol 96 večeradiel, ktorých sa zúčastnili: 1 kardinál, 11 biskupov, približne 350 kňazov a okolo 74 000 veriacich. Okrem toho som sa stretol, aby som im prezentoval Hnutie, jedného apoštolského nuncia, jedného kardinála, 8 biskupov a okolo 400 kňazov, 600 seminaristov, niekoľko rehoľníčok a tisícky veriacich.

V priebehu roku 2020 pôjdem do Kene, niektorých regionálnych talianskych večeradiel a do Oceánie.

Našich medzinárodných duchovných cvičení v Colleva- lenza, vo forme nepretržitého večeradla, sa zúčastnilo 6 biskupov, 180 kňazov a niekoľko veriacich, regionálnych responsible Hnutia. Tohto roku bolo reprezentovaných 34 národov. Počas týchto cvičení sme si zvolili nového generálneho responsible, pričom sme verne sledovali náš štatút, a tým sa stal don Luca Pescatori, diecézny kňaz v La Spezia (Taliansko), ktorý je regionálny responsible za Ligúriu. Prajeme mu plodnú službu v tomto vznešenom poslaní viesť v mene Panny Márie MKH v týchto posledných časoch.

Váš malý brat, don Laurent Larroque

Drahí členovia Mariánskeho kňazského hnutia,

som don Luca Pescatori, diecézny kňaz z La Spezia v Taliansku, príjem vám tento okružný list vedomý si, že dar a zodpovednosť, ktoré mi pripadli viani 27. júna v Colleva- lenza, sú obrovské. Byť responsible, generálny koordinátor tohto Máriinho diela, je myšlienka, z ktorej mám závrat, avšak nie je potrebné premýšľať, treba nechať sa viesť a žiť v zasvätení Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. V jej Srdci sme zjednotení a spolu pracujeme a bojujeme v nasledovaní jej príkazov, v tomto tak osobitnom, ťažkom a bolestnom čase. Naša Mama nás sprevádza a ponúka nám opravdivé útočisko svojho Nepoškvrneného Srdca.

Len čo sa skončili duchovné cvičenia v Colleva- lenza, v prvých dňoch tejto novej zodpovednosti, som sa zúčastnil spolu s 12 kňazmi púte do domu Panny Márie v Efeze a jaskyne Zjavenia na Patmose. S veľkou radosťou sme mohli prežívať večeradlá na svätých miestach,

takých významných pre nás a v tých krajinách, Turecku a Grécku, kde pravdepodobne nikdy neprišlo poslanstvo MKH.

V týchto mesiacoch som mohol prijať kontakty s rôznymi členmi MKH vo svete a navštíviť niekoľko večeradiel v Taliansku a v Madride v Španielsku. Na rok 2020 bude kalendár talianskych večeradiel zverejnený na adrese . Nedostal som dovolenie venovať veľa času počas roka na návštevy večeradiel vo svete ako p. Larroque (ktorému musíme byť všetci vďační, že sa tak veľmi odovzdal dielu Panny Márie!): ak to budú Pán a Panna Mária chcieť, tento čas vzrastie, inak zostane veľmi obmedzený; spolieham sa teda na rôznych responsible, aby animovali a starali sa čo najlepšie o oblasti, ktoré sú im zverené, a viem, že viacerí kňazi budú ochotní navštíviť ich namiesto mňa: toto je dielo Panny Márie, a napriek tomu, že by som vás rád navštívil osobne, i nádeji, že by sa nám to naozaj podarilo, osoby sú sekundárne

a dôležité je, aby sa všade ohlasovalo a žilo s veľkou vernosťou to, o čo nás Panna Mária žiada.

Očakávam kňazov na medzinárodných duchovných cvičeniach v Colleva- lenza od 21. do 27. júna 2020. Prosím laikov, aby pozvali svojich kňazov zúčastniť sa ich, a ak je to potrebné, aby im v tom nejakým spôsobom pomohli. Som veľmi rád, že v rôznych oblastiach

sveta sú ďalšie duchovné cvičenia MKH, kto sa naozaj nemôže zúčastniť v Collevalenze, zúčastní sa aspoň miestnych duchovných cvičení, nenechajte prejsť naprázdno túto milosť nepretržitého večeradla.

Informácie ohľadom duchovných cvičení v Collevalenza môžete žiadať od p. Floria Querciú. Keď pozeráme ešte ďalej, začíname už organizovať duchovné cvičenia na rok 2022 vo Fatime, pri príležitosti 50. výročia vzniku MKH: budú naplánované jednak duchovné cvičenia pre kňazov, tak aj obnova pre laikov, v približnom čase od 26. júna do 3. júla 2022.

Prosím vás o modlitbu, aby kauza blahorečenia p. Nazarena Lanciottiho, ktorá sa už blíži k záveru, mohla naozaj v krátkom čase skončiť: čo sa týka kauzy blahorečenia dona Stefana Gobbiho, obnovujem prosbu, ktorú mal p. Larroque, aby ste poslali vlastné svedectvá čím skôr, aby ste boli pripravení prezentovať ho.

V novom poslaní, ktoré mi bolo zverené, vám ponúkam úvahu, o ktorej dúfam, že vám pomôže prežívať tento čas len vo svetle posolstiev Panny Márie, pričom sa necháte viesť jej slovami namiesto tolkých iných hlasov, ktoré dezorientujú.

1. 13. mája 2010 povedal Benedikt XVI. počas kázne na sv. omši slávenej na priestransve pri fatimskej svätyni: *„Mýlil by sa ten, kto by si myslel, že sa prorocké poslanie Fatimy skončilo. [...] Kiežby týchto sedem rokov, ktoré nás delia od stého výročia zjavení, urýchlilo predpovedané víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie na slávu Najsvätejšej Trojice.“* Pápež zdôraznil, že Cirkev je ešte na ceste ku predpovedanému víťazstvu a modlil sa, aby k nemu došlo čo najskôr. Zdá sa, že je to ozvena modlitieb žalmov: „Dokedy, Pane?“...

V tomto duchovnom kontexte musíme čítať požiadavku, ktorú mal pápež František na lisabonského patriarchu krátko po svojom zvolení, aby zasvätil Panne Márii fatimskej jeho pontifikát, čo sa stalo 13. mája 2013.

Panna Mária, Matka Cirkvi, nenechá padnúť naprázdno hlas Cirkvi, a sme si istí, že pokračuje v intervencii počas tohto pontifikátu, aby uskutočnila to,

čo vo Fatime slúbila a potvrdila v detailoch prostredníctvom „modrej knihy“. Nedúfame v to jednoducho ako v nejakú potešujúcu bájkku, my sme si tým istí: víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca príde, ale až na konci obdobia, o ktorom ona oznamuje, že to bude „očisťovanie“, je to termín, ktorý predpokladá väčšie dobro prostredníctvom cesty skúšky a utrpenia. Panna Mária definovala náš čas ako „jedenáste zastavenie“ krížovej cesty (11. februára 1979)... Príde dvanáste, potom ticho trinásteho a napokon štrnásteho... keď sa všetko bude zdať skončené, zničené nenapraviteľným spôsobom.

Kristus sa zjavuje ako kralujúci až v deň Veľkej noci, avšak kraloval už na kríži, Kristus kraloval aj počas bielej soboty, Kristus kraluje, aj keď to tak nevyzerá, aj keď je od všetkých opustený a zradený, aj od toho, kto mu mal byť najbližšie. Jedine ten, kto bol s Pannou Máriou, ho neopustil. Tak ako už na Kalvárii, Kristus kraluje aj v dejinách Cirkvi a vedie ju, aj keď udalosti sú neočakávané alebo nie ľahko pochopiteľné.

Naša Mama nám oznamuje, že v Cirkvi prežívame obdobie Veľkého piatku: je čas, a to tento, v ktorom Cirkev žije tie najväčšie ťažkosti, pod najväčším pokusom zlého zničiť ju, predovšetkým prostredníctvom odchýlok v učení viery. Chce, aby do Cirkvi vošla mentalita, ktorá neponúka človeku oslobodenie a spásu od zla a hriechu, ale šťastie a pokoj aj mimo dokonalej vernosti Kristovi, aj prijatím hriechu. To nás nesmie udivovať: je to ten istý spôsob, akým bol Ježiš pokúšaný na púšti, a potom, krátko nato Petrom, ktorý chcel presvedčiť Ježiša, aby odmietol myšlienku o kríži, a s apoštolmi po iné razy... Chce teda viesť Cirkev, aby bola opakom seba samej: pripodobnila sa „svetu“, veriac, že tak sa bude viac podobáť Ježišovi „Blud sa šíri najnebezpečnejším spôsobom, totiž ako nová metóda, prispôbena pomôcť pochopiť pravdu; a končí to podvrátením samotných právd, ktoré sú základom katolíckej viery.“

Nepopierajú sa otvorene, ale prijímajú sa dvojmyselným spôsobom a tak sa prichádza v náuke k najnebezpečnejším kompromisom, aké kedy boli“ (28. januára 1979).

Ide o alternatívu ku Kristovi, ktorá

ide iným smerom, ktorá ho navonok rešpektuje, ale nepokladá ho za nevyhnutného, teda pokladá ho za zbytočného, priamo za utópiu: skrátka ide o antikristovskú mentalitu. Zlý chce uviesť do Cirkvi antikristovskú mentalitu a priviesť ju k odpadu. Je to skutočné opustenie Krista dnes, opravdivé zlo Cirkvi, jej Veľký piatok. Ide o starý problém, pomyslíme si napríklad na modernizmus na začiatku XIX. storočia, on sa len „rozbúrila“ v týchto posledných časoch. Aj posolstvo z 13. marca 1990 je o tomto aspekte jasné.

Drahý o. Michael Gaughran nám zanechal v roku 2008 krásnu meditáciu s názvom „The clouds are gathering“, „Hmly hustnú“... názov bol veľmi výstižný. Dnes už počuť aj silné hrmenie, niekoľko bleskov a nárazy vetra už vytvárajú zmätok a nejakú škodu: búrka, o ktorej toľko hovorila Panna Mária, už začala. Áno, nebojím sa povedať, že búrka už prebieha dnes, sú tu jej znaky a nemôžu byť nepovšimnuté.

Tak ako nás búrky v prírode vystrašia, aj v tejto „duchovnej búrke“ máme pokušenie znepokojiť sa, avšak búrka povedie k očisteniu a znovuzrodeniu viery v Cirkvi. Nikdy nezabudnime, že prisľúbený koniec je takýto. Je prisľúbený a teda zaručený a je nezadržateľný. Nepoškvrnená sa nezastavuje pred temnými mračnami, rozmetá ich Božím svetlom, ktoré mocne vyviera z jej Nepoškvrneného Srdca. Neuspokojíme sa teda s pozeraním na búrku, a ani na to, aby sme boli celí vylakaní, pretože Ona nás volá, aby sme boli nie divákmi, ale apoštolmi a konali pre víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca. Je to pre nás veľký dar, byť povolaní spolupracovať!

2. V tejto búrke odpadu sú mnohí v pokušení chcieť jasne odhaliť zodpovedných za tento zmätok v Cirkvi, obmedziť sa na súdenie a cítiť sa v pokoji s vlastnou vierou, pretože „sa našiel vinník“. V Cirkvi sú tí, ktorí pripisujú zodpovednosť „tým teológom“, iní zasa „tým cirkevným skupinám“, ďalší hovoria o „tých príslušníkoch Cirkvi“ a sú takí, ktorí tvrdia, že sú to „niektorí vo Vatikáne“. V posolstvách z roku 1989 Panna Mária potvrdzuje, že zmätok bude spôsobený zvnútra Cirkvi, aj prostredníctvom niektorých pastierov, nie-

ktorých vedome a iných menej. Hovorí to bez toho, aby poukázala na konkrétne osoby, ale odhaľuje len kontext, v ktorom pôsobia (13. júna 1989). Ona vie, kto to boli včera, a ktorí sú to dnes, nám je dané len vidieť dielo a žiada nás teda jednať ako jej skupina, ponechať jej úlohu poraziť hlavu tohto zlého diela. „Ona ti rozšľape hlavu“ (Gn 3, 15) (8. júla 1977, 8. septembra 1990).

Panna Mária teda prežíva s nami Veľký piatok v Cirkvi, ale žiada nás, aby sme sa nestrácali v diskusiách a súdoch. Ona prežívala Veľký piatok s najväčšou bolesťou, ale vo vnútornom postoji hlboko odlišnom od nášho: „Pozrite, či dnes existuje väčšia bolesť, ako moja: Môjho Syna Ježiša urážajú a potupujú; jeho vlastní ho ešte stále opúšťajú a zrádzajú [...] Cirkvi, jeho tajomné telo, je ešte stále rozštiepená a ohrozovaná bludmi. Verní synovia sú pozvaní k veľkému utrpeniu a musia znášať potupu a urážky od tých, ktorí nepočúvajú môj hlas. [...] Kolkých denne strhne tento všeobecný a nebezpečný zmätok a sú takto stratení! Majte účasť na mojej materskej bolesti! Neodsudzujte ani neposudzujte nikoho. Modlite sa, milujte a znášajte so mnou kríž tohto utrpenia na záchranu všetkých“ (30. júna 1982).

Ona sa od samého Ježiša naučila, ako sa prežíva Veľký piatok a aká je cesta k Veľkej noci:

„*Nikdy nesúďte! Neodsudzujte nikoho! Vašou jedinou úlohou je, aby ste zachraňovali nadprirodzenou silou svojej modlitby, svojho utrpenia a svojho sebaobetovania. Zázrak milosrdnej Ježišovej lásky sa práve v tejto vašej dobe uskutočňuje*“ (27. októbra 1988).

„Tu vás chcem naučiť trpieť! Môj Syn Ježiš [...] trpí bez náreku, ako nežný baránok je pribitý na kríž. To je cesta, na ktorú vás dnes volám: Cesta na Kalváriu, ktorú musíte ísť ochotne a ticho. [...] Tu vás chcem naučiť mlčať. V týchto posledných chvíľach umlka slovo môjho Syna. Teraz hovorí svojím životom. [...] Učte sa dnes predovšetkým mlčať. Mlčte vo vnútri svojho vnútra, aby ste počúvali jedine Božie slovo. Zachovávajúte mlčanie okolo seba! Neodpovedajte na kritiky, na ohovárania [...] na posmech a urážky tých, ktorí vás prenasledujú. Nikoho nesúďte! Vo chvíľach, ktoré vás čakajú, budete stále viac volaní k mlčaniu. Budete

stále viac hovoriť svojím životom. A z vášho života vyjde tiež na kríži slovo lásky pre všetkých a dokonalej oddanosti Otcovej vôli“ (8. apríla 1977).

Dnes je tendencia mnoho hovoriť, súdiť a modliť sa málo alebo zle. Zmätok zapríčiňuje Cirkvi hlbokú bolesť, avšak bolesť nie je pre Cirkev postačujúcou odpoveďou, je plodná jedine vo vernosti Kristovi a presne takým spôsobom, akému nás učí naša Mama. Modlitba plná posudzovania, ba dokonca aj trpkostí, nie je potrebná.

Naša nebeská Mama nás teda žiada, aby sme v tejto duchovnej búrke bojovali duchovnými zbraňami: zasvätením sa Jej Nepoškvrnenému Srdcu, modlitbou (večeradi), vernosťou evanjeliu, svedectvom, obetou, vynáhradou, dôverou.

Ona toto robila počas Veľkého piatku a tomuto učí aj nás. Po Ježišovej smrti a počas celej bielej soboty, vo veľkom mlčaní jej bolesti a jej nepoškvrnenej viery, Ona bude mocnou Prítomnosťou, ktorá sa bude modliť na vynáhradu odmietnutia, ktoré prežíval jej Syn, na vynáhradu zrady apoštolov. Ona je jediná, ktorá sa modlí za nich a za budúcu Cirkev, ktorú zrodil jej Syn a ktorú On sám ustanovil za matku. Ona je skrytou silou rodiacej sa Cirkvi.

Ona sama nám hovorí: „Dajte sa viesť mojim svetlom, ktoré žiari stále viac, pretože tento čas je môj čas“ (23. mája 1987). /// „Ponáhľajte sa do bezpečného útočiska môjho Nepoškvrneného Srdca, pretože musíme prežiť spolu hodinu najväčšej skúšky, ktorá už nastala pre vás, pre Cirkev a pre celé ľudstvo“ (15. septembra 1992). /// „Aby ste v bezpečnom útočisti môjho Srdca, ktoré vám v týchto posledných časoch poskytuje Najsvätejšia Trojica ako archu spásy, s dôverou a v modlitbách očakávali návrat Ježiša v sláve, ktorý prinesie na svet svoje kráľovstvo a všetko obnoví“ (1. januára 1996).

Don Stefano nám neustále opakoval, že zasvätenie má byť konané i prežívané. Meditujme pozorne náš úkon zasvätenia, je to opravdivá škola života. Panna Mária nás volá, aby sme boli silní vojaci s jej duchovnými zbraňami, s jej príkazmi. S ňou, ktorá sa označuje, že je našou Vodkyňou. Nie je možné, aby sme boli spolupracovníkmi tohto jej diela a pritom nerobili, o čo

nás Ona žiada. Ak veríme, že Mariánske kňazské hnutie je naozaj dielom Panny Márie, nemôžeme „opravovať“ jej pokyny alebo ich prežívať „na náš spôsob“: budú to dobré spôsoby, iste, ale bude to iné vzhľadom na to, o čo nás žiada ako Mariánske kňazské hnutie. Mariánske kňazské hnutie nie je nejaká mariánska pobožnosť, je to život, oddanost, mohli by sme povedať zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie: poslúchaním toho, čo hovorí Panna Mária v „modrej knihe“, prežívaním zasvätenia sa jej Nepoškvrnenému Srdcu, nemôžeme viac pristupovať k životu iným spôsobom.

„Keď budete žiť to, čo som vám povedala a pôjdete cestou, ktorú som vám predznačila, budete isto kráčať po ceste zasvätenia, ktorým ste sa mi odovzdali a budete uskutočňovať veľký plán triumfu môjho Nepoškvrneného Srdca. V opačnom prípade budete zadržaní pochybnosťami, znechutením, ťažkosťami a protirečeniami, ktoré vás budú stretať. Zostanete stáť a nebudete pripravení splniť to, čo som pre vás predvídala a čo je dnes také potrebné pre záchranu sveta a obnovenie Cirkvi, ktorej som Matkou“ (9. novembra 1984). /// „Len tak budete môcť so mnou bojovať za isté víťazstvo; ináč idete v ústrety porážke“ (22. augusta 1976).

Jedine prežívaním zasvätenia môžeme byť vernými bojovníkmi, akých ona chce mať vo svojom vojsku, vojsku, ktorého silou je dôvera v ňu, ako majú maličké deti voči svojej mame. Iba tak sa lepšie rozumejú slová z 18. októbra 1975 „Radujte sa“, ktoré nám don Stefano odporúčal pred tým, ako odišiel do neba.

3. Napokon by sme sa mohli pýtať:

„Prečo, Pane, dovoľíš, aby tvoja Cirkev bola podrobená tejto skúške?“ Žiaľ, vychádza najavo, že časť Cirkvi, laici, rehoľníci, pastieri, zdá sa, že nasledujú, oceňujú to, čo sa rodí z týchto odchýliek od náuky, z tohoto zmätku a uprednostňujú iné učenie ako Magistérium, v niektorých prípadoch vyvíjajú tlak, aby sa Magistérium zmenilo... v zmätku rastie rozdelenie (11. februára 1979)... ale vtedy sa pochopí, že okrem našich hriechov, kým je v Cirkvi prítomná táto situácia, sa víťazstvo Ne-

poškvrneného Srdca nemôže dokončiť. Hľa, Pán dovoľuje, že sa do Cirkvi vracajú doktrínálne problémy, „duchovné choroby“, skryté alebo driemajúce, masky, projekty zamerané na zmenu Cirkvi, na zmenu života podľa prikázaní, sviatostí, čností, a tak práve prostredníctvom očisťovania Cirkvi nanovo zžiarí svetlom svätosti, ktorú jej Nepoškvrnená znovu dá, na slávu Najsvätejšej Trojice.

Je to proces uzdravovania Cirkvi, očisťovania, ktoré sa stáva nevyhnutným.

Naša odpoveď musí byť jasná: žiť s láskou bojovníka. Teda: vernost Evanjeliu a Magistériu, verné svedectvo životom a ak je to potrebné, slovami, dať za pravdu viere, modlitbou, aby sme prosili o dar Ducha Svätého pre celú Cirkev, počnúc pápežom, ktorý musí byť jeho prvým poslucháčom a ozvenou.

„Milovaní synovia, buďte verní a neoblomní ohlasovatelia evanjelia. Vidíte, ako je pravda, obsiahnutá v Evanjeliu, zatienená racionalizmom, zraňovaná bludmi, ktoré sa stále väčšími šíria, a tak sa mnohí vzdalujú od pravej viery. Žite do písma evanjelium môjho Syna Ježiša. Ohlasujte do písma evanjelium, ktoré žijete. Neprestávajte šíriť svetlo pravdy vo svete, preniknutom tmou bludov a odpadu. Buďte vy apoštolmi novej evanjelizácie vo svete, ktorý sa po takmer dvetisíc rokoch od prvého ohlasovania evanjelia zmenil na pohanský“ (24. júna 1997).

Nesmieme sa znepokojovať. Evanjeliu je celé pre nás a Magistériu učí, ako ho máme aktualizovať. Ak by ho aj niekto spochybnil, robil iné veci, chcel by skúšať nové cesty... zostaňme verní evanjeliu a Magistériu!

Čím viac sa nám zdá, že tento zmätok rastie, tým viac nech rastie naša modlitba a naše úkony odčinenia.

4. V úkone zasvätenia nás Panna Mária žiada, aby sme sa vela modlili za pápeža a vytvárali bariéru proti spochybňovaniu Magistéria. Sme v roku 2020, stého výročia od smrti malej Hyacinty Marto, ktorá obetovala svoje utrpenia za hriešnikov a za Svätého Otca. Vždy, keď ju niekto prosil, aby sa za niečo modlila, ona vždy dodávala: ...a za Svätého Otca! (a za odčinenie

hriechov spáchaných proti Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie)“. Musíme sa pýtať: Prečo Panna Mária stále nalieha na modlitbu za pápeža? Prečo povedala na konci druhého tajomstva okrem iného, že ak sa nevyočujú jej požiadavky, „Svätý Otec bude mnoho trpieť“? Skúsme pozeráť na tieto utrpenia nielen z čisto ľudského hľadiska, napríklad prenasledovania atď., ale z duchovného hľadiska...

Pripomínam videnie, ktoré mala iba Hyacinta pri studni v Luciinom dome (*Tretia spomienka, 6: Sv. Otec na kolénach v nejakom dome obklopenom osobami, ktoré nadávali a zdvíhali kameň*), a dovoľím si zdieľať jednu úvahu. Na toto naliehavé volanie modliť sa za pápeža, aby sa vytvorila bariéra na obranu Magistéria, sa môže pozeráť, akoby my, Cirkev (a z ešte väčšieho dôvodu my ako členovia MKH) sme tí, ktorí posilňujú tento dom, ktorý bráni službu pápeža a jeho magistéria pred zlým, a keď sa zmenší naša modlitba a naša obeta (ak my z MKH nežijeme dobre naše zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie), zoslabuje sa bariéra, ktorá bráni pápežovu službu a jeho Magistériu, zasahuje ho stále väčší počet kameňov a úderov (čiže skutkov zlého) a potom prichádzajú zranení... zablokovaní... v istej miere zničení... Je na nás, aby sme bojovali zbraňami, ktoré nám dala Panna Mária, aby Magistériu a službu zverenú pápežovi, utvrdzoval bratov vo viere, bola chránená pred zlým a nami podporovaná a chránená, ako to Ona od nás čaká. Panna Mária veľmi nalieha na toto, natoľko, že to od nás žiada ako druhý záväzok v našom zasvätení sa jej Nepoškvrnenému Srdcu. Posolstvá, ktoré o to žiadajú, sú nespočetné.

Byť zjednotení s pápežom neznamená tlieskať mu a dosť, byť stále spokojní, znamená to predovšetkým brániť Petrovu službu pred pôsobením zlého našou modlitbou a duchovnými prostriedkami, ktoré máme k dispozícii. Nikto sa nemôže v Cirkvi cítiť od toho oslobodený, pretože každý má v Cirkvi istú časť zodpovednosti za podporu tej služby, ktorá je už od Petrových čias najviac vystavená úkladom zlého.

V Cirkvi sa nemôžeme správať tak, ako sa to robí v politických stranách: „páči sa mi“ – „nepáči sa mi“, „som spokojný“ – „nie som spokojný“,

„modlím sa“ – „nemodlím sa“; osoby, ktoré necítia povinnosť duchovne brániť pápeža, ho oslabujú, toto nie je súčasťou duchovnej tradície Cirkvi... Panna Mária už od prvých rokov hovorí, že od nás sa očakáva iný postoj: „príde chvíľa, keď bude ako Ježiš na ceste na Kalváriu takmer od všetkých opustený. Tak všetci títo moji synovia budú jeho útechou a obranou; a so mnou víťazne vybojujú najväčší boj Cirkvi.“ (23. september 1973). Potom príde k tomu, že povie: „Kde sú dnes kňazi, ktorí stoja pri tomto prvom synovi, ktorého Matka zahŕňa zvláštnou láskou? – Vy, kňazi zasvätení môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, stojte najbližšie pápežovmu srdcu! Modlite sa za neho, trpte s ním, buďte s ním!“ (9. novembra 1975). Blízki vernosťou evanjeliu, blízki v opore a duchovnej obrane.

V tomto čase zmätku sa musíme z ešte väčšieho dôvodu modliť, aby ho Duch Svätý inšpiroval, ako má viesť Cirkev a ako brániť vieru, aby bol opravdivým nástrojom Najsvätejšej Trojice na jej očistenie. Panna Mária nás stále a jedine žiada iba o toto a potom Pán povedie všetko pre dobro Cirkvi, či už sa nám páčia cesty, ktoré On dovolí alebo či sa nám nepáčia. Avšak my vieme, že sme v jeho milosrdných rukách a do jeho rúk nás obetuje Mária... Musíme teda naozaj veľmi dôverovať jej, pretože nám povedala všetko, čo sa týka tohto „času“.

Víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca začína už v našom boji, predovšetkým v spôsobe, ako bojujeme, a je tým väčšie, čím viac sa podobá jej boju. Opakujem, že ak dôverujeme, nie je miesto pre nepokoj, pre diskusie, pre ľudské spôsoby riešiť „hlukom“ diskusii, článkami v novinách, blogmi cez internet atď...

Takto, ako ovocie útočiska v jej Nepoškvrnenom Srdci, nám daruje pokoj. „Znamením môjho materského víťazstva je práve pokoj, ktorý chcem teraz priniesť do srdc všetkých svojich detí – tých, ktoré ma počúvajú, nasledujú a zasväcujú sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu“ (5. júla 1985). // „V hlbokéj temnote vášho času, ak žijete so mnou, môžete už rozpoznať svitanie novej éry, ktorá vás čaká“

(1. januára 1991).

Vtedy budeme môcť lepšie prežívať

aj naše večeradlá. Večeradlá sú našou silou príhovoru. Považujeme tento čas očisťovania ako čas Panny Márie, ako „dlhý a nepretržitý mariánsky rok“ a prijímame tieto slová z roku 1987: „V tomto roku volám všetkých synov Cirkvi, aby sa zjednotili so mnou vo večeradle neustálej modlitby. Predovšetkým žiadam od malých, chorých, chudobných a hriešnikov častú modlitbu svätého ruženca. Oviňte svet reťazou ruženca, aby ste pre všetkých získali milosť a milosrdenstvo. Rozmnožujte vaše večeradlá modlitby“

(10. júna 1987).

Zdôrazňujem požiadavku Panny Márie: „Rozmnožujte vaše večeradlá modlitby.“ Neuspokojujte sa s tým, čo ste urobili doteraz, pokúste sa vidieť, ako by ste mohli robiť viac... proste o túto milosť Pannu Máriu, proste a skúšajte. Ona hovorí, že stačia dvaja, aby sa robilo večeradlo. Prosím vás, aby ste ho robili dobre: vzývanie Ducha Svätého, ruženec, modlitby za pápeža, posolstvo z modrej knihy a zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu. Žiadne iné posolstvo, žiadne iné text počas večeradiel. Ak môžete, modlite sa pred sochou fatimskej Panny Márie, aby vám pripomenula, že Ona osobne začala toto dielo v roku 1917 a do ktorého povolala dona Stefana i náš počnúc rokom 1972.

Navrhujem, aby sme sa všetci stretli – duchovne zjednotení v celom svete, aj keď každý vo vlastnom večeradle – **20. februára 2020**, v deň stého výročia smrti sv. Hyacinty, s osobitným úmyslom za náš druhý záväzok.

Znovu si v pokoji čítajme posolstvá z 18. októbra 1975 a z 31. decembra 1997. Modlime sa spolu a prosíme ju o milosť, aby sme uskutočnili jej očakávaní, žili v dôvere v jej Nepoškvrnené Srdce, boli jej apoštolmi, takí, akých nás Ona chce.

Veľmi vám ďakujem za vaše modlitby, sú mi veľkou útechou, a uisťujem vás o svojich každodenných modlitbách. Vždy rád dostanem správy z vašich večeradiel v každej časti sveta. „Je to silou maličkých...“

(8. septembra 1996).

Kráčajme spoločne vo svetle a v milosti, ktoré pre nás vychádzajú z Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.

Don Luca Pescatori

Držať ruženec, je akoby držať za ruku Máriu

(Svedectvo)

Na ceste s Máriou som sa ocitla už v detstve, jej obraz Nepoškvrneného srdca visel hádam v každej dedinskej domácnosti spolu s Božským srdcom Pána Ježiša. Slovo ruženec som poznala, ale modliť som sa ho nevedela. Pamätám si obdobie, mohla som mať 10 rokov, keď som túžila modlievať sa ho (asi pod vplyvom knižiek „Keď prišiel Spasiteľ na svet“ a „Dominik Sávio“), ale nemal mi to kto vysvetliť. Tak som sa modlila na každom zrnku 10 Zdravosov. Potom táto snaha kdesi odplávala a počas života som si vytvorila asi najsilnejšie puto k Bohu Otcovi.

Mama Pannu Máriu vždy s dôverou spomínala najviac, videla som, že s pribúdajúcim vekom jej všetko poruča a má s ňou skúsenosť. Raz v živote sme sa dokonca ako rodina ocitli na Turzovke, pútnickej hore. „Náhodne“ sa tam objavil aj kňaz, ktorý mal nad kaplnkou sv. omšu. Zvedavo sme sa k nej pridružili. Kňaz vtedy všetkých prítomných pozval na sv. prijímanie a nad našimi rozpakmi povedal, že je milšie Bohu, keď sa Eucharistie zúčastníme. Muselo to byť silné pozvanie, lebo sme ho prijali všetci. Pamätám sa, že sme si po sv. prijímaní klakli a všetkým sa spustili slzy. Dokonca aj môjmu otcovi. Bola to milostivá chvíľa a nikdy na ňu nezapudnem. Ešte si spomínam, že moja mama vtedy šla z kopca a zobrala nejakej pani batoh plný fľaš s vodou. Dolu povedala, že ju to samo nieslo a že žiadnu ťažobu necítila. Vtedy sme aj videli vizionára Matúša Lašúta pri bicykli, ako sa rozpráva s pútnikmi.

Na Turzovku som sa neskôr dostala tak 2-3x do roka a vždy som sa tam tešila. Pamätám si na jeden deň, keď som sa už vybrala z domu. Kráčala som po ceste s batohom a na okamih som cítila, akoby ma nejaká ruka tlačila do ramena, aby som nikam nešla. Víťala som to iba ako znamenie, ako veľmi psisku (diablovi) vadí, že chodíme na mariánske púte. Najradšej som na horu chodila v týždni, keď tam skoro nikoho nebolo. Vodiť som tam aj ľudí, ktorí miesto ešte nezakúsili. Dvomi kamarátkami sa po púti vyjasnil vzťah a neskôr sa vydali. Proste sa z púte vrátili a ve-

deli, ako sa majú rozhodnúť. To som ešte nevedela definovať, že veci fungujú tak: púťou preukazujeme Matke Božej záujem o ňu, chválime a ctíme ju, obetujeme jej celý pútnický deň. A koľko ctíme a chválime, ten nás aj odmeňuje milosťami. (Platí to aj opačne: satanisti, či liečitelia vedia svoje...)

Pokiaľ ide o ruženec, určite som sa ho nemodlila denne. Denne som bola verná iba Korunke Božieho milosrdenstva, ku ktorej ma priviedla kamoška a ju ku Korunke priviedli kňazi mariáni. Tá mi bola sympatická, krátka a hoto-vo. Splniť to, čo požaduje Ježiš. Poslúchať z pozície služobníka, no nie ešte z pozície milovaného Syna, ktorý sa k Otcovi vinie (modlí sa, chváli, po-ť, ďakuje, číta Písmo...) nie z príkazu, ale z lásky... Nuž každý máme svoj vývoj vo viere, svoje obdobia otroctiev a synovstiev... Neskôr som sa dostala aj na iné mariánske miesta, Medžugorje, Litmanová, Marianka... Spomínam si, že raz na jednej štvorhodinovej ceste autobusom som sa asi prvýkrát pomodlila všetky tri ružence. Len viem, že po tejto ceste som mala veľmi blažený pocit na duši.

Jedna zvláštna príhoda pred dvoma rokmi: bola som opäť na púti v Turzovke a večer som kráčala prespať do prázdneho sestrinho bytu. Mala som telefonát s kamarátkou protestantkou, ktorá ma ako zvyčajne nesmierne odhovárala od všetkého mariánskeho. Snažila sa mi vysvetliť, že všetky sochy, ktoré máme, sú modly a Bohu sa to nepáči. Ja sa neviem veľmi hádať, skôr som ticho. Prišla som do bytu, zapálila malý kahanček pri fotkách v rámkoch, ktoré sú nalepené na panelákovvej stene. Asi po desiatich minútach hrmot: jeden obrázok spadol a cestou zhodil aj zapálenú sviečku. Ale ako spadla! Horiaca sa skotúlala pod nábytok, ktorý bol prisunutý pri stene s televízorom! Videla som, že kahanček nelogicky, aj po páde pod nábytok a kotúlení sa, stále horí! Svetlo sa odrážalo od steny, sviečku som nevidela... Nastala pani-ka! Vedľa káble, nad sviečkou drevo, teraz ako hasiť! Volala som k Bohu... a liala vodu smerom k svetlu... Asi na

tretie kolo sa zrejme sviečka utopila. Zaplavená izba, snád' nie aj susedia... električka nevybuchla. Srdce mi tíklo ako zvon. Bolo mi jasné, prečo tento „pozdrav zdola“... Pre ten telefonát plný útokov na meno Márie...

K Panne Márii som iba začala byť viac otvorenejšia, viac som jej dávala šancu svietiť na moju cestu, boli to sprvu maličkosti: začala som vyšívať jej ikonu, vyrábať ruženec, zdobiť jej sochu k sviatkom... Spomínam si na pocit, že ona akoby tu bola vždy, len ja som jej až teraz viac a viac otvárala srdce. Keď som sa modlila náhodou ruženec, akosi som cítila, že sa zaradovala a mala som vždy pocit, akoby ma vzala za ruku – držať ruženec je akoby držať Máriu za ruku. Až som si povedala na začiatku minulého roka, že s ňou začnem kráčať viac. Na sviatok Bohorodičky 1. januára: sv. omša, začiatok pompejskej novény na určitý úmysel, ktorý sa už po prvých dňoch vyriešil, a potom ďalšie a ďalšie pozdravy od nej... Napríklad som „náhodou“ v jednom kostole našla 100 ročnú výbornú knihu historika F. M. Willama „Život Márie, matky Ježišovej“. Kúsok od nášho bytu som objavila studničku s obrazom Panny Márie so siedmimi mečmi v srdci, kam samozrejme veľmi rada chodím „na púte“...

Znova som sa dostala v lete aj na Živčakovú, keď sa podarila aj sv. spoveď pri kaplnke. Dnes viem, že ma spovedal kňaz, hlásiaci sa k MKH (videla som neskôr mnohé známe tváre na dvd z MKH). Kládol mi na srdce dennú modlitbu ruženca. Prikývla som: „tie moje sluby“ (myslím si)... Počas sv. omše prišla hrozitánska búrka, ale boli sme všetci ukrytí v kaplnke. Asi ne-

jakým účinkom milosti, lebo si to neviem vysvetliť, modlím sa ruženec odvtedy naozaj denne a s úplnou samozrejmosťou.

Dost veľký zlom na ceste za Máriou nastal, keď prišli nové kríže – rôzne rodinné okolnosti, ktoré sa nevyhnú nikomu; proste život... Ďakovala som Bohu hlavne za to, že mám ešte zdravý rozum. Človek si v ťažobe veľakrát zúfa, trápi sa, prichádzajú depresie. V istom bode sa mu chce doslova už nebyť, proste nemá silu žiť. No a toto je presne okamih, keď môže vojsť Božia milosť. Podobne som sa dočítala v jednej milovanej knižke (M. O. Brien: Apokalypsa): „Pane, už nevládzem, chcem zomrieť.“ A Pán odpovedal: „Výborne! Teraz môžeme začať!“ Myslím, že je to to Ježišovo, že musíme občas odumrieť sami sebe, aby sme mohli nanovo ožiť. Je to bolestná očista, ale mnohí ju v živote zažili – v chorobe, či v nebezpečenstve života – dno ich odrazilo. Smrť bola vzkriesením pre nový začiatok, novú silu pokračovať v pláne, na ktorý nás sem Boh povolal.

Na vrchole môjho duševného trápenia, po „veľkej očiste“, som na jar zahájila akoby „liečbu repelentom“. Proste som každý útok psiska (diabla) na moje myšlienky zastriekala Zdravsmi. Kedykoľvek sa priblížilo nejaké sužovanie, stlačila som spúšť! A fungovalo to! Dostala sa mi do rúk ďalšia knižka: Boj Panny Márie a diabla počas exorcizmov (F. Bamonte). Tam som pochopila, aké BEZPEČNÉ je v dnešnej nebezpečnej dobe prebývať v Máriinom Srdci, ktoré nás chráni pred šípami nepriateľa. Aká silná zbraň je modliť sa ruženec, kde vlastne prežívame znova evanjelium „po lyžičkách“, evanjelium v miniatúre, ktoré tak „psiska“ odháňa preč. Bolo to akési vyhlásenie mu vojny, pričom nebolo nutné venovať mu zvláštnu pozornosť a dialóg s ním – to je vždy nie len škoda času a energie, ale priam nebezpečné! Hovoriť treba len s nebom!

Zmena v modlitbe bola v tom, že miesto 20-minútového ruženca vcelku, som ho mala často rozptýlený na celý deň v rôznych okolnostiach. Robím tak občas dodnes, kráčam po meste, šepkám Zdravasy a po boku mám Matku... Keď sa ruženec minie, idú len Zdravasy... Nie nejako hlboko rozjímavo prežité, som len nedokonalý človek... Len ich vyslovovať. Aj to málo – ochota,

vernosť, stačia Márii, aby bola prítomná. Kedykoľvek, kdekoľvek, pri akejkoľvek práci. Začať osedlávať svoje myšlienky správnym sedlom, nedovoliť im rozutekať sa do tmavých uličiek smútku! Čo najviac na Máriu myslieť a všetko, radostné i smutné jej porúčať, ako si to sama praje...

No a toto leto som sa opäť dostala na moju milovanú horu do Turzovky. Sv. omša, opäť veľká búrka a my ukrytí pod strechou... „Náhodne“ tu bol aj časopis **Máriina doba** a ako roky predtým, aj dnes som si ho kúpila. Vždy sa mi v ňom páčila rubrika Otázky a odpovede. Nie vždy som mala možnosť na časopis niekde natrafiť, za tých 20 rokov možno 5-krát... Pamätám si, ako som si vždy vypisovala odpovede, ktoré ma formovali v ďalšom duchovnom vývoji. Teraz bol celý časopis opäť tak výborný, že som sa už rozhodla poďakovať sa redakcií za dlhoročné dielo pre veriacich. Dokonca som sa dozvedela, že všetky čísla od počiatku sa dajú čítať na internete, čo je dobrá správa pre nás čitateľov. Týmto časopisom sa akoby začalo celkom nové stretnutie s Máriou, kvôli čomu vlastne píšem aj toto svedectvo...

Odkedy som začala postupne staré čísla podrobnejšie študovať, akoby sa mi otvárali oči srdca pre veci, ktorým som doteraz ťažko rozumela. Či už ide o katechézy, historické články, či úvahy nad Svätým písmom, no predovšetkým je osvetlená príčina tejto doby temna a plán záchranu prostredníctvom Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, ktorý je vlastne dávno v Písme prorocky predpovedaný. Redakčný tím oplýva skutočnou biblickou **múdrostou** a moje presvedčenie potvrdzujú aj mnohí ďalší čitatelia v listárni, kde ďakujú za „zlaté stránky“ Máriinej doby, ktoré čítajú „aj niekoľkokrát“..., pretože im dávajú doslova „svetlo, ktoré im doteraz chýbalo“. Mám pocit, že v tomto období čítania MD, akoby som „našla stratenú perlu, a s touto radosťou sa potrebujem podeliť aj so susedmi“. Preto o časopise všade hovorím a aj ho ponúkam. Slovom L. Grigniona: „vyučovať budú úzkej ceste Božej v čistej **pravde** podľa svätého evanjelia a nie podľa zásad sveta“.

Nepochybujem o tom, že to opäť Mária prvá mi vyšla v ústrety do cesty

v čase, ktorý bol presne stanovený a akoby tomu zodpovedali aj iné okolnosti v mojom živote. Časopis Máriina doba je pre mňa nesmierny dar a myslím, že tí, čo ho odoberajú, presne vedľa, o čom píšem... Ak nám niečo na ceste životom prinesie svetlo, že chápeme lepšie zmysel stvorenia, dopĺňame si pojmy doteraz celkom nepochopené, alebo nám akoby zapadnú do seba kamienky mozaiky, tak sa skutočne radujeme – čaro poznania. Ani sa slovami nedá všetko opísať, teda zmieňujem aspoň tento malý pokus o zdie-

lanie. Osobitný význam v MD majú informácie o tak veľmi potrebných večeradiach, ich atmosfére detskej dôvery, chudoby, očakávania... ale to je na ďalšie svedectvo...

Doterajšie skúsenosti s Máriou, ktorá ma nikdy nesklamala, ma úplne presvedčili o tom, že jej cesta je dnes skutočne najbezpečnejšia a právom toto obdobie dejín nazývam s mnohými ďalšími Máriina hodina. Je sladké kráčať za ruku s Pannou Máriou a viac na ňu vo všetkom myslieť, viac jej všetko a všetkých odovzdávať, obetovať malé

každodennosti, žiť v **postoji** pozorovania, pochopenia a zaradenia sa do jej šíku. Pozývam aj Vás, aby ste skúsili vykročiť do každého dňa s Pannou Máriou, porúčať do bezpečia jej Nepoškvrneného Srdca všetkých ľudí na svete a bolesť trpiacich, lebo to je jej zlatý poklad, s ktorým vo svojom čase príde pred Nebeský trón a triumfuje v konečnom boji s kniežatom tohto sveta, ako to bolo predpovedané vo Fatime: „A nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!“

Katarína P.

Z našej pošty

„Vďaka za hodnotný a prepotrebný časopis. Nech vás Pán Boh požehnáva!

Mária H. z Častkoviec“

* * *

„Srdečne Vám ďakujem za Váš časopis, ktorý som s veľkým záujmom odoberal a celý vždy prečítal už 25 rokov. Váš časopis je veľmi užitočný v živote kresťana. Bol veľkým prínosom pre mňa pri posilnení viery v Pána Boha a duchovnej obnove. Veľmi mi pomohol v chorobe, ale aj pri uzdravovaní. Vždy som sa tešil na ďalšie číslo. Rád sa utiekam k Panne Márii v modlitbách a prostredníctvom nej najmä k Pánu Ježišovi Kristovi, čo mne aj manželke sprostredkuje veľa milostí, ale aj našim rodinám. Aj na budúci rok si ho objednávam.

Vladimír J. z Bratislavy“

* * *

„Denne nad našimi hlavami vystrájajú neprispôsobiví susedia, dupoty, tresky, deň, noc... k tomu temnota vo viere, neprítomnosť radosti, rôzne kríže v manželstve...

Nechcem sa ľutovať, len zhrniem:

Keď je okolo nás veľa vecí, ktoré jednoducho nejdú zmeniť, ale sú ťažké ako kamene, je škoda, keby to vyšlo nazmar. Ak to Bohu všetko nejako sformulujem, spojím s utrpením Ježiša, ON to môže použiť na svoje veci...

Ale ako to podať, je treba to povedať nahlas? – Boh je duch, nemá ušné bubienky, nepotrebuje počuť zvuk aby to počul, ON to vie skôr, než si to ja sformulujem. Ale ja si to potrebujem sformulovať, ja to potrebujem počuť. Zvlášť v suchopári viery. Asi takto: Bože, Otče, obetujem ti teraz tieto hluky a tresky za obrátenia v rodine, za duše

v očistci, na odčinenie urážok a podobne, v spojení s utrpením tvojho Syna. – Nemám dôvod pochybovať, že to Boh počuje, že to použije...

Keby sme si vždy uvedomili, aký arzenál máme denne v rukách, radostnejšie by sme znášali všetko trpké, čo sa nedá zmeniť, keď to bezcenné meníme na večné hodnoty. Že spolu so svätým Pavlom „na vlastnom tele“ môžeme doplniť to, čo chýba telu Cirkvi.

K. P. Čadca“

* * *

„V uplynulých jesenných dňoch okolo osláv 30. výročia nežnej revolúcie sme pozerali v TV dokument o sviečkovej manifestácii (Bratislavský veľký piatek) a hovoria: vtedajší komunistickí politici odporúčali dať v televízii nejaký lákavý program, napríklad Angeliku, aby ľudia ostali doma a nešli so sviečkami do ulíc. A tu sa mi vynoril v pamäti večer, keď som stála na zastávke v Ilave, šla som zo strednej školy na víkend domov a neskutočne som sa tešila, že idú prvýkrát v živote vysielat' mnou už asi trikrát prečítaný milovaný román... Angeliku! Aj som sa čudovala, že nie o ôsmej, ale už o pol šiestej... Ten deň si pamätám!!! Bol piatok, šero, zima, sychravo – a autobus... meškal! Bolo jasné, že nepríde. To sa ešte nikdy nestalo... práve dnes! Slzy sa mi kotúľali po líkach, lebo som sa hnevala na Boha, že to dopustil, keď ja mu tak verím! (puberta). Teda nevidím ANGELIKU! – A zatiaľ sa diala na Hviezdoslavovom námestí sviečková manifestácia s 3000 ľuďmi, ktorí vybojovali otvorené nebesia!!! S ružencom a verejným vyznaním viery vymodlili pád železnej opony! Tak toto bol ten deň! To som rada, že ja ho mám v hla-

ve s týmto spojením! Tú atmosféru...

Angeliku dnes už nepozieram, ale keby vtedy ten autobus nebol meškal, nikdy mi v hlave neostane atmosféra toho nezabudnuteľného večera, medzníka v našej histórii a v Božom pláne, ako mi to neskôr veľmi presne vysvetlila kniha »Porozumieť časom, v ktorých žijeme.«

Redakcii MD, v ktorej sú naozaj všetky príspevky vzácne, ďakujem. Napríklad v MD 4/19 za zrozumiteľné vysvetlenie v článku „Slovensko má svoju osobitnú úlohu...“ Konečne som viac pochopila politický zámer „progresívnej doby“. Link na článok (archív MD) posielam všetkým známym na predvolebné Slovensko s prosbou, aby ho tiež šírili, aby ľudia chápali, akú dôležitú úlohu majú ako voliči.

Aj v článku „Len s pápežom“ sa mi vyjasnil osobný rozpor. Ako rýchlo sa uverí zlému. Ale v MD čítam vetu pápeža: „Obávam sa, že som zle interpretovaný“. Táto informácia mi pomohla, zaviazala k väčšej modlitbe za hlavu Cirkvi, ktorá to má dnes naozaj veľmi ťažké...

Do tretice vďaka za informáciu, že večeradlo sa môžeme modliť aj s Rádiom Mária, je to radostná možnosť pre ľudí, ktorí z rôznych dôvodov nemajú možnosť chodiť na večeradielá. Práve redakcii veľa požehnania od Nebeskej Matky!

Magdaléna P., Praha“

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za šíriteľov a účastníkov večeradiel.

MKH

Inštitút Nepoškvrneného Srdca Panny Márie

Mäsiarska 28, 040 01 Košice
tel. 055 6334924, 0911 91253
e-mail: nspm1917@gmail.com, fatimake17@gmail.com, www.maria.sk
po-st-pia 9.00-12.30 ut-št 13.30-17.00

Duchovné cvičenia formou večeradla

Modliť sa za obrátenie hriešnikov a nové Turíce pre celý svet, nás vyzýva vo svojich posolstvách Panna Mária. **Preto vám ponúkame duchovné cvičenia konané formou trvalého večeradla, kde sa spoločne modlíme ruženec v týchto termínoch:**

13. 2. – 16. 2. 2020 budú DC v Prešove v Exercičnom dome sv. Ignáca pre dekanáty Prešov I a Prešov II Informácie podá a prihlášky prijíma Namešpetrová Gabriela, tel.: 0918 832 298 g.namespetrova1951@gmail.com a Marta Matúšová, tel.: 051 7783174, martuska.mat@gmail.com

27. 2. – 1. 3. 2020 budú DC v Prešove v Exercičnom dome sv. Ignáca pre dekanáty Košice. Prihlášky prijíma a informácie podá INSPM Košice, tel.: 055 6334921 alebo nspm1917@gmail.com, fatimake17@gmail.com

19. 3. – 22. 3. 2020 budú DC v Prešove v Exercičnom dome sv. Ignáca pre dekanáty Sabinov a Lipany. Prihlášky prijíma a informácie podá Ing. Zita Dzuriková, tel.: 0915 962 364, zita.dzurikova@gmail.com a Ing. Danka Bednárova, tel.: 0905 259 365, bednarova-danka@gmail.com

16. 4. – 19. 4. 2020 budú DC v Prešove v Exercičnom dome sv. Ignáca pre dekanáty Prešov – Solivar a Košice – Juh. Prihlášky prijíma a informácie podá Dana Komádová, tel.: 0904 477 200 nspm1917@gmail.com, fatimake17@gmail.com a Jolana Miklošová, tel.: 0902 866 175, jolanamiklosova@gmail.com

24. 4. – 26. 4. 2020 budú DC pre rožňavskú diecézu. Prihlášky prijíma a informácie podá Elena Gubániová, tel.: 0908 426 868 d1varga@gmail.com, a Ľubomíra Olahová, tel.: 0911 466 698

7. 5. – 10. 5. 2020 budú DC pre dekanáty Bratislava. Prihlášky prijíma a informácie podá Zuzana Dobšinská, tel.: 0904 689 482, zuzana.dobsinska@gmail.com

Duchovná obnova konaná formou večeradla v Košiciach v kostole Krista Kráľa

Každý mesiac, poslednú stredu sa konajú duchovné obnovy formou večeradla v kostole Krista Kráľa v Košiciach na Moyzesovej ulici so začiatkom o 16.30 h, kde je obetovaná svätá omša za našich dobrodincov a všetkých, ktorí sa zapájate do modlitieb za kňazov, a ktorí sa stretávajú vo večeradiach modlitby. V roku 2020 budú tieto obnovy v týchto termínoch: **29. 1. 2020, 25. 3. 2020, 29. 4. 2020**

Modlitby za kňazov

Pozývame vás viac sa modliť za kňazov. Vytvárajte vo farnostiach alebo vo večeradiach sedemčlenné modlitebné skupiny a modlite sa za konkrétneho kňaza. Veriaci, ktorí sa rozhodnú modliť, nech si rozdelia jednotlivé dni v týždni (každý člen skupiny tak dostane jeden deň v týždni).

V rámci skupinky si vyberieme jeden deň a v tento deň sa modlíme a obetujeme za kňaza, ktorého si vyberie skupinka, alebo o ktorého meno môžete požiadať Inštitút Nepoškvrneného Srdca Panny Márie (INSPM). Vedúci modlitbovej skupiny zašle svoju adresu a meno kňaza, za ktorého sa modlí, a my vám zašleme obrázky pre vašu skupinu. Nové skupiny alebo zmeny v skupinách môžete nahlásiť na adrese INSPM.

Rozjímajme k tajomstvám posvätného ruženca č. VII, môžete si objednať na našej adrese.

2 % z daní

Aj tohto roku môžeme byť príjemcami 2 % z daní. Inštrukcie nájdete na www.mkh.sk. Úprimne ďakujeme všetkým za túto i akúkoľvek pomoc. Pán Boh odmeň!

Dekánátne večeradlá v Zlatých Moravciach budú v týchto termínoch:

20. 3. 2020, 20. 6. 2020, 7. 9. 2020, 7. 12. 2020 vždy o 14.00 hod.

Anna Havettová

Rádio Mária

Vysielanie modlitby Večeradla MKH bude v týchto termínoch:

18. 1. 2020 o 9.00
25. 1. 2020 o 8.00
1. 2. 2020 o 8.00
8. 2. 2020 o 17.00
15. 2. 2020 o 9.00
22. 2. 2020 o 9.00
29. 2. 2020 o 9.00
vždy po svätej omši.

Celoslovenské večeradlo kňazov Mariánskeho kňazského hnutia

sa uskutoční v dňoch 26.-27. apríla 2020 na Mariánskom pútnickom mieste Prešovskej archieparchie v Litmanovej na hore Zvir.

O 17.00 začneme spoločne večerňou a mariánskym večeradlom, po ktorom po večeri bude spoločné zdieľanie a fraternita.

V pondelok začneme o 9.30 večeradlom, po ktorom bude spoločná koncelebrovaná svätá liturgia s pravdepodobnou účasťou o. arcibiskupa a metropolituána Babjaka. Informácie a prihlášky na tel.: 0911/812 123.

o. Martin Dugok

Aktuálne termíny

Na našej webovej stránke www.mkh.sk kliknutím na „Aktuálne termíny“ môžete vidieť termíny niektorých aktuálnych i mimoriadnych večeradiel. Musíte nám ich však poslať, aby mohli byť zverejnené.

-/-

Zadná obálka:

1 – Aj takéto môže byť rodinné večeradlo.

2-3 Kto je sám a chce sa modliť večeradlo, môže začať tým, že sa pripojí k modlitbe večeradla cez Rádio Mária. Sú to živé vysielania a tak sa zúčastníte skutočného večeradla na dialku.

4 – Arcangela Filipelli, mladá talianska mučeníčka za čistotu, ktorej proces blahorečenia práve prebieha.

5 – Postulátor blahorečenia otca Nazaréna pracuje aj na blahorečení Arcangely Filipelli. Účastníkom exercícií v Collevaleza priniesol aj knižočku o nej, ktorá vyšla v roku 2019. Veľmi milým prekvapením pre prítomných Slovákov bolo, že sa v nej zmieňuje a prináša fotografiu našej slovenskej mučeníčky, blahoslavenej Anky Kolesárovej.

6-8 – Večeradla v Collevaleza sa zúčastnil aj kardinál Ernest Simoni a obohatil ho svojím svedectvom.

Arcangela Filippelli

L'attualità del suo martirio

La violenza perpetrata contro Arcangela Filippelli sulle montagne che si affacciano sulla costa tirrenica fa venire in mente oggi le tante violenze alle quali le donne sono sottoposte e che, in molti casi, la cronaca ne è testimonianza, si concludono con l'uccisione della vittima o perché ha fatto resistenza, o allo scopo di assicurarsi l'impunità.

Tanti sono i delitti passionali, tanti altri legati alla volontà di possedere l'altra. Quello di Arcangela si collocherebbe in questa sfera se l'approccio al caso restasse solo ad un livello giuridico e di cronaca. La differenza tra tale evento e il presunto martirio cristiano sta nel fatto che la motivazione espressa dalla ragazza nel suo grido contro il brutto, al quale non volle cedere anche nella paura, ha messo al centro il senso del peccato, la volontà di Dio espressa nella volontà della Madonna ("la Madonna non vuole"), retaggio di insegnamenti virtuosi che si possono ritrovare nelle famiglie del tempo e in custodia della purezza ricevuta nella catechesi, nella predicazione e in alcuni modelli di vergini martiri venerate proprio a Longobardi.

Se il femminicidio, come atto violento, è assunto socialmente come

grave atto contro la donna, la libertà e la vita, il martirio affrontato per custodire il valore della castità esalta ancor più la femminilità della donna e la sua coscienza di essere "tempio di Dio", consacrata dalla sua presenza divina per essere presenza e richiamo alla bellezza che il peccato tenta di offuscare.

Custodire la verginità è una via di amore per Dio, per se stessi e per il prossimo, che indirettamente afferma la centralità dell'amore nell'unione matrimoniale, sempre aperto alla vita.

Il primo settembre del 2018, il Cardinale Angelo Becciu, Prefetto della Congregazione delle Cause dei Santi, presiedendo la sua prima beatificazione, quella di Anna Kolesárová, una giovanetta di sedici anni, uccisa nel 1944, davanti agli occhi del padre, esaltando la sua resistenza e la sua fermezza nel difendere la propria integrità fisica e la virtù della castità ha detto: "Non ci si improvvisa eroi e tantomeno santi. Anna Kolesárová arrivò preparata al martirio grazie alla sua robusta vita spirituale, nutrita di preghiera quotidiana e di frequenza ai sacramenti. La sua fede la rese forte e coraggiosa nell'accettare senza tentennamenti il martirio. La Chiesa che è in Slovacchia può andare fiera di questa sua figlia che oggi è proposta come modello di vita ai credenti, soprattutto ai giovani, affinché riscoprano la bellezza dell'amore autentico, come anche il valore della purezza. La beatificazione di Anna Kolesárová riafferma il valore della castità come ideale di vita che, se vissuto come gioiosa donazione al Signore e ai fratelli, esercita ancora un fascino irresistibile e promettente... Quante bambine e donne continuano ad essere oggetto di violenza! Addirittura lo stupro è considerato arma

Cardinale Angelo Becciu.

Anna Kolesárová.

Arcangela Filippelli

Sanctus Paulus

